

De Flamingo Vertelt

De Flamingo Vertelt ...

COAB 2000-2017

1. De Flamingo's
2. Terence Palmer
3. Harold
4. Kraak en het Geheim van het Glibbergoud
5. Het Meisje met de Rode Laarzen
6. De Wraak van de Onaks
7. Warme Haard
8. De Zandman van Ovven
9. Het Zwanenmeer
10. Elwin
11. Anton, Jaap en Susanne - Zwemmen in Deursen
12. De Gokkoning van Ovven

DE FLAMINGO'S

Hij werd altijd meegenomen op de rug van een flamingo.

Zij brachten hem altijd naar paradijselijke plaatsen,

Naar wonderlijke tuinen, en verre eilanden.

Maar na een tijdje kwamen ze niet meer, en het jongetje begon hen te missen.

Op school moest hij altijd aan ze denken, en hij probeerde hen altijd te tekenen, en ook de plaatsen waarnaar ze hem brachten.

Toen het jongetje ouder werd kon hij zich er steeds minder van herinneren.

Het vaagde steeds meer uit zijn hersenen weg.

Hij was hier heel verdrietig over.

Hij begon alles op te schrijven wat hij zich er nog van kon herinneren, maar hij merkte dat er grote gaten waren. Die gaten begon hij op te vullen met zijn eigen verhalen. Hij probeerde de gaten te dichtten, maar wist niet meer zeker of het zo was gegaan.

Maar dit was de enige manier voor hem om ermee om te gaan, anders zou de pijn te groot zijn.

Hij verlangde terug naar de flamingo's, om op hun rug te vliegen naar verre, onbekende landen, warme oorden met prachtige stranden. Maar ze kwamen maar niet.

Hij begreep het niet, en vroeg zich af wat hij fout had gedaan.

Waren ze misschien boos op hem, of was er iets anders aan de hand ?

Hij ging naar het bos om ze te roepen, en ook naar het strand.

Hij had inmiddels vele schriften vol geschreven over de flamingo's, maar op een dag merkte hij dat er verschillende schriften waren verdwenen. Hij zocht overal in het huis, maar hij vond ze niet, en begon mensen te verdenken. Hij vroeg zich af wie ze gestolen kon hebben, of was

hij misschien zelf te slordig geweest ? De schriften die verdwenen waren probeerde hij te vervangen door nieuwe verhalen, maar de pijn bleef, en werd elke dag erger.

Op een dag kwam er een nieuw meisje bij hem in de klas. Ze kon prachtige verhalen vertellen, en ze deed hem herinneren aan de flamingo's die hem altijd meenamen. Het leek wel alsof hij door haar verhalen meer kon herinneren. Ze werden goede vrienden, en het meisje genoot ook erg van zijn verhalen. Ze besloten beiden boeken te maken die ze uitdeelden in de klas om ook andere kinderen te helpen.

Op een dag kwamen de flamingo's bij het jongetje terug. Dit maal waren er meer flamingo's dan ooit, en ze namen het jongetje ditmaal verder dan ze ooit eerder waren gegaan met hem. Niemand zag het jongetje ooit nog terug.

Einde

Terence Palmer

SF / Spionage

Terence Palmer zat in de opdrachtzaal met een paar anderen. De technisch leider wees op een bord waarop het volgende stond : Alles is Pijn. Alles is Vuur. Alles is Zintuig.

En van wat voor een indianenstam is dit ? vroeg Terence.

Sommigen van hen zeggen ook : Alles is groeiende pijn, zegt de technisch leider. Schimmadons, je weet wel, daar beneden. De technisch leider reikt Terence een kaart aan en wijst aan waar de indianen wonen. Terence slikt even. Zijn vorig avontuur met indianen liep verkeerd af.

Even later brengt het sterrenschip de groep net binnen de dampkring met een parachute, en vallen naar beneden.

Terence maakt een veilige landing diep in de jungle. Waarom moet het altijd zo onbeholpen. Ze hebben toch veel betere technische snuffjes ? Maar goed, ouderwets parachute springen was wel weer even leuk. Terence drukt op een knop op zijn horloge en krijgt de technisch leider op het scherm.
'Wat nu ?' vraagt Terence.

'Gewoon doorlopen,' zegt de technisch leider. 'Ik heb je op het scherm en je bent goed terechtgekomen.' Verderop staat een huisje met een lang balkon met veel plantengroei en bomen. Binnenin zou een professor wonen waar Terence op bezoek moest gaan. De professor schijnt veel van de Schimmadons af te weten.

'Kom binnen,' zegt de professor vanaf het balkon als hij Terence ziet aankomen. Even later zijn de anderen er ook bij. 'Ik beseft dat jullie hier zijn voor een opdracht,' zegt de professor. De professor valt direkt met de deur in huis : 'De potentialen heersen hier. En de Schimmadons zijn degenen die het meest onder hen lijden.'

'Wie zijn de potentialen ?' vraagt Terence.

'De potentialen zijn lichtwezens die dromen creëren door lichtcontact, oogcontact, dus als je ze ziet, dan maken ze je dromen waar, maar daarna komt de rekening,' laat de professor weten.

‘En dat is ?’ vraagt Terence

‘Bloed,’ zegt de professor. ‘En de Schimmadons hebben hen daar altijd in doorgehad, en de oorlog heeft hen zo goed als vernietigd De laatsten van hen leven onder de grond, daar waar ze nauwelijks iets kunnen zien. Ze leven daar door geluid, geur, smaak, adem, gevoel, je weet wel, temperatuurverschil, en zo vormen ze zich een beeld.’

‘En wat wilt u dat ik daaraan ga doen ? Is het niet goed zo ?’ vraagt Terence.

‘Nee, Terence,’ zegt de professor. ‘Het is helemaal niet goed, want het land was van hen, waar nu de potentialen wonen. Ik weet dat jullie op dezelfde basis leven als de Schimmadons. Zij het iets anders, maar jullie gebruiken je ogen ook niet om licht op te vangen, maar geur, temperatuur, enzo. Jullie zijn de enigen die ogen hebben die totaal niet op licht reageren, en daarom hebben wij jullie nodig.’

Terence kijkt even naar de anderen. ‘En nog eens wat, Terence,’ zegt de professor. ‘Ach laat maar zitten. Je merkt het zelf wel als je naar de kampen van de potentialen gaat. Doe voor de zekerheid dit rode scherm voor je ogen, want je weet nooit wat ze van plan zijn, en hun lichtaanvallen kunnen als vuur zijn.’

Even later gaat het groepje naar de plaats waar de professor hen naartoe zond. Ze heffen hun pistolen op, en direkt begint de aanval. ‘Commercials !’ roepen de potentialen. Vreemdsoortige wezens lijken hen te helpen, en op eens krijgt Terence een reeks reclame boodschappen in zijn hoofd die hem helemaal overhoop lijken te steken. Wat een vreemdsoortige oorlog. Hij drukt op een knop op zijn horloge, krijgt de technische leider op een beeldschermpje, en vraagt wat hij moet doen. Type F7 op je horloge, zegt de technisch leider. Daarna K9. Terence doet wat hem wordt gezegd en de vreemde reclame boodschappen verdwijnen. Even later valt Terence neer, door vreemde spiegelbeelden in zichzelf waardoor hij de controle verliest. Later wordt hij wakker, vastgebonden op een stoel.

Olekekal, zegt één van de potentialen. ‘Ach man, ga naar huis,’ zegt Terence.

‘Dit is mijn huis,’ zegt de potentiaal. Dan trapt de man hem in het gezicht. Later weet Terence wat knoppen op zijn horloge in te drukken, met aanwijzingen van de technisch leider, en komt weer vrij. Diep in een kelder vind hij apparatuur, en maakt foto's met zijn horloge. Het lijkt wel alsof al die lichtverschijnselen door deze computer worden opgewekt.

‘Agent Terence Palmer !’ wordt er geroepen. Mannen in zwarte pakken zijn binnengekomen, en snel nemen ze Terence mee. Het zijn mannen van zijn ruimteschip. Die worden altijd ingezet als er gevaren zijn. Ze hebben Terence al meerdere malen uit de moeilijkste en gevaarlijkste situaties gered.

Even later is Terence hoog en veilig in het ruimteschip. Vanuit een groot raam kijkt hij naar beneden. Overall is er rook. Hij vraagt zich af wat er gebeurt is. De potentialen blijken vernietigende acties gedaan te hebben.

‘Agent Terence Palmer.’ En dan moet hij zijn horloge inleveren waarmee hij foto’s heeft genomen. In een laboratorium worden de foto’s onderzocht. ‘Ik kan het niet helpen,’ zegt Terence. ‘Ik heb geprobeerd de potentialen uit te schakelen, maar het is me niet gelukt.’

‘Shhh...,’ zegt iemand. ‘We hebben nu de foto’s, dus we kunnen hier via de analyse verder mee komen.’

Na een lange nacht wordt Terence wakker. Hij gaat naar beneden, en komt wat anderen van de groep tegen, en ook wat van de Schimmadons, en zelfs de professor. Terence is blij dat ze allemaal gered zijn nu de potentialen er zo’n zootje van hebben gemaakt. ‘We brengen jullie wel naar een nieuwe planeet,’ zegt Terence.

In de middag krijgt Terence het loon voor zijn daden : nieuwe cyborg-bestanddelen, en wordt bevestigd in een hogere orde.

Hij leest nog even de verslagen door, en komt erachter wat ze van de foto’s hebben kunnen leren. Het zijn een aantal documenten geworden waardoor het schip door een immense verbouwing zal gaan. Vele technieken kunnen ze op henzelf toepassen.

Na een tijdje komen ze op een rode planeet Traktiktor, waar ze de professor en de Schimmadons afzetten, en dan gaat het schip verder. Terence kijkt naar zijn armen, waarop zoveel nieuwe apparatuur is bevestigd, zoveel nieuwe communicatie-mogelijkheden. Hij werkt nu voor een soort hogere inlichtingendienst.

Even later spreekt hij een wat oudere vrouw die de leiding heeft over een ander deel van het schip, en zij pleit ervoor dat hij overgeplaatst wordt naar het moederschip. Dat is een grotere eer dan hij kon wensen. Na een paar uurtjes is de overplaatsing een feit, en hij krijgt een nieuwe kamer. Ook krijgt hij hier nieuwe wapens, en krijgt hij een eigen gevechtsschip. Hij had al wel een piloten-opleiding gehad, maar nu heeft hij dan zijn eigen schip, een Fighter F6. Het schip kent vele communicatie-schilden, en

heeft een hoge graad afweer. Voornamelijk zal hij hier reddings-acties mee moeten uitoefenen. Hij had altijd van de technisch leider geleerd dat wijsheid en list beter is dan oorlogsvoering. De echte oorlogsvoering werd meestal uitgevoerd door de Jagers, andere soort schepen, meestal in K5 uitvoering en F9. De F9's waren zo'n beetje de snelste schepen die ze hadden. Ze waren niet groot, maar ook niet klein. Wel waren ze heel lang, en maakten ze veel lawaai. De piloten van de F9's waren aardige lui, en dat was ook een vereiste. Terence maakte veel studie over de F9, en het werd bijna een soort obsessie voor hem. Wat zou hij ook graag het grotere werk willen doen in de oorlog, en zo zorgen voor een groter en beter terrein voor het hele universum. Er waren zoveel gevaren die ze moesten bestuderen, en moesten bestrijden, maar bovenal moesten ze die gevaren leren begrijpen. Het kwam op veel studie aan. Hoe meer Terence de materie bestudeerde des te meer hij erachter kwam dat kwaad eigenlijk niet bestond. Ze hadden allemaal hun eigen redenen, maar toch moest er soms gevochten worden. Die gevechten bleken belangrijk te zijn voor het voortbestaan van het universum. Het was alsof ieder ras zijn eigen hoek had, en dat de oorlogen belangrijk waren voor integratie en zelfs vriendschap. Vaak was er na zo'n oorlog meer begrip naar elkaar, en uiteindelijk in veel gevallen werden er verdragen van vrede getekend.

Na vele jaren was het eindelijk zo ver. Terence kreeg zijn eigen F9, en werd een frontman in de strijd. Zo was hij dan niet alleen meer een agent, maar ook een militair. Dit was waar hij al zo lang over had gedroomd, en het was een grote dag voor hem toen hij zijn nieuwe pak kreeg, met zoveel nieuwe bestanddelen, en inzage in zoveel geheime documenten.

De Kitlaps waren een gevaarlijk soort aliens waarmee ze te maken hadden. Ze hadden hoge apparatuur om het verstand en geweten van anderen mee proberen over te nemen voor totale dominantie van het universum. Het was één van de gemeenste oorlogen die ze ooit hadden meegemaakt, en waarin vele F9's te gronde gingen. Terence was ten einde raad. Een groep professoren die ook de F9's hadden gestructureerd hadden inmiddels een tegengif gevonden waarmee ze de Kitlaps konden overnemen, maar er was al veel gesneuveld. En dat tegengif moest eerst in een bepaalde unit komen, in de dieptes van het rijk van de Kitlaps, en dat rijk was zwaarbewaakt. Er waren zoveel valstrikken dat eigenlijk niemand er voor voelde om daar naartoe te gaan, maar Terence greep de uitdaging aan. Iemand moest het doen.

Het rijk was omsingeld door hoge muren, op een verliggende planeet van gevaarlijke gassen. Terence hoopte dat de F9 er tegen bestand was. Het hele rijk van de Kitlaps bleek bestuurt te worden door de geheime unit. En het was nog maar de vraag of het tegengif ook echt zou werken. Maar na een tijdje moest Terence weer rechtsomkeerts maken, want hij kwam er niet doorheen. Hij mocht blij zijn dat hij nog leefde. Op een dag werd hij door één van de professoren geroepen. De professor had een machine gebouwd waardoor snelle verplaatsingen in de ruimte mogelijk waren. De professor bleek het hele gebied van de Kitlaps in kaart te hebben, en zei dat het mogelijk was om Terence naar de unit te verplaatsen, maar hij was bang dat Terence daar niet zou kunnen overleven vanwege de gassen. Hij wilde werken aan een speciaal pak voor Terence, maar Terence had een beter idee. 'Waarom niet gewoon het tegengif verplaatsen?' Maar dat kon niet want het tegengif moest op een bepaalde manier in de unit worden ingevoerd. De professor legde het hem uit, en het was inderdaad ingewikkeld. De professor ging met het pak aan het werk. De professor wist veel af van de gassen van de Kitlaps, dus hij dacht dat het moest kunnen. Terence kreeg een speciaal alarm op zijn arm, die hem direct zou terugverplaatsen als er iets mis ging. Ook was er een bepaalde schakelaar die hij meekreeg waarmee hij direct weer terugkon. Zo kon hij zichzelf als het ware heen en weer flitsen, om zo in alle rust zijn werk te doen. Het project slaagde, en de Kitlaps werden allemaal overgenomen door een vreemd energie-veld. Maar even later werden de Kitlaps erger dan ooit tevoren. De unit had zich op een vreemde manier hersteld en had het tegengif geabsorbeerd. Terence moest nu ervoor zorgen dat er een altijddurende stroom van het tegengif zou zijn, maar het probleem was dat er niet

genoeg tegengif was. Daarvoor moest Terence naar een afgelegen planeet. Het tegengif heette Terdis, en al gauw had Terence door dat er een lijntje moest komen van de afgelegen planeet naar de unit van de Kitlaps, anders zou het niet slagen. De professor kreeg het voor elkaar om een verplaatsmachine daar te krijgen, die zo geprogrammeerd was dat er telkens tegengif werd gezonden naar de unit. Toen leek het grootste probleem voorbij te zijn.

Maar er bleek één Kitlap te zijn die onoverwinnelijk was, een geweldig beest, als een groenharige reuzenaap. Hij bleek de koning te zijn van de Kitlaps. De Kitlaps bleken door het tegengif al tegen hun koning opgezet te zijn, en vochten nu mee in het leger van Terence. Maar dat was geen makkelijke zet. Het bleek dat de aap zo groot kon worden als hij zelf wilde, en ook zo klein mogelijk. Hij had hiervoor een vergrotingsmachine. Door de verplaatsingsmachine kon Terence makkelijk bij de vergrotingsmachine komen, maar hoe dit ding uit te schakelen? De vergrotingsmachine bepaalde alles de spraak van de aap, de bewegingen van de aap, alles Terence wist niet hoe hij het ongedaan kon krijgen, en de professoren wisten het ook niet. Maar op een dag bleek een andere Kitlap er meer van af te weten. Hij had jaren voor de koning gewerkt, en wist alles van de vergrotingsmachine af. Sterker nog : hij had hem zelf gemaakt. Met hulp van deze Kitlap konden ze de machine ongedaan maken, en al snel was de koning zo mak als een lammetje en gaf zich over. Er werd een verdrag van vrede getekend, en gevaarlijke machines werden uitgeschakeld en op een vreedzame manier gebruikt door een aantal veranderingen. Terence wist dat een hogere en betere techniek altijd de beste oplossing was, en aan die techniek zou hij zich meer en meer wijden.

Einde

Harold

Harold woonde ergens in het midden van Nunspeet. Hij was van de vuilnisphaal-dienst. Vroeger werd alle vuilnis naar een open plek, diep in het bos gebracht en daar verbrand. Nu ligt er alleen nog maar zand. Ze noemden het wel eens de woestijn van Nunspeet. Ja, je moet er wel even een stuk voor fietsen, want het is over het spoor. Vroeger werd er altijd van alles en nog wat weggegooid, en vaak ging men naar die open plek toe om te kijken of er nog iets voor hen bijzat. Ook Harold hield alles goed in de gaten. En als hij tijdens zijn werk iets leuks tegenkwam, dan reed hij er in de avond nog even langs om het mee te nemen naar huis. Zijn huis stond dan ook vol met bijzondere dingen. Ja, Harold woonde in een heel bijzonder huis, en hij had ook een hele bijzondere vrouw. Zijn vrouw kon niet praten, want ze had vroeger een ernstig ongeluk gehad. Maar ze was bijzonder creatief, en maakte altijd hele speciale dingen. Zijn vrouw ging wel eens mee 's avonds, als Harold naar de open plek ging. Op een dag kwamen ze een kleine man tegen. Hij leek wel een beetje op een dwerg. Hij was een soort liliputter. De man was druk bezig met zoeken. 'Zoekt u iets?' vroeg Harold vriendelijk. 'Ja,' zei de man, 'mijn vrouw heeft per ongeluk wat spullen van mij met de vuilnis meegegeven.'

'Om wat gaat het dan?' vroeg Harold, 'want toevallig werk ik bij de vuilnisdienst, dus als u het me even zegt wat het is, dan zal ik op de uitkijk staan.'

'Het gaat om een gouden grammofoonspeler, mijnheer,' zei de man sip, 'en een heleboel langspeelplaten.'

'Oh, vergeet dat maar,' zei Harold, 'die hebben ze allang meegenomen. Er komen hier zo vaak mensen om spullen weg te halen, en zo iets zullen ze vast niet laten staan.'

'Maar het zat in een zak,' zei de man, 'in een vuilniszak ... Mijn vrouw dacht dat het vuilnis was ...'

'Oh, maar daar kunnen we echt niet aan beginnen,' zei Harold. 'We gaan niet alle zakken doorzoeken.' Maar toen werd de man een beetje kwaad. Zo kwaad, dat Harold direct begon te zoeken. Maar na een hele avond zoeken hadden ze nog steeds niets gevonden. De liliputter was ten einde raad. 'Ach,' zei Harold, 'wij hebben nog wel een oude grammofoonspeler in de schuur staan, en op zolder hebben we een heleboel grammofoonplaten ... die mag je wel hebben.' Maar dat wilde de liliputter niet ... Het ging hem niet zozeer om de muziek ... Hij had hem nooit aanstaan ... Het ging hem om de emotionele waarde die hij aan het ding hechtte. Hij had het van zijn vader gekregen. Hij gaf niks om die muziek, maar zijn vader hield er zo van, en daarom kon hij het eigenlijk niet missen. 'Weet je wat?' zei Harold ... 'Mijn vrouw is nogal erg handig. Als je ons nu vertelt hoe het ding eruit zag, dan zal mijn vrouw wel proberen om precies dezelfde te maken van onze eigen grammofoonspeler.' Maar de man wist eigenlijk niet zo goed hoe het eruit zag. Hij heeft hem al die tijd in de vuilniszak laten zitten. Hij had niet zulke goede herinneringen aan zijn vader, maar vond het geschenk wel erg belangrijk en waardevol voor hem. Hij had er dus gemengde gevoelens over. Hij kon niet met en niet zonder. Harold begreep het verhaal. 'Nou,' zei Harold, 'als het dan zo'n gestuntel voor je was, wees dan maar blij dat het weg is, dan zul je er ook nooit meer last van hebben.' En daarin gaf de man hem wel gelijk ...

Maar daar kwam ineens een auto aanrijden. Er kwam een man uit de auto met de gouden grammofoonspeler en de grammofoonplaten in z'n armen, en legde het tussen de andere vuilnis. 'Ziezo,' zei hij, 'weg met die rommel. De grammofoonspeler deed het nauwelijks, en in de platen zaten allemaal krassen.' En snel was de man ook weer verdwenen.

De liliputter wist niet hoe hij moest kijken. Moest hij hier nu blij mee zijn, of niet ? Ook Harold wist eigenlijk niet zo goed hoe hij ermee om moest gaan ... 'Ach,' zei de liliputter ...

'laten we het daar maar liggen blijven ...' Harold kreeg wel een beetje last van schuldgevoelens nu, want hij had de liliputter per slot van rekening omgepraat ... Maar om de situatie te redden had hij een idee : 'Zeg, om de wond te helen kun je wel even met ons mee naar huis komen, want wij hebben ons huis vol staan met oude spullen. Dan kun je wat uitkiezen.' Daar had de liliputter wel oren naar.

De liliputter keek zijn ogen uit in het huis van de vuilnismen ... Wat een prachtige dingen stonden hier allemaal zeg ... Moest dit nou vuilnis voorstellen ? Hij kon het niet geloven ... Wat men wel niet allemaal weggooit ... Maar Harold zei dat mensen vaak iets weggooien om dezelfde redenen als de liliputter had ... Het verleden bijt ... En of het hen nu veel geld gekost heeft of niet, als ze er pijn van hebben, dan gaat het meestal naar de vuilnis ... En als je dat even allemaal in de gaten houdt, dan kun je daar erg rijk mee worden ... Ja, dat had de liliputter nu ook wel in de gaten ... En hij was nu zo ver gekomen, dat hij ook wel graag vuilnismen wilde worden ... En zo kon je ook veel in huis halen, zonder dat het je pijn deed.

Harold vond het een goed idee, en de baas van Harold ook ... En zo werden Harold en de liliputter collega's van elkaar, en de beste vrienden ... Vaak gingen ze in de avond na het werk nog even naar de open plek toe, om daar de bijzonderste dingen van weg te halen ... En ook Harold's vrouw en de vrouw van de liliputter werden dikke vriendinnen. Ze gingen vaak samen op vakantie ... en natuurlijk hadden ze een voorliefde voor vuilnisbelten ... voor hen was dat een manier om veel geld uit te sparen ... De mensen vroegen hen altijd hoe ze toch aan zulke dure spullen kwamen ... maar soms werden ze ook weleens uitgescholden voor dieven ... Niet iedereen was er zo blij mee waar ze mee bezig waren. Vooral niet toen ze gingen rondvertellen dat ze gingen verhuizen ... Ja, ze zouden in een caravan gaan wonen, om het te houden bij de kleine dingetjes ... En zo konden ze van vuilnisbelt tot vuilnisbelt reizen ... Natuurlijk gingen ze er nooit te dichtbij wonen ... want dat zou brandgevaar opleveren ...

Ze zagen het als sport om de kleinst mogelijke schatten te vinden op de vuilnisbelten, om ze uit te stallen in hun caravans ... In het begin konden ze niet te ver weg reizen, vanwege het werk van Harold en de liliputter, maar later werden ze er zo handig in, dat ze een reizende winkel begonnen ... en daar konden ze goed van leven ... Harold en de liliputter waren toen geen vuilnismannen meer, maar vuilniswinkeliers ... En waar ze dan ook kwamen ... iedereen

vond het een bijzondere winkel ... Maar al gauw werden ze ook dieven genoemd door sommigen ... Vaak werd er gevraagd hoe ze toch aan zulk bijzonder spul kwamen ... Ook de vuilnisdienst zelf was niet blij dat Harold en de liliputter met hun werk stopten. En als je aan ze vraagt of ze Harold ook kennen, dan doen ze vaak alsof ze hem niet kennen. Maar er was er één bij die toch wel erg veel aan Harold en de liliputter te danken had. Hij bleef eens een keer aan een zak vastzitten, en werd door het zuigstelsel naar binnen getrokken. Harold en de liliputter hadden wel speciale apparaatjes om hem direkt eruit te krijgen. Hoe ze aan die apparaatjes kwamen ? ... Ja, dat was natuurlijk hun grote geheim ... Inmiddels had Harold een grote winkel van bijzondere spullen in het zuiden van het land. Samen met de liliputter natuurlijk, zijn onafscheidelijke vriend. Ze hebben die man van de vuilnisdienst die ze gered hadden hun caravans geschonken, en hem een beetje het vak geleerd. Samen met een andere vriend reist hij nu de vuilnisbelten af. En wat zij allemaal naar binnen halen ? Het is niet te geloven. Er worden soms gewoon zakken met geld weggegooid ... Ja, want als je geld krijgt

van iemand die je het leven zuur heeft gemaakt ... Of erfenissen van een rijke maar verschrikkelijke tante ... wil ook niet altijd iedereen in huis hebben ... De mensen willen nog wel een beetje kunnen leven ... en niet door één of ander miljoenengeschenk bij de psychiater terecht te komen.

En als je bekijkt wat mensen wel niet allemaal door het toilet wegspoelen en door de gootsteen ? De legende wil dat Harold's rijk zelfs tot onder de grond reikte, tot onder het riool, om hier en daar een graantje mee te pikken. En wat hij daar allemaal tegenkwam ? Niet iedereen wilde dit geloven ... Maar dat vond Harold niet erg ... wat had hij namelijk aan indringers ? Nog steeds zijn er wel eens dapperen die op zoek gaan naar Harold's rijk onder de grond, maar hoe diep dat zit, dat weet niemand ... In iedergeval ... zij die dat geprobeerd hebben zijn nooit meer teruggevonden ... Wil dat zeggen dat het in Harold's rijk zo goed is dat ze er niet meer aan denken om terug te gaan ? Of zijn ze ergens onderweg gesneuveld ? Niemand weet het ... Er heeft lange tijd in Nunspeet een standbeeld van Harold gestaan, maar deze was op een zekere dag plotseling verdwenen ... waarschijnlijk door de vuilnisdienst opgehaald ...

Kraak

en het Geheim van het Glibbergoud

Kraak was heel erg diep in het bos terechtgekomen, in zijn bootje op een voor hem onbekende bosrivier. Hier was hij nog nooit geweest. Hij zag een eekhoortje en volgde het. Hij stapte uit zijn bootje aan de oever van de bosrivier en holde achter het beestje aan. Na niet al te lang rennen kwam hij aan bij een huisje. Hij klopte bij het huisje aan, en wist

eigenlijk niet wat hij deed. Hij had zo lang gereisd dat zijn bootreis hem gehypnotiseerd had gemaakt. Niemand antwoordde, en toen stapte die brutale Kraak gewoon naar binnen. Hij kon aan die drang bijna niet ontkomen. Hij was te nieuwsgierig om zichzelf in te houden.

Hij ging aan een tafeltje zitten op een stoeltje. Toen rookte hij zijn pijpje, en rustte uit van de lange reis. Op tafel lag een schaal met brood waarvan hij begon te eten.

Toen kwam ineens het eekhoortje binnen. 'Hoe durf je zomaar mijn huis binnen te gaan,' sprak het eekhoortje.

'Wie ben jij ?' vroeg Kraak.

'En dan ook nog vragen aan mij stellen ?' snauwde het eekhoortje. 'Ik stel hier de vragen.'

'Ik weet niet wat er met mij aan de hand is,' zei Kraak. 'Ik voel me zo vreemd, en ik kon het niet laten je te volgen.'

'Ah,' zei het eekhoortje ineens begripvol, terwijl hij glimlachte. 'Nu begrijp ik het. Jij bent gewoon in voor een nieuw avontuur, misschien zelfs een heel nieuw leven. Nieuwsgierigheid is goed zo nu en dan.'

Kraak knikte. 'Je hebt gelijk, maar toch kan die nieuwsgierigheid mij ook in de problemen brengen,' sprak hij.

'Ach welnee,' sprak het eekhoortje. 'Je bent welkom. Het gastenkamertje is boven.' De eekhoorn wees op de trap die naar boven leidde, ging naar boven en wenkte Kraak. 'Kom maar. Hier is je bedje, een tafeltje, en een boekenkast. Ik heb het leuk ingericht voor gasten zoals jij.'

Kraak liep naar boven met het eekhoortje mee, en keek zijn ogen uit in het gezellige kamertje. Er stond ook een stoel, waarop hij direct ging zitten. 'Wat is je naam ?' vroeg Kraak.

Dit keer antwoordde het eekhoortje wel. 'Kappaka,' sprak de eekhoorn.

'Een gezellig huisje heb je, Kappaka,' sprak Kraak. 'Mijn naam is Kraak.' Aan de muur hingen wat schilderijtjes waar Kraak naar begon te staren. Kraak wees op de schilderijen. 'Wie heeft die geschilderd ?' vroeg hij.

'Ik,' zei de eekhoorn.

'Dan ben je een groot kunstenaar, Kappaka,' sprak Kraak. Het eekhoortje glimlachte verlegen. 'Ach, ik ben maar een eenvoudige schilder,' sprak het eekhoortje. Het eekhoortje gaf hem een papieren zak met allerlei soorten bosbessen. 'Kom, volg mij,' sprak het eekhoortje, en ging weer over de trap naar beneden. Het eekhoortje ging de bostuin van zijn huisje in, en toen het bos zelf in, terwijl Kraak hem volgde op de voet.

Kraak keek zijn ogen uit. De eekhoorn leidde hem naar struiken en bomen die hij nog helemaal niet kende. Het was alsof Kraak hier tot leven kwam, terwijl hij zelf een boommannetje was. Hij leefde altijd alleen in zijn eigen gebied en in de grote eik waarin hij een huisje had, maar nu moest hij er ouit. Hij kon die drang niet stoppen.

Het eekhoortje rende verder en riep hem telkens. Het eekhoortje liet hem de buurt verkennen. Haastig at Kraak van de bosbessen uit de papieren zak, terwijl hij zijn ogen uitkeek. Hij kon zich hier goed vinden, en was blij het eekhoortje gevolgd te hebben.

Al snel waren Kraak en Kappaka de beste vriendjes, en ze deden vaak spelletjes. Beiden waren ze voor een lange tijd erg eenzaam geweest, maar nu niet meer, sinds ze bij elkaar in één huisje woonden. Het eekhoortje sliep beneden in een slaapkamertje, en Kraak sliep boven.

Kappaka keek Kraak aan met glinsterende ogen en sprak : 'Zeg, Kraak, weet je dat ik ook iets heel bijzonders heb ?' Kraak trok met zijn lippen aan zijn pijpje. Hij richtte zijn wenkbrouwen op van nieuwsgierigheid. 'Ik kan niet wachten,' sprak Kraak. 'Wat is het ?'

'Kom maar mee,' zei Kappaka. Hij deed een luikje open in de vloer achter in het huiskamertje, en gleed toen door een tunneltje naar beneden. Kraak volgde hem, en na een tijdje glijden kwamen ze in een grote zaal terecht. 'Heel voorzichtig,' zei Kappaka. Voetje voor voetje schoven ze de zaal in, waar aan de overkant wat glinsterde, helemaal achter in de zaal. 'Wat is het ?' vroeg Kraak.

'Shhhh,' fluisterde Kappaka. Ze kwamen langzaam dichterbij het geglinster. Het leek wel op goud, maar het leek wel alsof er een soort vlies omheen zat, een soort gelei, en toen ze nog dichterbij kwamen zag Kraak dat het één geheel vormde. 'Wat is het ?' vroeg Kraak weer.

'Oh, jij nieuwsgierige. Shhhh, shhhh,' sprak de eekhoorn.

De eekhoorn nam wat van de gouden pasta in zijn hand, maar alles gleed weer van zijn handen af. 'Het is glibbergoud,' schaterde de eekhoorn. 'Niemand kan dit ooit stelen zoals je wel ziet.'

'Maar wat heb je er dan aan ?' vroeg Kraak.

'Het glibbergoud voert oorlog,' sprak de eekhoorn serieus. 'Allen die het proberen te stelen worden opgeslokt door het glibbergoud, en worden een deel van het goud.'

'Oei, dat lijkt mij geen pretje,' sprak het bosmannetje.

Kappaka glimlachte. 'Dit is de reden waarom het glibbergoud groeit. Als het hele zaaltje vol is, dan gaat er een luik open in de vloer, en dan glijdt het door een hele diepe tunnel naar de ondergrondse zee.'

'Wat is dat ?' vroeg Kraak met opgetrokken wenkbrouwen.

Kappaka liep naar de zijkant van de zaal en opende een luikje in de vloer. 'Kom, ik zal het je laten zien,' sprak Kappaka. Kraak volgde hem. Weer gleden ze door een tunnel naar beneden. Ditmaal duurde het nog veel langer. Ze kwamen op een klein bosstrandje terecht. Kraak keek zijn ogen uit. Het was hier wel een beetje donker. Er was hier veel begroeiing in de zee met veel bomen. Het was een echte boszee, maar dan ondergronds. 'Het glibbergoud glijdt in deze zee,' sprak Kappaka.

'En dan ?' vroeg Kraak.

Kappaka keek hem aan met grote ogen. 'Dan ? Maar dat is een groot geheim. Wil je het weten ?'

'Graag,' sprak Kraak, die nu wel heel erg nieuwsgierig was geworden. Zijn hoofd was vuurrood geworden van de nieuwsgierigheid. De eekhoorn grinnikte. 'Als je belooft dat je het aan niemand doorvertelt.'

Kraak knikte, en sprak : 'Ja, ja, dat belooft ik, maar al te graag.'

'Goed dan,' sprak de eekhoorn. 'Moet je goed luisteren.'

Kraak kwam wat dichterbij de eekhoorn staan, en richtte zijn oor extra naar de eekhoorn toe. 'Nou, wat is het ?' sprak Kraak. 'Ik sta te popelen om het van je te horen. Ik denk dat ik nog nooit zo nieuwsgierig ben geweest.'

'Moet je luisteren,' sprak Kappaka. 'Het zit namelijk zo. Ik weet dat je erg nieuwsgierig bent, maar dit is het glibbergoud. Het glibbergoud geeft niet zomaar zijn geheimen weg. Het is namelijk heel glibberig. Volg mij.'

De eekhoorn dook in het water en zwom door de branding heen, langs de bomen en struiken die in het water stonden, en dook toen dieper onderwater. Kraak volgde hem.

Weer zagen ze het glinsteren in de diepte. Wat was het hier donker, zeg. Kraak moest de eekhoorn goed vasthouden. Toen ze bij het glibbergoud aangekomen waren was er een tunneltje waar ze doorheen gleden. Heel lang moesten ze glijden totdat er geen water meer was. Ze waren nu heel diep onder de boszee terecht gekomen. Het was een modderige plaats, en er was nog steeds veel glibbergoud. Het glibbergoud straalde.

'Raak het eens aan,' sprak Kappaka.

'Ik ben daar gek,' sprak Kraak. 'Ik wil er niet door opgeslokt worden en in glibbergoud veranderen.'

'Je bent toch geen dief ?' sprak Kappaka. 'Er zal je niets overkomen. Je bent een vriend.'

Kraak nam wat van het glibbergoud, en het gleed weg uit zijn vingers. Weer zagen ze glibbergoud wegglijden door een tunneltje, nog dieper onder de grond.

'Het glibbergoud leidt tot koning glibbergoud, die diep onder de grond troont,' sprak Kappaka. 'Volg mij.'

De eekhoorn dook het glibbergoud weer achterna, en Kraak volgde hem. Dit keer moesten ze langer dan ooit door het tunneltje glijden. Het leek wel alsof het nooit zou stoppen. Maar toen uiteindelijk kwamen ze in een troonzaaltje terecht. Er zat een klein bosmannetje op een troontje. Het bosmannetje was geheel in het rood gekleed, en had een rood kroontje. 'Ziezo,' zei het bosmannetje. 'Jullie zijn eindelijk gekomen. Mijn naam is koning glibbergoud.'

'Ik heb hier een vriendje voor u meegenomen, koning glibbergoud,' sprak Kappaka. 'Zijn naam is Kraak.'

'Ja,' zei Kraak, 'en ik zou alle geheimen van het glibbergoud willen weten.'

'Aha,' sprak koning glibbergoud. 'Kom dan maar mee.'

Koning glibbergoud stond op van zijn troontje, en leidde hen door een deurtje achterin het zaaltje. Ook het deurtje was volledig van glibbergoud. Ze gingen door een gangetje wat kronkelde en waarlangs allemaal deurtjes van glibbergoud waren. 'Veel is gemaakt van glibbergoud hier,' sprak koning glibbergoud. 'Dan kan het nooit gestolen worden.'

Het gangetje liep uit in een keukentje. Wat duurde dat lang zeg, voordat ze daar kwamen. Het leek wel op een wereldreis. Dit paleis was groot, heel groot. Het keukentje was heel eenvoudig. Koning glibbergoud ging aan een tafeltje zitten. 'Opgelost,' sprak hij. Ook Kraak en Kappaka gingen aan het tafeltje zitten en keken hem verwonderd aan.

'Wat is opgelost, mijn beste koning glibbergoud?' vroeg Kappaka.

'Hier eindigt het,' sprak koning glibbergoud. 'Onder dit kleine keukentje is de grote keuken. Hier werken veel bosmannetjes uit mijn rijk.'

'Wat gebeurt er hier met het glibbergoud?' vroeg Kraak, die met zijn lippen een teugje van zijn pijpje nam.

'Helemaal niks,' sprak koning glibbergoud. 'Dit is het eindstation. Naast de grote keuken staan de treinen. Daar wordt het glibbergoud in vervoerd. Het glibbergoud wordt zo verspreid door mijn hele rijk. Het glibbergoud vormt zich vanzelf tot spulletjes die mijn bosmannetjes nodig hebben, zodat het nooit gestolen kan worden. Goed opgelost, vind je niet?'

Koning glibbergoud stond op en drukte op een knopje in de muur. Het was een lift. De deurtjes van glibbergoud schoven open, en ze konden naar binnen. Weer drukte koning glibbergoud op een knopje, en toen ging de lift dalen. Ze kwamen aan in een enorme keuken. En inderdaad stonden de treinen naast de grote keuken. Kraak keek zijn ogen uit. Hij had nog nooit zoiets gezien. Veel van de keuken was gemaakt van glibbergoud. Koning glibbergoud leidde hen naar de treinen aan de zijkant van de grote keuken. Hier konden ze instappen.

'We gaan een ritje maken,' sprak koning glibbergoud. Zo liet koning glibbergoud zijn hele rijk zien. Het was een hele belevenis voor Kraak. Aan het einde van de dag was Kraak erg moe, en kon hij geen glibbergoud meer zien. Toen zijn ze weer naar huis gegaan.

Die nacht droomde Kraak dat hij een bad nam in het glibbergoud, en dat er in het hele bos een overstroming was van glibbergoud. De volgende dag aan het ontbijt vertelde hij het aan Kappaka. Kappaka keek hem met grote ogen aan.

'Maar dat is geweldig,' sprak Kappaka. 'Zeg, Kraak, weet jij wie het glibbergoud heeft uitgevonden?'

Kraak schudde zijn hoofd. 'Nee, dat weet ik niet, maar ik zou het graag willen weten.'

'Vandaag ga ik je het laten zien,' sprak Kappaka. Toen ze hun brood hadden gegeten gingen ze op pad. Ze moesten daarvoor een heel eind lopen. Ze moesten langs de oevers van vele riviertjes, nog dieper het bos in, totdat ze bij een grote zandvlakte aankwamen. Achter de zandvlakte ging het bos weer verder, totdat ze in een grote, diepe vallei kwamen. In de vallei groeiden hele hoge rode bloemen. Langs de hele hoge rode bloemen kwamen ze aan bij een huisje. Kappaka klopte aan op het deurtje. 'Binnen, wie is daar?' sprak een stem.

Kappaka stapte naar binnen en sprak: 'Wij zijn het, Rozalinda, ik en Kraak.' Op een stoeltje zat de bosprinses. Zij had een rood jurkje aan, en een rode narcis op haar hoofd als een trompet. 'Welkom,' sprak de bosprinses met een glimlach. 'Ik ben blij dat jullie gekomen zijn. Er komen hier nooit zoveel.'

De bosprinses had bolle wangetjes als appels en zag er prachtig uit. 'Zo zo,' sprak ze tot Kappaka, 'dus dit is je nieuwe vriendje?'

Kappaka knikte. 'Dit is Kraak het bosmannetje, en hij zou graag willen weten hoe u het glibbergoud heeft gemaakt.'

Rozalinda glimlachte breed. 'Dat is een lang verhaal. Hebben jullie tijd?'

'Voor jou altijd, bosprinses,' sprak Kappaka.

'Mooi,' zei de bosprinses. 'Dan ga ik nu direct beginnen. Op een dag liep ik zingend langs de hoge rode bloemen. Ik maakte muziek door hun stengels even vooruit te duwen. Er begonnen poeders uit hun kelken te stromen. Het rook verrukkelijk. Al snel was ik in een bad van sap. Ik was helemaal nat. Ik kwam thuis en ging aan mijn tafeltje zitten, nog steeds klatsnat. Ik zuchtte diep en viel in slaap. Ik droomde over het glibbergoud dat uit een bloem stroomde. Ik kende de bloem niet. Het was zo geel als het glibbergoud. Toen ik wakker werd wilde ik naar de bloem op zoek gaan.'

Kraak keek in grote verwondering naar de prinses. Haar gezicht was zo dromerig toen ze vertelde. En hij werd helemaal warm van binnen door haar zachte stem.

Toen ging de bosprinses verder met vertellen. 'Ik ging mijn huisje uit en begon naar de bloem te roepen. Ik begon de bloem overal te zoeken. Ik wilde niet rusten voordat ik de

bloem had gevonden. Maar ik zocht en zocht en vond de bloem niet. Toen heb ik het glibbergoud zelf gemaakt.'

'Hoe heb je dat gedaan ?' vroeg Kappaka.

'Ik weet het niet meer,' glimlachte de bosprinses. 'Het is al zo lang geleden.'

'Ach toe nou, Rozalinda,' sprak Kappaka. 'Kraak wil het graag weten.'

'Laat me even denken,' sprak de bosprinses. 'Ik denk dat ik een ei heb genomen, een stukje brood, en een zeef. Ik legde het ei in de zeef, met het stukje brood. Toen deed ik er bosbessen bij. Ik heb toen de zeef boven een pot gezet. Toen goot ik er water op en begon in de zeef te roeren. Ik begon het ei, het stukje brood en de bosbessen te prakken. Het werd een vreemd papje. Ik heb het toen nog meer verdunt, en toen ben ik het gaan koken in de pot. Ik heb hier toen poeder en sap van de rode narcis doorheen gedaan. Ik moest het drie uur laten pruttelen.'

'En toen ?' vroeg Kappaka.

'Laat me even denken,' sprak de bosprinses. 'Ik denk, ik weet het niet meer zeker, dat ik toen ... ehm ... iets wits erin heb gedaan, ik weet niet meer wat. En toen iets geels, iets heel geels, en heel veel daarvan. Toen heb ik het weer drie uur laten pruttelen. En toen aan het einde van de drie uur kwam er een gele gestalte uit de pot, doorzichtig als gelei. Er was eerst veel rook, maar toen de rook minder werd was het het glibbergoud. De gestalte ging zitten, en begon mij verhalen te vertellen, oh de wonderlijkste verhalen, en ik was als betoverd. Hij is toen bosbessenpastei voor mij gaan maken. Hij wilde alles voor me doen. Oh, hij was zo grappig. Hij zei telkens : 'Het glibbergoud werkt.' Hij heeft toen een tijdje bij me gewoond en is toen onder de grond gaan wonen.'

'Wat een wonderlijk verhaal,' sprak Kraak.

'Ja, en sindsdien heb ik de glibberkoorts,' sprak de bosprinses.

Kraak trok zijn wenkbrauwen op, en keek verbaasd naar de bosprinses. 'De glibberkoorts ? Wat is dat ?'

'Ach,' zei de bosprinses. 'Je moet het zo zien. Ik ben glibberig geworden als het glibbergoud. Ik kan niet gestolen of ontvoerd worden. Ik glijd altijd weg.' Ze begon te lachen. 'Nog even en ik zal weer wegglijden, of liever gezegd : Jullie zullen wegglijden, want dit is mijn huisje.'

Opeens voelde Kraak zich duizelig worden. Hij voelde alsof hij geen houvast meer had. Hij voelde zichzelf wegglijden, uit het huisje, uit de vallei, helemaal terug naar het huisje waar hij met Kappaka woonde. Ook Kappaka gleed weg. Dat was vreemd. Even later zaten ze beiden aan het tafeltje thuis. Kraak knipperde even met zijn ogen. 'Toverij,' sprak hij, 'zware toverij.' Kappaka knikte. 'Dat gebeurt altijd. Ik kan nooit lang bij de bosprinses zijn. Nu ken je in ieder geval het geheim van het glibbergoud.' Kraak glimlachte. 'Dat was me het dagje wel. Ik ben moe en ga slapen.' Hij stond op en ging het trapje op naar boven, waar hij al snel in zijn bedje ging. Ook Kappaka ging naar bed nadat ze elkaar welterusten hadden gezegd.

Einde

Het Meisje met de Rode Laarzen

Ik zag je maar één keer in mijn leven, maar ik zal je nooit vergeten. It was eigenlijk alleen maar in een flits, maar ik zal het nooit vergeten. Tja, het ging allemaal zo snel, als bliksem, en je was zo ver weg. Het was al nacht, het was donker en mistig. Wel, eigenlijk zag ik je helemaal niet, alleen je rode laarzen ...

Ik zag alleen je rode laarzen, genoeg voor mij om het magisch te maken. Genoeg voor mij om je nooit te vergeten. Ik zag deze laarzen maar één keer in mijn leven. En ze waren zo ver weg, in het donker en in de mist. Maar het was genoeg om mijn hart in problemen te brengen, genoeg om mijn hart in pijn te brengen.

Gisteren ging ik naar de plaats waar ik deze laarzen zag, daar op dat kleine eiland in het meer. Ik zwom ernaar toe overdag. Maar Het waren in feite geen rode laarzen Het was gewoon een oude rode auto.

Goed, ik vraag me af hoe je daar kwam met je rode auto. Goed, misschien brachten jouw magische rode laarzen jou daar.

Vandaag zwom ik weer naar het eiland, om te kijken in jouw rode auto, maar een oude man zat erin. Pardon, meneer, ik dacht dat u een meisje was met magische laarzen.

Wel, wel, zei hij Dus ik ben niet gek Ik zag ook een meisje met rode laarzen hier Toen ik jong was ging ik naar deze plaats met mijn rode auto toen het meer nog niet bestond. Maar toen ik hier kwam scheen het een rode appel te zijn, dus ik at het op. En ik besloot om hier te blijven totdat ik haar echt zou zien. Sinds toen ontstond het meer. De vogels vertelden me dat dat kwam door de tranen van het meisje. Maar ik weet niet of ze dat zeiden om me te plagen of niet.

Nu ben ik oud en heb ik haar nog steeds niet gezien, zei hij. Als ik alleen maar haar rode laarzen weer kon zien

Zag je meer dan haar rode laarzen ? vroeg ik.

Nee, nee, zei de man, alleen haar rode laarzen, maar zoals ik zei : het was alleen maar een appel, dus at ik het op.

Wel, als je het hebt opgegeten, dan zullen we haar nooit meer zien, zei ik

Maar, maar, zei de oude man, ik plantte de pitten aan de andere kant van het eiland.

Wel, dan moet ze daar zijn, riep ik Rennende naar de andere kant

Maar een andere rode auto stond daar, met een andere oude man erin, met hetzelfde verhaal.

We zullen haar nooit meer zien, als het zoals dit gaat, zei ik. Maar als we vrienden worden, dan kunnen we de rode laarzen in onze harten bewaren.

Maar, vroeg ik, wat is de reden dat u haar weer wilde zien ?

Wel, omdat lang geleden we onze rode laarzen hadden verloren, toen we gingen zwemmen in het zwembad, spraken de oude mannen allebei. Ik zag nu dat ze hetzelfde gezicht hadden. Toen vervolgden ze : Het meisje met de rode laarzen was degene waar de politie naar zocht sinds toen, want wij wilden onze rode laarzen terug.

Maar hoe weten jullie dat het een meisje was die jullie rode laarzen had gestolen ?

Want een politie-agent zag het meisje met de rode laarzen hier, zeiden ze.

Ja, ik ken dat verhaal, zei ik En ik wed dat hij ook ergens op dit eiland is, in een rode auto met een rode appel in zijn maag

Nee, zeiden de oude mannen allebei Hij stierf kort nadat hij haar zag

Ze zeggen dat hij iets meer zag dan alleen maar de rode laarzen

Ja, pffff..... na dit alles ben ik blij dat ik alleen maar haar rode laarzen zag en niets meer. En ik ben ook blij dat ik ontdekte dat ik in feite jullie zag in plaats van haar. Jullie zijn goede vrienden voor mij, jullie hebben mij goed geholpen. Misschien bestaat ze helemaal niet, en misschien is dat maar beter ook.

Nee ! riepen de oude mannen allebei. Wij willen onze rode laarzen terug !

En vertel ons, wat was jouw reden dat je het meisje met de rode laarzen weer wilde zien ? vroegen ze.

Tja, ehm nu ben ik bang het te vertellen. Ik vond de rode laarzen bij het zwembad, en ik dacht misschien had ze die van haar daar verloren.

Maar, de oude mannen begonnen nu echt boos te worden. Waarom zei je dat je haar zag met rode laarzen, terwijl je ze zelf had gevonden ?

Wel, omdat de laarzen die ik vond eigenlijk geen laarzen waren. Ik vond ze in het donker en in de mist, toen het middernacht was, maar overdag schenen ze rode appels te zijn, en ik wed dat ze van jullie appelbomen waren. Dus ik was blij om te zien dat het meisje haar laarzen al terug had, zei ik.

Maar ze scheen ons te zijn zeiden de oude mannen.

Wel, ja, riep ik, dus waarom worden jullie zo boos terwijl jullie jullie laarzen al terug hebben !

De mannen werden roder en roder en uiteindelijk was er een enorme ontploffing. Het was het meisje met de rode laarzen die voor me stond, glimlachend

Dus jij was het echt ? vroeg ik.

Nee, alleen rode laarzen, maar ik vond het een goed idee, dus toen kwam ik, zei ze.

Maar wie ben je dan eigenlijk ? vroeg ik.

Ik ben het meisje die dit meer van tranen huilde Want ik verloor mijn rode laarzen lang geleden, en nu bracht jij ze terug, zei ze zacht.

Oh nee, riep ik, nog iemand die haar rode laarzen verloor

Ik zal nooit meer rode schoenen dragen in mijn hele leven,

Ik zal nooit meer in rode wagens rijden, en ik zal nooit meer een rode appel eten. Ik word hier ziek van.

Dan eindelijk word ik wakker, en de oude mannen staan voor me en proberen me te kalmeren. Wat is er gebeurd ? vraag ik.

Je viel uit de appelboom toen je een rode appel wilde eten. Het leek erop. Vreemde dingen gebeuren er wanneer mensen deze appels eten. Heb je het meisje met de rode laarzen gezien ?

Toe nou, ik ben nog steeds niet wakker. Ik voel het. Ik begin te roepen en te schreeuwen.

Eindelijk ontwaakte ik. Twee oude mannen proberen me te kalmeren, en proberen me te laten ademen. Ze zeiden dat ik bijna was vcerdronken in het meer, terwijl ik sprak over rode laarzen die ik zag glinsteren in het meer. Zij hadden mij gered.

Weer verlies ik mijn bewustzijn, en de volgende morgen ontwaak ik in het ziekenhuis. Een meisje met een rode hoed komt mijn kamer in. Ze zegt dat zij mijn zus is. Ze zegt dat ze heel erg bezorgd was, maar de dokter zegt dat het beter met me is. Ik vraag haar of ik haar laarzen mag zien. Groene laarzen ... pffffff, gelukkig. Ik glimlach, en zij glimlacht.

Dan gaat er een bel. Iemand anders komt mijn kamer in. Een meisje. Ze zegt dat ze mijn vriendin is. Ik herinner haar niet. Dan val ik bijna flauw. Het wordt zwart voor mijn ogen. Ze heeft rode laarzen.

En dan zegt ze dat ze een geschenk voor mij heeft. Ik open de geschenkendoos en ik zie prachtige rode laarzen.

Wel, dat is aardig, zeg ik, maar ik kan je niet herinneren.

Elke dat gaat het beter met me. Ik draag mijn rode laarzen vaak. Ik kan mijn vriendin nog steeds niet herinneren.

Elke dag leer ik haar beter kennen. Ze lijkt erg aardig te zijn.

Maar vandaag, het klinkt heel vreemd, kreeg ik een flits, snel als de bliksem, een gevoel dat ik haar ken en haar rode laarzen, wel, vooral haar rode laarzen.

Daar komen de twee mannen het ziekenhuis in. Zij hadden mijn leven gered. Ik vraag hen of ze toevallig rode auto's hebben, maar nee, eentje heeft een blauwe auto, en de ander een witte. Zij schijnen de grootvaders van mijn vriendin te zijn. Ik vraag hen of ze hun rode laarzen al hebben gevonden. Maar ze zeggen dat ze geen rode laarzen hebben. Ze brachten wat appels voor me mee. Roden.

Hey ! Hey, het is groen ! roept iemand. Daar ontwaak ik, staande voor de verkeerspaal die op groen is gesprongen. Nu ben ik echt wakker geworden hoop ik. Het scheen allemaal een droom in een droom te zijn, terwijl ik staarde in het rode van de verkeerspaal.

Het is nog steeds vreemd. Ik krijg nog steeds dat vreemde gevoel wanneer ik iemand met rode laarzen zie. Dan denk ik dat die persoon misschien ook een rode auto heeft, en van rode appels houdt. Maar dan denk ik : Nee, dat kan niet waar zijn. Ze hebben hun eigen leven. Dit is gewoon toeval. En dan glimlach ik, en loop ik door.

De Wraak van de Onaks

Ze zat opgesloten in een computerspel. Ze speelde het een keer, maar ze kon haar weg eruit niet vinden. Ze had oceanen van tranen geweend, maar nu moest ze ermee leven. Het was een vreemd spel, ze vond het niks, maar ze speelde het voor uren. Nu, wat zou ze doen? Er waren slechts monsters hier, misschien konden ze haar vertellen hoe eruit te komen.

Haar broer is nog steeds op zoek naar haar, ze leefden samen, in een oud huis. Vroeger was het van hun ouders, maar zij stierven lang geleden.

De Onaks waren groene, slijmerige monsters van het spel, en toen ze het voor het eerst speelde, vielen ze haar zwaar aan, maar nu was ze in het spel zelf, vielen ze haar niet zo veel meer aan. Ze moesten ook met haar leven. Ze spraken in een taal die ze niet begreep. Ze waren groot en harig, en soms boden ze haar wat te eten aan, maar ze vond het niks. Het was als oud voedsel. De geur was zo vreemd hier, net als een kamer die nooit de dag zag. Het was een donker spel, en ze had problemen met ademen.

Eén van de Onaks nam haar op zijn rug. Het was één met vleugels, en ze vlogen naar een donker kasteel hoog in de lucht. Het was omringd door drijvende grotten, en de lucht was donkergroen. De Onak had een vrouw, ze was aan het koken in de keuken aan de achterkant van het kasteel. De Onak toonde haar al de kamers van het kasteel, en de ondergrond. Er waren zoveel schatten hier.

Plotseling zag ze een kind staan in één van de gangen. Ze was hierdoor in een lichte shock, want het kind was geen Onak, maar meer zoals haar. Het kind had een rood kleed om, en stond daar heel treurig met een pop. Het meisje begon tot het kind te spreken, maar het kind begreep het niet. Toen begon de Onak tot het kind te spreken in een vreemde taal. Ze schenen elkaar te begrijpen, en het meisje zag de band tussen hen. De Onak gaf een teken hem te volgen tot de keuken. Het kind liep met hen mee. De avondmaaltijd was klaar, en ze begonnen te eten. Het was zulk vreemd vlees, en het meisje werd heet van binnen. Ze vroeg zich af wat voor soort vlees het was.

De Onak gaf een signaal hem weer te volgen, en deze keer gingen ze diep onder de grond met een lift. Ze hoorde allerlei soorten lawaai wat sterker en sterker werd. Ze hoorde gegil en geschreeuw. Toen de deur van de lift open ging zag ze een bal van vuur in een grot hangen waar wezens aan het werk waren. Aan de muren zag ze wezens zoals haar hangen, maar ze leken bijna op bomen. Dus dit was het vreemde vlees. Ze at het vlees van haar eigen mensen?

Plotseling greep de Onak haar nek en tilde haar op in de lucht. Zij werd daar ook gehangen, terwijl ze schreeuwde en gilte. Ze verloor haar bewustzijn door de shock. Toen ze wakker werd stond het kind voor haar met de pop. Het meisje beefde vanwege wat ze zag in de ogen van het kind. Die ogen waren volledig rood, bijna vuurspuwend. 'Je bent voorbestemd om Onaks voort te brengen,' sprak het kind luid. Ze zullen geboren worden uit boomachtige wezens, maar de bal van vuur weet hoe je daartoe te fokken. Als je weigert zul je het vlees worden wat we eten. Ontsnapping is niet mogelijk.'

Het meisje sprak: 'Ja, ik zal de Onaks voortbrengen, alles wat je zegt.'

'Goed,' zei het kind. 'Dan moet je veel slijm eten.'

Het meisje schreeuwde weer. Slijm was niet haar favoriete voedsel.

Plotseling werd ze wakker. Het was maar een droom. Haar broer stond voor haar, haar hand vasthoudend. 'Je was heel ziek,' sprak hij. 'De dokters wisten niet of je het zou redden. Ze zeiden dat je veel teveel slijm in je lichaam aanmaakte. Het meisje stond op en rende naar de computer. Haar broer had een spel gespeeld: Wraak van de Onaks. Hij was erg gesteld op

het spel. Het meisje schreeuwde naar hem dat ze een nachtmerrie erover had. Het meisje ging weer slapen, terwijl haar broer zijn hoofd schudde en verder speelde.

Het meisje kreeg weer een droom. Deze keer was ze geheel alleen in de keuken van de Onak met de vrouw van de Onak. Er was geen weg uit de keuken en ze moest veel groene slijm drinken. Ze vroeg : Wat soort slijm is dit ? De vrouw van de Onak liep naar het meisje toe met een mes in haar handen. Ze legde het tegen de keel van het meisje aan en bloed kwam voort, maar ook slijm. 'Het is de slijm van hen die geen Onaks willen baren.'

'Nu, wie waren de wezens die om de bal van vuur heen werkten ?' vroeg het meisje. De vrouw begon te grinniken en sprak : "Wanneer je oud bent, dan hoef je geen Onaks meer te baren, en kun je rondom de bal van vuur werken.'

En het kind wat bij je is ?' vroeg het meisje.

De vrouw sprak : Harde werkers kunnen weer kinderen worden. Wanneer dit kind oud genoeg is, dan zal het weer Onaks baren.

Dus dit is een eeuwige cirkel van dit alles ?' vroeg het meisje. Is er enige ontsnapping ?

De vrouw sloeg met haar vuist op de tafel en begon te zwaaien met het mes : Er is geen ontsnapping, tenzij je zelf een Onak wil worden. Zij die weigeren deel te nemen in de cirkel zullen vlees worden zoals je weet.

'Snij me maar in stukjes dan,' schreeuwde het meisje, 'want ik ben liever dood dan te zijn in deze idioterie.'

'Zoals je wenst,' sprak de Onak, en plotseling kwamen er alle soorten van slijmerige, kleine Onaks te voorschijn uit de kasten en begonnen haar te snijden en te verslinden.

Toen het meisje wakker werd stond de dokter voor haar bed, glimlachende : 'Er is geen overproductie van slijm meer in je lichaam, juffrouw. Ik denk dat we je nu van het medicijngebruik kunnen afnemen,' sprak hij. Het meisje glimlachte. Ze was zo blij dat de vreemde trip tot een einde was gekomen. Ze ging het bed uit om het nieuwe spel van haar broer te spelen. Het was een goed spel, vol met Onaks, maar ze leken niet op de Onaks van haar dromen.

EINDE

Warme Haard

Riek en Hanna zitten voor de kachel. Het is koud buiten. Het sneeuwt. Op de televisie is een programma over konijnen. Riek en Hanna wonen met hun vader aan de rand van Nunspeet. Hun moeder is lang geleden overleden. Hun vader is ernstig ziek. Er moeten nog medicijnen gehaald worden bij de apotheek. Vader zit onder een deken voor de televisie. Wanneer het tijd is gaat Hanna naar de apotheek in het dorp. Dat doet ze iedere week op vaste tijden. Riek kookt en doet de was. Vader kan maar moeilijk praten, en ook zijn gehoor is niet meer zo goed. Het kost hem altijd veel tijd om iets te zeggen, en daarom praat hij niet graag.

Als Hanna bij de apotheek aankomt staat er een man met kerstkleiding aan. Het moet de kerstman voorstellen, maar het lijkt niet echt. 'Een muntje voor de armen,' roept hij, met een bakje in zijn hand. 'Sorry,' zegt Hanna, 'we hebben het nogal krap, en onze vader is ernstig ziek.'

'Maar dat is geen probleem,' zegt de verklede man, 'en geeft het bakje met geld aan Hanna. 'Kijk eens, dit is voor jou.' Hanna wordt erg rood en verlegen, en zegt zachtjes : 'Maar dat kan ik toch niet aannemen ?' Maar de man houdt vurig aan, en drukt het bakje in haar handen en vertrekt. Snel kijkt Hanna in het bakje. 'Vijfhonderd gulden,' roept ze, 'daar kunnen we voorlopig wel mee voort.' Haastig stopt ze het bakje in haar tas, en loopt de apotheek binnen. Het is niet zo druk binnenin, en al snel wordt ze geholpen. Als ze weer naar buiten loopt staat er een oude arme man voor haar met zijn hand uitgestreken. 'Ach, mijnheer, het spijt me, wij hebben het zelf ook erg krap, maar goed, ik heb net vijfhonderd gulden van iemand gekregen, dus ik kan u wel de helft daarvan geven.' De oude man is er erg blij mee, en geeft het meisje een boek. Snel stopt ze het in haar tas, en loopt naar huis.

Thuisgekomen legt ze de medicijnen in de kast, en gaat op de bank zitten. 'Vader, ik heb vijfhonderd gulden van iemand gehad,' zegt ze, 'ik heb de helft aan een arme man gegeven.'

'D...d...at is e...rg wijs v...van je, Hanna,' zegt haar vader. 'En ik heb ook een boek van die arme man gekregen,' zegt Hanna. Toen ze het boek uit haar tas pakte, begon ze er direkt in te bladeren. Het was een boek over konijnen, waar vader zoveel van hield. 'Vader, voor u, het gaat allemaal over konijnen,' zegt Hanna. Vroeger had vader een reservaat voor konijnen, waar hij konijnen opving en verzorgde. Maar sinds hij ziek werd kon hij dat niet meer doen. Binnenin het boek, op het kaft, zat weer vijfhonderd gulden vastgeplakt. Hanna was erg verbaasd.

'I...ik z...z...ei het ..je ...t...t...och,' zei vader, 'h...et ...w...was ...w...ijs ..wat je d...d...eed ...'

'Maar vader, hoe kan dat ? Ik dacht dat het een arme man was,' zei Hanna, nog steeds erg verbaasd.

En toen vertelde vader een verhaal over konijnenbedelaars. Dat zijn bedelaars die om armoede bedelen, maar waardoor ze op een bijzondere manier erg rijk zijn. Niemand weet precies hoe dat kan, en niemand weet ook precies wie het zijn, en waar ze vandaan komen, maar het gebeurt.

Toen Riek hoorde wat er gebeurd was, wilde ze ook weleens voor vader medicijnen halen, in de hoop de konijnenbedelaar tegen te komen. Dan kon ze hem direkt die vijfhonderd gulden weer teruggeven. Toen ze de week erna bij de apotheek aankwam, zag ze de arme man staan. 'Hier, mijnheer,' zei ze, en gaf de vijfhonderd gulden. 'Maar kind toch,' zei de arme man, 'dat is toch veel te veel. Ik heb maar weinig nodig.' Maar toen kon Riek het niet meer inhouden : 'Maar mijnheer, die vijfhonderd gulden is van u. We vonden het in het boek wat u aan ons gaf,' zei ze. 'Dat is erg goed van je,' zei de man. 'En als beloning heb ik hier een boek voor je.'

'Maar ik begrijp het niet,' zei Riek, 'stel dat er weer geld in het boek zit, wilt u dat dan niet terug ?' Maar de man was alweer verdwenen ... spoorloos ...

Toen Riek thuiskwam haalde ze direkt het boek uit haar tas. Het bleek een boek te zijn over konijnenbedelaars, en er zat duizend gulden vastgeplakt aan de binnenkant van het boek op het kaft. 'Z...z...ie ...j...j...e ?' zei de vader, 'h...h...et is ..alle...m...aal w...w...aar...'

En sinds het lezen van het boek ging het steeds beter met de vader ... zelfs zo, dat hij weer kon werken in het konijnenreservaat. En sindsdien kwamen de konijnenbedelaars in Nunspeet veel vaker voor.

Op een dag werd er aangebeld. Hanna deed open. Het was een arme man, vragende om onderdak voor de winter. Buiten vroom het. Vader had de zolder speciaal voor zwervenden laten inrichten. Hier kon hij voorlopig wel blijven. De man was erg dankbaar, en op een dag vroeg hij aan de vader en zijn twee dochters of ze met hem mee wilden komen naar het zolder. Hij wilde hen wat laten zien. En toen ze naar boven waren gelopen konden ze hun ogen bijna niet geloven. Er was een extra trap bijgekomen, en ineens was er een hele nieuwe verdieping bij, boven het zolder. En zo werd langzaam maar zeker het huis van die vader met zijn dochters tot een flat van konijnenbedelaars.

De Zandman van Ovven

Hoofdstuk 1.

Overal lag er zand in het paleis. Klaas Vaak was net langsgekomen. Op zijn dromenwagen betoverde hij het hele land van Ovven. Hij werd ook wel de zandman genoemd.

Maar op een dag gebeurde dat niet meer. Klaas Vaak was ontvoerd. De mensen konden niet meer goed in slaap komen.

Elwin ging op onderzoek uit. Hij ging op reis op een kameel, door de woestijnen, om op zoek te gaan naar een spoor van Klaas Vaak. Die kon natuurlijk niet ver van het zand vandaan zijn, dacht Elwin. Eerst ging Elwin naar het domein van Klaas Vaak diep in de woestijn. Hij kwam aan bij de huizenhoge poort van het woestijngebied, en zag direct dat er een steen miste die gewoonlijks altijd hoog in de boog van de poort was. Er miste een grote rode steen aan de rechterkant waar de poort naar links begint te buigen. Die rode steen was de steen van de zee. Zonder de steen zou de zandman zijn werk niet kunnen doen. Maar die steen was nu weg, en daarmee ook de zandman. Elwin stond voor een groot raadsel.

Elwin voelde alsof er een stuk uit zijn hart was gesneden, alsof hij een stuk van zijn hart miste, en hij was er van overtuigd dat het met elkaar te maken had. Ook Elwin kon sinds de verdwijning van de zandman niet meer goed in slaap komen, zoals zoveel anderen in Ovven.

De zee is één van de door de mens meest gevreesde natuur-elementen, omdat de zee de tijd laat zien, zowel het verleden als de toekomst. De zee is de tijdmachine van de natuur. Deze tijdmachine wordt bestuurd door de grote Zeeman, Aart Golf, ook wel koning Oceanus genoemd, van de zeemeerminnen en zeemeerminnen. Hij is zelf ook een zeemeerman. Hij heeft een kaal hoofd en een hele lange baard. Nu de steen van de zee was geroofd had Klaas Vaak zijn macht over de zee verloren. Elwin hoorde de zee bulderen in de verte. Elwin wist dat waarschijnlijk spoedig de zee het gebied van Klaas Vaak totaal zou overnemen. En wat zou er dan gebeuren? Ovven zou niet kunnen bestaan zonder Klaas Vaak. Elwin wist niet hoeveel tijd hij nog had. Met zijn kameel besloot hij naar de zee achter de woestijn te gaan om op onderzoek uit te gaan. Hij wilde met Aart Golf, oftewel koning Oceanus spreken om te horen wat er aan de hand was.

Toen hij bij de zee was aangekomen wist hij dat hij voorzichtig moest zijn, want er was daar een piratenschip bij de kust. Ineens werd Elwin van achter hard geslagen op zijn hoofd en van zijn kameel afgetrokken. Het was een piraat. Een andere piraat stond erbij, en toen sleurden ze hem beiden naar het piratenschip. Elwin werd pas wakker toen hij in een kooi op het schip was. Hij had in het hooi op de grond gelegen. 'W... wat heeft dat te betekenen,' stamelde Elwin van de doffe pijn die hij nog in zijn hoofd had.

Toen de piraten-kapitein en hoofdman hem kwam bekijken begon die direct te lachen. 'Ha ha, die moet overboord. Die kunnen we echt niet gebruiken, alleen als visservoer.'

'Hij zou het dek kunnen schrobben,' sprak een andere piraat.

'Mond houden,' sprak de kapitein. 'Dat is jouw taak, en dat blijf jij doen. Vannacht nog gaat deze jongen overboord. De vissen moeten ook eten.' Wat andere piraten begonnen te lachen.

Elwin beefde en rilde in zijn kooi. Hij voelde zich echt niet lekker, vooral niet met zo'n naar vooruitzicht. Elwin begon om hulp te schreeuwen toen ze allemaal weer weg waren, maar niemand kwam hem te hulp. 'Je bent er goed bij,' sprak een raaf in een kooi aan de andere kant van de ruimte waarin Elwin was opgesloten.

'Kunt u me niet helpen?' vroeg Elwin.

'Wat kan ik doen?' snauwde de raaf. 'Gebruik jij je ogen wel? Ik zit ook in een kooi. Ik ben zo hulpeloos en machteloos als jij.'

'Snauw niet zo, vreemde vogel,' sprak Elwin. 'Ik kon het toch proberen? Iedereen maakt fouten.'

'Maar jij wel heel erg veel,' sprak de raaf.

'Je kent me niet eens,' snauwde Elwin terug. 'Ik hoop dat ze jou opbakken.'

'Nu ga je te ver, ventje!' kraaide de raaf. 'Als ik niet in deze kooi zat dan zou ik je ogen uitpikken.'

'Rotvogel,' sprak Elwin. De raaf zei niets meer terug en ging een dutje doen. Ook Elwin was erg moe geworden en viel weer in slaap. Midden in de nacht werd hij uit zijn kooi gehaald door piraten.

'Laat die jongen met rust,' kraaide de raaf. 'Hij heeft jullie niets gedaan.'

'Snuut houden, raaf,' bulderde een piraat. 'Met jou rekenen we later af. Door de soep zal je misschien goed smaken.' Terwijl de andere piraten begonnen te bulderen van het lachen. Elwin keek dankbaar naar de raaf, maar wist dat de raaf ook verder niets kon doen. 'Doe met mij wat je wilt,' sprak Elwin dapper, 'maar geef die raaf zijn vrijheid terug. Laat de vogels met rust, anders zullen de grote vissen jullie schip zeker opslokken voor jullie slechte daden.'

De piraten lachten hard. 'Wat een druilloor ben jij, jongen !' gromde een piraat dichtbij zijn oor. Het was een hele dikke piraat met een rode doek om zijn hoofd met witte ballen erop geschilderd. 'Wij moeten ook eten ! Daar zijn vogels voor.'

'Je bent al veel te dik,' sprak Elwin. 'Geef die vogels maar eens te eten, hebzuchtig krenng.'

'Krenng ? Jij durft mij krenng te noemen, maffe druilloor ?' gromde de dikke piraat terwijl hij zijn mes trok en onder Elwin's kin zette. 'Wij zullen nu voor de visjes zorgen, en jou aan hen voeren.' De piraat bond zijn handen op zijn rug en aan zijn voet bond hij een touw waaraan een hele grote steen was vastgemaakt. 'Zo zal je snel zinken,' lachte een andere piraat die maar één tand had. 'Dat is makkelijker voor de vissen. Zou jij het fijn vinden dat als je zou gaan eten en je voedsel zou ineens van je bord afspringen om weg te rennen ?'

Elwin zei niets. 'Ik waarschuw jullie, piraten,' kraaide de raaf. 'Als jullie de jongen ook maar een haar krenngen dan zal de afrekening volgen.'

De piraten lachten. 'Wie ga je daarvoor meebrengen, domme vogel ?' riep een piraat hard.

'Dat zul je nog wel zien,' sprak de raaf. 'Jullie worden goed in de gaten gehouden.'

'Negeer die maffe kippebout. Eten hoort niet te spreken !' gromde de dikke piraat die het helemaal gehad had. Hij sleurde Elwin het dek op, terwijl een andere piraat de grote steen droeg. 'Ik heb jullie gewaarschuwd !' riep de raaf hen na. 'Ik zal die vogel zo de strot doorsnijden,' sprak de dikke piraat, en duwde Elwin naar de reling. 'Laat me met rust !' riep Elwin. 'Hier zullen jullie voor boeten.'

'Wees blij dat we nog iets van jouw zinloze leven maken,' gromde de dikke piraat. Hij begon Elwin al over de reling te duwen, die daar al snel aan het touw om zijn voet bungelde. De andere piraat hield nog steeds de steen vast. 'Gooi,' brulde de dikke piraat, en zo werd de zware steen waaraan Elwin vastzat met een touw in de zee geworpen, waardoor Elwin als een pijl meeschoot in het bruisende zeewater. Elwin begon direct snel te zinken. 'Dit is mijn einde,' dacht Elwin, die heel diep adem had genomen. Elwin begon te tellen, maar na een tijdje begon hij zijn bewustzijn te verliezen. 'Vaarwel' was het laatste woord wat Elwin sprak. Toen werd het zwart voor zijn ogen. Een zeemeermin zag hem in de zeediepte glijden en aarzelde geen moment en schoot op hem af. Vliegensvlug maakte ze het touw van zijn voet los, en trok hem met haar mee. Ze bracht hem naar een grot. Ze wist dat hij snel adem nodig had. Ze legde iets op zijn mond. Het was een soort kwal die niet stak. De kwal gaf adem aan Elwin, en begon zich te vormen om het hele hoofd van Elwin, als een soort doorzichtige helm, als een adem masker. Elwin nam diep adem, en kwam weer bij zijn positieven. 'W... waar ben ik ?' stamelde Elwin.

De zeemeermin keek hem aan. 'Je bent hier diep onderwater,' sprak ze. Elwin was verwonderd dat hij gewoon kon ademen. Hij begon te glimlachen. Hij keek de zeemeermin aan. Ze had lang golvend haar en juwelen om haar nek. De juwelen waren prachtig blauw, en ze fonkelden. Ze hadden een zachte kleur. Elwin voelde zich als betoverd.

'Kom,' sprak de zeemeermin, 'ik zal je naar onze koning leiden.'

'Koning Oceanus ?' vroeg Elwin. 'Die moest ik net spreken. Er is namelijk wat verschrikkelijks gebeurd met Klaas Vaak.'

De zeemeermin begon te glimlachen. 'Ook al ? Van mijn vader hebben ze de tijdmachine gestolen. Ze zijn flink bezig.'

'Ja,' sprak Elwin, 'ze hebben de rode zee steen uit de poort van Klaas Vaak gestolen, zijn droommachine en zelfs Klaas Vaak zelf hebben ze ontvoerd.'

De zeemeermin schrok van deze woorden. 'Ontvoerd ? Maar dat is verschrikkelijk. Laten we gauw vader raadplegen.' De zeemeermin trok hem verder en zwom naar een grotere grot die leidde tot een hele grote hal waar een grote troon stond bezet met schelpen, waarom een reusachtige gestalte zat met een vissenstaart en een lange, grote witte baard. De koning leek een klein kroontje op te hebben bezet met diamanten en andere witte of doorzichtige fonkelende steentjes. Elwin's mond viel bijna open toen hij de zeemeerman zag. Dit moest Aart Golf, oftewel koning Oceanus zijn.

'Kom verder,' sprak een donkere, zware stem die door de hele hal begon te echoën. 'Met wie heb ik het genoeg ?' sprak de koning vriendelijk. Elwin maakte een buiging, en vertelde het verhaal.

'Zo zo,' sprak de koning, 'en jij denkt dat ik weet wie de daders zijn ?'

Elwin knikte. 'U staat bekend als een groot koning met groot inzicht en groot overzicht over Ovven. U blijkt daar ook allemaal apparaten voor te hebben.'

'Het probleem is,' sprak de koning, 'dat mijn tijdmachine gestolen is, het bron-apparaat voor alle andere apparaten. Niet veel werkt er nog nu de tijdmachine weg is.'

'Dat spijt me heel erg, beste koning,' sprak Elwin. 'Ik zal er alles aan doen om uw tijdmachine terug te vinden nu ik toch bezig ben Klaas Vaak op te sporen. Ik weet zeker dat er een verband is tussen deze diefstallen.'

De koning knikte. 'Ik kan je niet helpen nu mijn tijdmachine er niet is. Mijn inzicht reikt niet verder dan mijn troon op het moment.'

'Ik begrijp het,' sprak Elwin.

'Jitfefes, kun jij deze jongen weer even naar de zee-oppervlakte brengen ?' sprak de koning tegen zijn dochter, 'en oh, wacht eens even, jongeman. Ik zou je aanraden om in het bos op zoek te gaan naar de Bosman. Arend Gluur heet hij, en hij bewaakt een zekere groei-machine. Misschien dat hij meer weet, en in het ergste geval is hij de dader, maar dat kan ik niet met zekerheid zeggen. In ieder geval : Wees op je hoede, want zijn onderdanen zijn kannibalen.'

'Komt voor elkaar, vader,' sprak de zeemeermin, en na een kort afscheid zwom ze met Elwin naar boven. Aan de zee-oppervlakte aangekomen zagen ze nog steeds het piratenschip in de verte. 'Ik zal je naar de boskust brengen naast de woestijn,' zei de zeemeermin. De zeemeermin zwom met grote vaart met Elwin op haar rug naar de boskust en zette hem daar aan land. 'Bedankt,' sprak Elwin. 'Ik zal kijken of ik hier de Bosman kan vinden.'

'Ik wens je geluk !' riep de zeemeermin die alweer wegzwom. Elwin liep direct het bos in. Hij was namelijk bang dat piraten hem weer op het strand zouden vinden. Angstig keek hij om zich heen, wetende dat er ook gevaren in het bos waren, maar hij moest en zou met de bosman spreken. Na een tijdje lopen zag hij in de verte op een open plek in het bos een groep wilden met botjes door hun neus dansen en jammeren rondom een ketel. Elwin wist dat hij voorzichtig moet zijn, maar ze jammerden zo erg dat Elwin ze wilde proberen te helpen. Misschien waren het wel de onderdanen van Arend Gluur, de bosman.

Dapper liep hij op de jammerende wilden af, maar bleef zijn afstand bewaren. 'Kan ik jullie ergens mee helpen ?' vroeg Elwin, terwijl hij zijn hand opstak. Verbaasd keken de wilden op. 'Daar ! Eindelijk voedsel !' riep één van de wilden. Ze namen hun speren en begonnen op Elwin af te rennen. Ook Elwin zette het op een rennen. 'Hongerige kannibalen dus,' dacht Elwin bij zichzelf. 'Ik kom ook altijd op het verkeerde moment.' Plotseling struikelde Elwin over een boomstronk, en al snel was hij omsingeld door de wilden die hun speren op hem gericht hadden. 'Sta stil, voedsel,' sprak één van de wilden. Hij werd vastgebonden en meegeëduwd naar de ketel, waar hij in werd gestopt. 'Toe nou,' sprak Elwin. 'Ik ben geen banaan. Ik ben op zoek naar Arend Gluur de bosman.' De wilden begonnen om hem heen te dansen, terwijl het vuur oplaaide. 'Eindelijk vlees !' riepen ze. Elwin begon het al snel heet te krijgen. 'Heus, jullie vergissen je !' riep Elwin. De wilden begonnen steeds woester te dansen.

Elwin boog zijn hoofd. 'Ik ook allemaal met mijn domme ideeën,' sprak hij tot zichzelf. 'Ik heb een belangrijke boodschap voor Arend Gluur. Ik ben gezonden door koning Oceanus !' riep Elwin hard. De wilden schenen niet te luisteren, en Elwin begon het steeds heter te krijgen. 'Ik stik hier !' piepte Elwin. Elwin begon zijn bewustzijn te verliezen. Wat er toen gebeurde kon hij zich niet meer herinneren, maar hij werd wakker in het zand, terwijl een grote man naar hem staaide. Elwin was nog steeds drijfnat en nog steeds vastgebonden. De man prikte met een stok in hem. 'Nog niet gaar zie ik,' sprak de man. 'Welkom. Ik ben Arend Gluur. Ik redde je leven. Ik hoorde dat je mij wilde spreken voor een belangrijke boodschap. Spreek op, anders gooi ik je weer terug. De man had een bril op en een hoed. Ook had hij een blouche aan met sterretjes erop. Hij leek op een toerist. Toen begon Elwin het verhaal te vertellen.

Arend Gluur begon te jammeren. 'Zij ook al ? Mijn groei-machine is gestolen. Ik kon dingen, mensen en dieren groter of kleiner maken door die machine. Daardoor had ik macht over het bos, maar ik lijk het te verliezen. Nu hebben mijn kannibalen altijd honger. Ze kunnen nog geen druif of appel bemachtigen.'

'Dat spijt me zeer,' sprak Elwin.

Het was even een tijdje stil. Plotseling zei Arend Gluur : 'Ik weet wie het gedaan heeft. Het is Berend Blok, de vuurman. Hij heeft onze machines gestolen omdat hij een geld-machine wilde bouwen, om zo over heel Ovven te heersen.'

'Waar woont hij ?' vroeg Elwin.

'Onder de grond,' zei Arend Gluur. 'Daar houdt hij ook de zee steen verborgen, en Klaas Vaak die hij heeft ontvoerd.'

Elwin wilde daar wel naartoe. Arend Gluur en de kannibalen zouden met hem mee gaan.

Hoofdstuk 2.

Ze zouden eerst de nacht afwachten om wat proberen te rusten, alhoewel niemand goed in slaap kon komen doordat Klaas Vaak was ontvoerd. En in de nacht viel de vuurman al aan. Vlammen kwamen om Elwin te grijpen en de diepte in te sleuren. Elwin werd naar een grote put getrokken waar de vlammen hem joelend introkken.

Diep onder de grond werd Elwin in een kooi gestopt. Dichtbij was de kooi van Klaas Vaak. Klaas Vaak lag op de grond. Hij leek zijn bewustzijn te hebben verloren. Voor de kooi van Elwin danste Berend Blok, de vuurman. 'Geld, geld, ik nam het met groot geweld !' riep hij, terwijl hij als een gek geld begon rond te strooien. 'De geld-machine werkt !' riep hij. 'Ik ben een rijk man !' Uit pompen verderop begon geld te spuiten. 'Ik heb een grote vangst gedaan !' lachte de vuurman. De geld-machine die hij had gebouwd van de gestolen machines was op hol geslagen. Er bleef maar geld uitrollen, en ook de twee olifanten van Berend Blok waren onder de betovering ervan gekomen, en hun slurfen stopten niet met het spuiten van geld. Overal lag geld, en de laag op de grond werd steeds hoger, ook in de kooi van Elwin. De vuurman gierde van het lachen. Ook hij was op hol geslagen. Plotseling kwam de piraten-raaf aanvliegen. Hij vloog recht op de kooi van Elwin af, en pikte het slot open. 'Hoe ben je uit jouw kooi losgekomen ?' vroeg Elwin verrast, terwijl hij uit de kooi rende. 'Toen een piraat

het kooitje opendeed om me te voeren pikte ik in zijn hand en vloog weg,' kraste de raaf. De vuurman was al helemaal onder het geld bedolven. Vlug vloog de raaf naar de kooi van Klaas Vaak en pikte zijn slot ook open. Maar Klaas Vaak was nog steeds bewusteloos, en begon ook langzaam onder het geld te verdwijnen. 'Iemand moet die machine stoppen !' riep Elwin. Plotseling zagen ze koning Oceanus en zijn dochter, Jitfefes, komen aanzwemmen door het geld. Elwin wees hen de plaats waar Klaas Vaak onder het geld lag, en beiden begonnen ze hem op te duiken. Spoedig waren er nog veel meer zeemeer mannen en zeemeerminnen, een heel leger, en ze begonnen de geldmachine op te duiken.

Elwin zwom in het geld, en keek hoe de geldmachine werd opgedoken. Hij vond het wel een schitterende uitvinding. Het geld begon machtige rivieren te vormen die door de armste delen van Ovven begonnen te stromen. Proestend kwam Berend Blok naar boven zwemmen, want ook hij was kopje onder gegaan. Hij werd direct door een paar zeemeerminnen vastgegrepen. 'Ik bedoelde het niet verkeerd !' riep hij. 'Ik wilde de armsten van Ovven helpen, en dat kon ik alleen maar als ik de droommachine, de tijdmachine en de groeimachine zou hebben om daar de geldmachine van te maken !'

'Maar waarom vroeg je dat niet dan ? En waarom heb je daar zelfs Klaas Vaak voor ontvoerd ?' riep Elwin, die naar hem toe begon te zwemmen. Elwin begreep er niet veel van.

'Omdat niemand me geloofde !' riep Berend Blok. 'Ik moest wat doen tegen de hongersnood in grote delen van Ovven die door de piraten was veroorzaakt ! Klaas Vaak wilde me laten opsluiten !'

'Maar je had koning Oceanus kunnen vragen voordat je zijn tijdmachine stal !' riep Elwin.

'Ik moest snel handelen !' riep Berend Blok. 'Klaas Vaak zat al achter me aan, en ik kon geen risico's meer nemen. Ik moest eerst de geldmachine maken, en dan zouden ze zelf wel zien waar het goed voor was.'

Elwin zuchtte. Hij hoopte maar dat Klaas Vaak in orde was. Hij kon Berend Blok ook wel een beetje begrijpen. Het leek op een daad van zelfverdediging, maar hij wilde eerst de kant van het verhaal van Klaas Vaak horen.

Het leger van koning Oceanus nam iedereen mee naar het rijk van de koning om daar berecht te worden. Ook Arenhd Gluur en zijn kannibalen werden meegenomen. Ze moesten allemaal

voor de troon van Arend Golf verschijnen, de grote Zeeman, oftewel koning Oceanus. Klaas Vaak was inmiddels weer bijgekomen, en ze hadden allemaal een ademkwal over hun hoofd gekregen, zodat ze goed in de zee konden ademen. Ook konden ze zo alles goed horen, en konden ze goed spreken. De kwallen zorgden voor goede communicatie.

Toen Klaas Vaak het verhaal van Berend Blok kreeg te horen knikte hij en bood hij zijn excuses aan. Hij wist niet dat Berend Blok goed werk wilde doen. De kannibalen waren zo geworden door de honger, maar daar zouden de geldrivieren verandering in brengen. De enigen die nog een probleem waren waren de piraten. Daarom vielen de legers van koning Oceanus op een nacht alle piratenschepen binnen, en trokken de piraten de zee in om te worden berecht door koning Oceanus.

Elwin vond dat een goed plan, want de piraten stonden hem naar het leven.

Toen de piraten waren berecht begon eindelijk de rust weer in Ovven terug te keren en konden de mensen weer normaal slapen. En de zandman reed weer op zijn koets om zijn zand te strooien alsof het nooit anders was geweest. Maar nu strooide hij niet alleen zand, maar ook als het nodig was strooide hij geld voor de allerarmsten. En zo werd de zandman van Ovven nog wel geliefder dan ooit tevoren.

En Berend Blok ? Die werd gezien als een grote held die het land van Ovven eens van de hongersnood redde.

Einde

Het Zwanenmeer

Wist je dat Nunspeet ook een zwanenmeer had ? Nou ja, eigenlijk was het gewoon een plantsoen, maar het werd vaak zwanenmeer genoemd. Het was vlakbij het dorp. Er was daar ook nogal een wat ongewone zwaan tussen de andere zwanen, en die zwaan was oranje. De mensen gingen er graag naartoe, maar echt druk was het er eigenlijk nooit. Op een dag was de oranje zwaan aan het wandelen gegaan. Hij liep door de dorpstraat, langs de winkels. Men vond dat zo bijzonder, dat men een gouden beeld van de oranje zwaan heeft laten maken. Het is daarna ook nooit meer gebeurd. Dat gouden beeld heeft een hele lange tijd in de dorpstraat gestaan, maar is helaas op een dag gestolen. Er werd een grote beloning voorbereid voor de vinder, maar jaren later vond de politie het beeld in een oude schuur. De dief, een winkelier, moest voor de rechter verschijnen, en toen heeft het beeld jarenlang op het politie-bureau gestaan. Maar toen werd het beeld weer gestolen, en weer werd er een grote beloning vastgesteld voor de vinder. Het beeld bleek terecht gekomen te zijn in een huis voor invaliden. Een man in een rolstoel zou het gestolen hebben, maar niemand wist hoe hij dat gedaan had. De man hoefde niet voor de rechter verschijnen, omdat men het zo knap vond dat hij het beeld uit het politie-bureau had gestolen. Sindsdien stond het beeld in dat huis voor invaliden, maar later hebben zij het geschonken aan de bibliotheek. Het leek wel alsof de oranje zwaan nog steeds aan de wandel was. De man in de rolstoel ging vaak naar het plantsoen toe, dat in die tijd vaak zwanenmeer werd genoemd. Men zei dat hij kon spreken met de oranje zwaan, en dat de oranje zwaan hem de opdracht had gegeven om dat beeld te stelen. Hoe dan ook, de man ging vaak naar het zwanenmeer toe, en deed er nogal geheimzinnig over. Het was een hele geheimzinnige man, een goede vriend van de politie overigens. Het scheen dat hij vroeger zelfs baas van het politie-bureau was, maar door een ongeluk zat hij nu al tijden in een rolstoel. 'Kareltje,' noemden ze hem.

Na enige jaren was het beeld weer gestolen, uit de bibliotheek. En het beeld had immers zo'n faam, dat de politie door heel Nunspeet huiszoekingen deed. Uiteindelijk vonden ze het beeld in het magazijn van een schoenenwinkel. Maar omdat 'Kareltje' niet gearresteerd was, zo hadden de schoenmakers van Nunspeet ook een goede reden om niet gearresteerd te hoeven worden. En zo werd het in Nunspeet bijna een sport om het gouden beeld van de oranje zwaan te stelen. Er stond namelijk toch geen straf op. De politie kwam niet eens meer in actie als het beeld weer weggestolen was. En dat kwam eigenlijk allemaal door 'Kareltje', en uiteindelijk door de oranje zwaan zelf. Maar op een dag, lang na de dood van Kareltje, vond de politie dat

ze maar eens met de traditie moesten breken. Karelkje leefde immers niet meer, en het beeld was oorspronkelijk eigendom van Nunspeet zelf. Maar dat hebben ze geweten, want niet lang nadat ze dat besluit hadden genomen kwam de oranje zwaan zelf naar het politie-bureau, en heeft daar een hele tijd boos lopen blazen, en met z'n vleugels lopen wapperen. Uiteindelijk hebben ze toen het beeld in het plantsoen laten zetten, in het zwanenmeer, en er een prachtige fontein van laten maken. Nu kon de zwaan zelf het beeld bewaken. De zwaan bleek een erg goede bewaker te zijn. En na een tijdje kwam ook de burgemeester eens kijken naar de nieuwe verblijfplaats van het beeld. En dat bracht hem op een idee. Hij had namelijk nog wat oude beelden goed opgeborgen in het gemeentehuis, maar was altijd erg bang dat ze gestolen zouden worden. Hier bij de oranje zwaan zouden ze zeker veilig zijn. En zo gebeurde het. De oranje zwaan kreeg de hoede over een heleboel beelden van de burgemeester, in het plantsoen. En ook de wethouders hadden thuis nog wel wat dingen staan die ze liever aan de bewaking van de oranje zwaan overlieten. En zo kwam het zwanenmeer vol te staan met oude beelden. Het werd een prachtig plantsoen, en in vele van die beelden werden prachtige fonteintjes ingebouwd.

Maar op een dag had de oranje zwaan weer eens erge zin om te gaan wandelen. En ditmaal ging hij naar het gemeentehuis, tot vlakbij het raam van de burgemeester. De burgemeester schrok zich een hoedje. 'Jij hoort in het plantsoen te zijn,' riep de burgemeester luid. 'Onze kostbare beelden staan daar uitgestald.' Maar het was al te laat. Toen de burgemeester en zijn wethouders bij het plantsoen kwamen was alles leeggehaald. Geen één beeld was achtergebleven. De burgemeester zakte in elkaar. Wat een ramp. En daar kwam de oranje zwaan aanlopen. Ja, ze konden natuurlijk niet verwachten dat een zwaan altijd maar op dezelfde plaats bleef. Ze besloten de oranje zwaan naar een ander plantsoen te brengen. Maar dit plantsoen was niet zo groot, en al snel was de zwaan weer terug. 'Het is allemaal de schuld van Karelkje,' zei de burgemeester boos. 'Die heeft lang geleden, toen hij nog baas van de politie was die zwaan naar Nunspeet gehaald. Hij had het dier eens gered uit een brandend huis, en ze hebben toen ook een meisje gered. Dat meisje woont nu ook in Nunspeet, ze zal inmiddels al wel oud zijn, of misschien niet eens meer leven.'

De burgemeester en de wethouders besloten eens bij haar op bezoek te gaan. Misschien dat zij meer wist. En inderdaad, het meisje was inmiddels een dame. Ze bleek de zus van Karelkje te zijn. Het verhaal bleek iets anders in elkaar te zitten. Toen zij en Karelkje nog in Steenwijk woonden had de oranje zwaan hen uit een brandend huis gered. Toen Karelkje werk in Nunspeet kreeg, liet hij haar en de oranje zwaan overkomen. Ze zijn altijd onafscheidelijk gebleven. Maar de dame kon verder niets vertellen over wat er met de beelden was gebeurd. Toen de burgemeester en de wethouder weer in het plantsoen kwamen zagen ze de oranje zwaan dood in het water drijven. Ze stonden voor een raadsel. Maar daar kwam ineens nog een oranje zwaan aanlopen. De burgemeester en de wethouders waren geschokt. Er waren dus twee oranje zwanen, en misschien was er altijd één die op wacht stond, maar hebben de dieven hem neergeschoten. Wat verschrikkelijk. Ineens ging het de burgemeester helemaal niet meer om de beelden, maar om de laatste oranje zwaan. Er was gelukkig nog een vijftje in de binnenplaats van het gemeentehuis. Daar zou de zwaan wel veilig zijn. De burgemeester liet extra bewaking voor de oranje zwaan inzetten.

Maar al gauw gingen er geruchten dat er nog steeds oranje zwanen gesignaleerd werden in het plantsoen. Misschien had de oranje zwaan wel eieren gelegd. Maar door een telefoontje met de burgemeester van Steenwijk, waar de oranje zwaan oorspronkelijk vandaan kwam, kwam de burgemeester van Nunspeet erachter dat het in Steenwijk wemelde van de oranje zwanen. 'Zijn er bij jullie dan toevallig ook beelden gestolen?' vroeg de burgemeester van Nunspeet.

'Gestolen ?' vroeg de burgemeester van Steenwijk ... 'Wij krijgen er alleen maar beelden bij ... daar komen die oranje zwanen altijd mee aanzetten ...'

Maar het ging de burgemeester niet meer om de beelden. Door alles wat er gebeurd was, was hij alleen nog maar bezorgd om de oranje zwanen ... En ook de burgemeester van Steenwijk kreeg te horen wat er met een oranje zwaan in Nunspeet was gebeurd. 'Tja,' zei de burgemeester van Steenwijk ... 'dat is verschrikkelijk ... zeer verschrikkelijk ... En ik denk dat ik er maar één verklaring voor heb. Er woont hier in Steenwijk een stroper, een zwanenjager, die ze afschiet voor hun veren ...'

'Maar de zwaan lag dood in de vijver van het plantsoen, en had al z'n veren nog ...,' zei de burgemeester van Nunspeet ... 'Dan moet hij ergens van geschrokken zijn,' zei de burgemeester van Steenwijk. 'Misschien is hij aangevallen door een andere oranje zwaan, en maakte hij zich snel uit de voeten.'

De burgemeester van Steenwijk kon echter niet vertellen waar de stroper woonde. Hij werd al tijden gezocht door de politie, maar zonder resultaat. Het scheen dat hij telkens onderdook op allerlei adressen. En het scheen dat als zijn medewerkers of pleeggezinnen moeilijk gingen doen, of hem wilden verraden, dan stak hij hun huis in de fik ... Het was dus ook nog een echte pyromaan. Het scheen dat de ouders van Karelte hem vroeger ook onderdak gaven, maar toen ze erachter kwamen waar hij mee bezig was, hebben ze hem uit huis gezet met alle gevolgen van dien ... 'Karelte ?' vroeg de burgemeester van Nunspeet verbaasd ... 'Dus die brand waar de oranje zwaan hem en z'n zus uit redde was gesticht door de zwanestroper ?' ...

'Ja,' zei de burgemeester van Steenwijk ... 'ze noemden hem ook wel Pietje Pek, of Piet Onweer ... Hij is een gevreesd man in Steenwijk ...'

'Dan moet hij al wel flink oud wezen, als hij zelfs Kareltes ouders nog heeft meegemaakt ...' zei de burgemeester van Nunspeet ... De burgemeester van Nunspeet kreeg meer en meer medelijden met de oranje zwanen. 'Ja, ik heb al extra bewaking voor onze oranje zwaan laten opstellen, maar als ik het zo hoor zijn er veel meer oranje zwanen die mijn hulp kunnen gebruiken.' En zo gebeurde het. De burgemeester liet een groot zwanenreservaat bouwen, ter bescherming van de oranje zwanen. En vanuit Steenwijk kwamen er toen een heleboel oranje zwanen over. Het was een reservaat in het bos, en de burgemeester liet er veel bewakers, en agenten opstellen, ja, zelfs soldaten. 'Zo zou Karelte het gewild hebben,' zei de burgemeester. En ook de burgemeester van Steenwijk kwam zo nu en dan naar Nunspeet om het reservaat te bezoeken.

Maar op een dag kregen ze een brief van Pietje Pek, met daarop de woorden : 'Sluit nu je zwanenreservaat, anders wilde je dat je die keuze eerder had gemaakt.' De burgemeester was radeloos. En ook de burgemeester van Steenwijk zag de ernst ervan in, en zond soldaten, agenten en bewakers. Pietje Pek was een aanhouder, en kon gekke dingen doen, dus ze moesten op hun hoede zijn. Op een dag klopte er een oude man aan de poort van het reservaat. Soldaten vroegen hem wie hij was. 'Ik ben degene die jullie Piet Onweer noemen,' zei hij nors. Hij had maar één oog, met ruige haren en een ruige baard. Hij spoot iets in de ogen van de soldaten, en liep door, terwijl de soldaten op de grond vielen. 'Waar is Karelte ?' schreeuwde hij. Daar kwam een agent aanrennen. 'Karelte leeft niet meer, mijnheer, wat komt u hier doen ?'

'Ach ziet u,' zei de oude man, 'Kareltje zat bij mij in de klas vroeger, en met ganzenborden mocht hij altijd de oranje zwaan als pion hebben, en ik moest altijd een andere kleur uitkiezen ...' De agent begon te lachen, maar ook in zijn ogen spoot de oude man het spul, en de agent viel direkt neer. In de verte kwamen wat bewakers aanrennen, maar de oude man zette het op een lopen. 'Jullie willen altijd je zin hebben,' schreeuwde de oude man vals. Maar daar kwam de burgemeester al ... en hield de oude man tegen. 'Uit de weg,' schreeuwde de oude man, en gaf de burgemeester een duw ... 'Zeg, jou ken ik,' schreeuwde de burgemeester, 'jij bent een tijdje winkelier in Nunspeet geweest, en jij hebt het beeld van de oranje zwaan eens gestolen ...'

'Hoe kom je daarbij ?' schreeuwde de oude man ... 'dat was mijn broer ...'

'Waarom hebben jullie het toch altijd op oranje zwanen gemunt ?' riep de burgemeester ... Maar de oude man was al weg. De burgemeester was radeloos, maar gelukkig had de oude man niet veel kunnen doen ... Toen de agent weer was bijgekomen vertelde hij de burgemeester wat de oude man hem had gezegd over het ganzenbord ... 'Ik wist niet dat zwanen ook meespelen op het ganzenbord,' zei de burgemeester, 'maar misschien is het dus allemaal een jeugdtrauma van die zwanenstroker.' Maar Nunspeet was nog niet van de oude man af ... In het dorp aangekomen ging hij de eerste de beste bank binnen en sloeg met zijn vuist op de balie. 'Stel geldwolven,' schreeuwde hij, en trok een pistool en schoot een paar gaten in het glas, en toen sloeg hij met zijn vuist in een zwarte geravelde handschoen er doorheen, en greep het meisje wat daar zat bij de keel. Het meisje drukte direkt op het alarm, en al gauw was de oude man omsingeld door de politie. Maar weer spoot hij heel snel spul in hun ogen en ze vielen op de grond. Ook de baas van de bank kwam met een pistool aanlopen, maar de oude man kon ver en snel het spul in zijn ogen schieten. 'Geef me het geld,' schreeuwde de man tegen het meisje. 'Ja, mijnheer,' zei ze zenuwachtig, terwijl ze de kluisjes begon te openen.'

'Vlug,' schreeuwde de oude man, en snel stopte hij dikke stapels bankbiljetten in de binnenzakken van zijn jas en onder zijn trui. 'Denk maar niet dat je van me af bent,' schreeuwde hij tegen het meisje, en nam haar mee naar buiten. 'Vlug, stap in deze auto,' sprak hij nors ... Het was de auto van zijn broer, die aan het stuur zat. En toen reden ze weg. Niemand heeft ze daarna ooit nog gezien. De eerste tijden na dit voorval was er veel rumoer, maar later begon alles weer als vanouds te worden. De burgemeester van Nunspeet wilde weinig aandacht aan de zaak besteden. Op de één of andere manier had het verhaal over het ganzenbord hem verlamd. Het was als in de zaak van Kareltje : De burgemeester had teveel medelijden om verdere stappen te nemen. Hij hoopte dat de oude man nu had wat hij miste, en dat hij zo enigszins zijn jeugdtrauma kon verwerken. Vanaf toen begon de burgemeester zich meer en meer te verdiepen in het waarom van de daden van sommige personen. Dat bleek dus niet zo eenvoudig te zitten. Vaak werden ze gedreven door allerlei elementen waar de burgemeester niets van afwist. Was het leven dan eigenlijk niets anders dan een ganzenbord ? En bepaalde het aantal ogen op de dobbelstenen waar we in terecht kwamen, of waren het de pionnen zelf die dat in de hand hadden ? En wat zou er gebeurd zijn als de oude man vroeger eens één keer mocht spelen met de oranje zwaan als pion ? Was dit dan allemaal niet gebeurd ? Of waren er dan nog verschrikkelijker dingen gebeurd ? De burgemeester wist het niet, maar had in ieder geval een aantal dingen waar hij zeer lang over na zou denken ...

De oranje zwanen kwamen nog vaak vanuit Steenwijk naar de Nunspeetse plantsoenen en naar het bosreservaat, maar het raakte steeds meer en meer op de achtergrond. Nunspeet begon er gewend aan te raken, en de burgemeester hield zich meer met andere dingen. De

zwanen konden nu immers in vrede leven. Wel wilde de burgemeester nog één beeld plaatsen, het liefst in het plantsoen, of daar dichtbij. En dat was een beeld van Karel'tje, want die had wel een hele grote rol gespeeld in dit alles. Maar toen ook dat beeld gestolen werd, had de burgemeester het helemaal gehad. Gelukkig was de dader snel gevonden. Het bleek een oude buurjongen van Karel'tje te zijn. De politie begreep het wel. De jongen miste Karel'tje veel te veel. Ja, Karel'tje had veel betekend voor velen in Oud Nunspeet. De politie besloot om meerdere beelden van Karel'tje te laten maken. Eéntje voor de jongen, ééntje voor het invalidehuis waar Karel'tje zo lang had gewoond, en natuurlijk eentje voor op het politiebureau, omdat Karel'tje daar zo lang als baas had gewerkt. En ook de burgemeester wilde er één voor op het gemeentehuis, en zelfs de burgemeester van Steenwijk wilde er één voor in Steenwijk op het gemeentehuis. De burgemeester van Nunspeet besloot om iedereen het recht te geven zo'n beeld te hebben, dit om diefstal te voorkomen. Iedereen die zo'n beeld wilde hebben moest zich melden op het gemeentehuis. En tot de burgemeester's grote verbazing kwam ook de oude man zich melden, samen met zijn broer. En zo werd Karel'tje in Nunspeet tot een levende legende.

Elwin

Hoofdstuk 1.

Op een mooie dag zit Elwin in de tuin. Elwin woont niet zomaar in een wereld. Elwin woont in een echte fantasie-wereld waar van alles kan gebeuren. Elwin heeft een heleboel vriendjes fantasie-beesten. Met die fantasie-beesten maakt hij vaak hele verre reizen. Ze staan allemaal bij zijn vader in de stal. Eentje heet er Groepsoe, eentje met drie grote bulen op zijn snuit en een bril op. Groepsoe kan heel hoog vliegen, als een soort olifant of draak met vleugels. En vaak maakt Elwin reisjes op z'n rug. Voorzichtig loopt Elwin naar het hok van Groepsoe. Het is een groot hok. Elwin doet voorzichtig, omdat Groepsoe misschien nog slaapt, en Elwin wil hem niet wakker maken. Maar gelukkig, Groepsoe is wakker.

'Dag Groepsoe,' zegt Elwin, 'zullen we weer eens een reisje maken ?'

Nou, daar had Groepsoe wel zin aan. Want telkens in een hok zitten dat verveelde Groepsoe ook een beetje. Daar komt vader aan. 'Zo, waar gaan jullie naartoe,' vraagt vader. 'Ja, goede vraag,' zegt Elwin, 'dat weet ik eigenlijk niet. We gaan gewoon een reisje maken, en we zien wel waar we terecht komen.'

Elwin springt op de rug van Groepsoe en daar gaan ze. Het is mooi weer buiten, en de lucht is bijna rood. Het zonnetje schijnt. 'Hoera,' roept Elwin, 'waar zullen we naartoe gaan, Groepsoe ?'

'Wat dacht je van een eiland ?' zegt Groepsoe, 'dan moeten we wel eerst een tijdje over zee vliegen.'

Na een hele lange tijd vliegen komen ze op een eiland aan. Alles is hier wit, zelfs de bomen en de struiken. Elwin heeft wel zin om te gaan zwemmen, en na een tijdje is hij samen met Groepsoe in de golven. Op de bodem van de zee vinden ze een steen, en als Elwin hem optilt en boven water brengt begint de steen geluid te maken. 'Pruut, pruuut,' zegt de steen.

'Oh, het is een pratende steen,' zegt Elwin tegen Groepsoe. 'Zou hij nog wat te vertellen hebben ?'

'Vraag het me maar,' zegt de steen. Elwin begint te lachen, en brengt de steen naar het strand. Op het strand spuit de steen wat water uit. 'Ik ben Joefie Kof,' zegt de steen.

'Ik ben Elwin,' zegt Elwin, 'en dit is mijn vriend Groepsoe,' terwijl hij naar Groepsoe wees. 'Wij zijn op reis.'

'Aha,' zegt de steen, 'en waar wonen jullie dan ?'

'Oh, in Kabotikka,' zegt Elwin weer. En dan begint de steen ineens verhalen te vertellen. Het is een echte verhalen-steen. Elwin vindt dit zo spannend, en vraagt of hij de steen mee mag nemen. De steen vindt het goed, en ook Groepsoe. Thuisgekomen laat Elwin de steen aan zijn vader en moeder zien. Daarna brengt hij de steen naar zijn kamertje.

Elke nacht voor het slapen gaan vertelt de steen een verhaaltje aan Elwin.

Daar is Wollegras, het grote harige beest dat altijd naast Elwin slaapt. Elwin kruipt dicht tegen hem aan. Wollegras laat Elwin altijd zo mooi dromen. Het is Elwin's droomvriendje. Samen vallen ze in slaap. Het raam vliegt open, en Elwin stijgt op uit zijn bed. Hij is gekleed als een prins met een echt zwaard. Ook Wollegras stijgt op. De droom is al begonnen.

De prins springt op de rug van Wollegras, en samen vertrekken ze. Waar gaan ze naartoe? De prins weet wel waar naartoe. 'Naar het kasteel!' roept hij. Wollegras weet wel waar dat is. Daar zijn ze al eens eerder geweest. Het is niet de eerste keer dat Elwin een droomprins is. In het kasteel zijn veel bedienden. Er zijn ook soldaten, maar die heeft de prins niet nodig nu. Hij stapt op zijn troon, en zegt tegen zijn bedienden: 'Breng de dromenstein en het dromensap.' Direct rennen de bedienden weg, en al snel komen ze met de steen en het sap.

De prins legt zijn hand op de steen terwijl het sap begint te stromen. Het sap is erg glad, en de prins begint er over te glijden. Wollegras komt hem achterna. De prins glijdt helemaal naar buiten, en glijdt richting een enorme brug. Wollegras drinkt van het sap en wordt alsmaar groter. De prins lacht. Nu glijden ze naast elkaar. Wollegras begint in een kasteel te veranderen. Het is een heel zacht kasteel, met zachte muren. Na een tijdje gaat de prins naar binnen. Het lijkt binnen wel een doofhof. Maar het is niet de eerste keer dat Wollegras een kasteel is. De prins weet de weg wel een beetje.

Daar komt Groepsoe ook al aanrennen. Groepsoe neemt ook van het dromensap, en verandert in een open haard. Dan ten slotte drinkt de prins zelf van het sap. Een deurtje gaat open, en een prachtige prinses komt binnen. De prinses gaat zitten, terwijl de prins in een beest is veranderd. 'Dag beest,' zegt de prinses, 'hoe gaat het met je?' Het beest knikt, maar zegt niks. Hij gromt alleen een beetje. Dan komen één voor één de soldaten binnen. 'Weet je,' zegt het beest, 'het gaat niet goed in dromenland. En het is goed dat we allemaal bij elkaar zijn gekomen. Wat zullen we eraan doen. Heeft iemand een idee?'

Een soldaatje stapt naar voren. 'Dag prins, eh ... prins beest, ik ben Jorit. Mag ik iets zeggen?' Het beest knikt. 'Gaat u gang,' zegt het beest. Even is het stil, en dan begint het soldaatje te stotteren: 'Ik ... eh ... ik weet niet zo goed hoe ik ... ik het moe ... moe ... moet zeggen, maar het komt allemaal door een dromen-bacterie, dus moet er een dokter komen.' Alle andere soldaatjes knikken. Dan loopt het prinsesje naar voren, neemt een slok van het dromensap, en verandert in een dokter. 'Waar is die bacterie?' zegt de dokter met een donkere stem. Eén van de soldaten stapt naar voren en opent een soort kistje. In het kistje fonkelt een soort glinsterend balletje. De prinses kijkt erin, en daarna ook het beest. Snel slurpt het balletje wat dromensap naar zich toe en begint te drinken. Het balletje groeit en groeit, en na een tijdje is het een groot glibberig en slijmerig monster. 'Waarom breng je dromenland zo in de problemen?' vraagt de prinses.

'Ach dokter,' zegt het groene monster, 'ik heb gewoon niks te doen, en ik wilde graag naar het kasteel, maar mocht er niet in. Ik dacht: als ik nu ga herrie-schoppen, dan laten ze me misschien wel binnen.'

Het beest begon te glimlachen. Het beest nam nog een slokje en veranderde weer in de prins. 'Zullen we dan gaan voetballen?' vroeg de prins aan het monster. 'Of zullen we wat spelletjes gaan doen? Er zijn nog ergens een heleboel spelletjes, ergens in een kast. Als we nu gewoon meer spelletjes gaan doen in dromenland, dan hoeft niemand zich meer te vervelen, en hoeft niemand meer herrie te schoppen.'

'Ja, maar,' zei het monster, 'ik wilde ook gewoon het kasteel in, terwijl ik niet naar binnen mocht.'

'Goed,' zei de prins, 'dan drinkt Wollegras gewoon nog veel meer dromensap, totdat het kasteel zo groot is dat iedereen in dromenland er kan wonen.'

En zo gebeurde het. Het kasteel groeide uit tot een grote stad, maar het was nog steeds een doolhof. En natuurlijk werden er veel spelletjes gedaan. De prins verdeelde de inwoners in vier groepen. Het waren vier spelgroepen met een bepaalde kleur. De groenen kwamen onder leiding van het groene monster, de witten kwamen onder leiding van Wollegras, het kasteel zelf. De gelen kwamen onder leiding van Groepsoe, en de roden kwamen onder leiding van de prins en de prinses. Er waren vele spelletjes die ze konden doen. En zo keerde de rust weer terug in dromenland. Aan het einde van de dag in dromenland waren ze allemaal zo moe geworden dat ze gingen slapen, terwijl de prins met Wollegras vertrok. Even later werd Elwin wakker in zijn bed, terwijl Wollegras nog steeds naast hem sliep.

'Hallo, wakker worden,' fluistert Elwin heel voorzichtig. En dan wordt Wollegras wakker.

Hoofdstuk 2.

Vandaag gaat Elwin met Groepsoe naar ome Karam, die heel hoog in de lucht woont, ergens in een kasteel in de wolken. Ome Karam heeft een heleboel sprekende kachels. Elwin praat graag met de sprekende kachels, omdat ze nogal vaak goede raad geven, maar Elwin praat ook graag met ome Karam. De thee staat al klaar als ze aankomen. Ome Karam is erg vriendelijk, zoals altijd eigenlijk. Na een tijdje komt Wollegras binnenrennen. Ome Karam is blij hem te zien. En als ome Karam druk in gesprek is met Wollegras en Groepsoe gaat Elwin naar de sprekende kachels toe. Ze geven Elwin weer eens goede raad. 'Blijf hier maar eens een tijdje logeren,' zegt eentje. Ook de anderen vinden dat een goed idee. Dan kunnen ze wat bijpraten. Gelukkig vindt ome Karam het ook een goed idee, en Groepsoe en Wollegras mogen ook blijven.

Achter het kasteel van ome Karam was een weide genaamd de Wolleweide. Alles was hier heel zacht, zodat wanneer je viel je nooit pijn had. Je kreeg alleen dan een klein elektrisch stroompje. Hier kon je paardrijden en een heleboel andere dingen doen. Elwin speelde hier graag. Aan het eind van de weide stond een veld vol van sprekende lotus-bloemen die de mooiste verhalen vertelden. Je kon ook in die lotus-bloemen slapen, en Elwin klom er vaak naar binnen.

De lotus-bloemen waren blij dat Elwin weer eens gekomen. Altijd als Elwin over de lotus-bloemen heen huppelde, dan kwam hij uiteindelijk bij een trap van lotus-bloemen waarover hij naar de Grippel-heuvel kon gaan. Op die heuvel daar woonden een heleboel koks, die hele vreemde gerechten maakte. Op de Grippel-heuvel moest Elwin altijd eerst aanbellen, en dan schoof iemand een klein raampje in de deur open, en dan moest Elwin eerst een liedje zingen voordat hij naar binnen mocht. Binnen liepen overal koks met hele lange menu-lijsten van wat ze allemaal zouden eten. En alles moest altijd *pico bello* in orde zijn, anders werd de koning van de Grippelheuvel boos. De koning zat altijd op een hele hoge troon, en als een kok eens een keer iets liet vallen of iets verkeerd had gekookt dat niet lekker was, dan sprong de koning naar beneden en sloeg zo'n kok dan met een pollepel, heel erg hard.

Maar naar Elwin was de koning altijd erg aardig. De koning was blij dat Elwin weer eens was gekomen. Met een ballonnetje sprong de koning van zijn troon af, en Elwin mocht zelf uitkiezen wat hij wilde eten. Natuurlijk waren dat allemaal erg vreemde gerechten.

Na een tijdje kwamen er een heleboel koks aan marcheren. Ze hadden een sprekende banaan tussen de bananen gevonden. Dat kon natuurlijk niet ... Daar wilden ze niet mee koken. Toen zei de koning dat de sprekende banaan ook wel een kok mocht worden. Dat wilde de banaan wel. Dat was beter dan opgegeten te worden, of weggestuurd worden. Iedereen wilde altijd graag op de Grippelheuvel wonen. Alleen de koks wilden soms weleens met vakantie, vooral als de koning niet zo'n goed humeur had. Maar vandaag was de koning heel vrolijk. Het was vandaag feest, omdat Elwin was gekomen. Elwin kreeg een mooie kamer waar hij mocht logeren, en hij mocht zelfs meehelpen met de koks als hij dat wilde. Sommige ketels waren zo groot dat Elwin erin kon zwemmen.

Middenin de nacht toen iedereen sliep, ging Elwin naar de keuken naar zo'n grote ketel, om daarin te zwemmen. Er zwommen daar ook vissen, en er waren zelfs dieren in bootjes. Ja, dat kon allemaal als de koks sliepen. Na een tijdje kwam de koning ook, en ze maakten dolle pret.

**ANTON, JAAP EN
SUSANNE**

**ZWEMMEN IN
DEURSEN**

Hoofdstuk 1. Het Grote Avontuur in het Zwembad

Hoofdstuk 2. Het Vreemde Mannetje

Hoofdstuk 3. De Middernachts-Wolf

Hoofdstuk 4. Het Contract

Hoofdstuk 1. Het Grote Avontuur in het Zwembad

Anton reed met Jaap en Susanne door Deursen, op zoek naar een terrasje. Toen ze er een hadden gevonden, parkeerde hij de auto, en zaten al snel aan een tafeltje. Een lange, slanke ober kwam hen bedienen. Ze bestelden ijs. Anton keek omhoog. Ze zaten onder een gezellig dakje met strepen. Al gauw kwam het ijs op een dienblad, met rietjes erin. Alhoewel ze onder een dakje zaten, begon het al snel vochtig te worden. Het begon wat te regenen. Ze namen het ijs en gingen naar binnen. Wat hing er hier een rooklucht. Ze besloten dichtbij de ingang te zitten. Dit was niet normaal. Ze kregen het er benauwd van. Anton maakte een opmerking erover naar de ober. 'Ja, mijnheer, er wordt hier veel gerookt. Daarvoor hebben we het terras voor de niet-rokers.'

'Maar wat als het regent?' vroeg Anton. 'U kunt ons toch niet zomaar buiten laten zitten?'

'Ik kan het niet helpen, mijnheer. Dit is een rook-café. U kunt ook een café uitkiezen waar niet gerookt mag worden,' sprak de ober.

'Ik kan wel een beetje tegen rook, maar dit is niet normaal,' zei Anton. De ober trok zijn schouders op.

Even later waren ze weer in de auto. Jaap zat een liedje te neurien. 'Wat een raar café was dat, zeg,' zei Anton. Susanne had haar walkman op en hoorde niets, en Jaap was diep in gedachten weggezonden. Ze waren op weg naar het zwembad van Deursen. Daar aangekomen kochten ze drie kaartjes en gingen zich snel omkleden. In het zwembad lag er een soort reuzen-olifant van plastic in het water, waar op geklommen kon worden. Vanaf de kant keken Anton, Jaap en Susanne ernaar. 'Wat een ding,' zei Anton. 'Ik ga er niet op.' Toen liepen ze naar een ander bad, waar het wat rustiger was. Het water was warm. Het was er niet te diep. Er was ook nog een buitenzwembad, wat helemaal doorliep tot het bos, en wat overging in een bosrivier die tot een bosmeer leidde. Veel mensen begonnen aan een zwemtocht door het bos, vanuit het zwembad.

Ook Anton, Jaap en Susanne gingen daar even later naartoe. Er was een prachtig uitzicht, en het was niet te koud. Het water had een warme gloed, en al snel zwommen ze naar de rivier. De mensen waren dol-enthousiast. Na lang zwemmen kwamen ze aan in het bosmeer. Er waren hier prachtige oevers waar je kon zonnebaden. Anton keek om zich heen toen hij het bosmeer begon in te zwemmen. Wat waren de mensen hier luidruchtig. Ze keken allemaal omhoog en schreeuwden. Hij kon niet verstaan wat ze schreeuwden. Een man had zijn vinger naar voren gewezen. Toen zag Anton het ook. Grote rookwolken waren in de verte. 'Dat lijkt

wel op een bosbrand !' riep Anton. 'Laten we omkeren !' Hij keek om zich heen waar Jaap en Susanne waren, maar hij zag ze niet. Er kwam steeds meer rook. Anton begon het benauwd te krijgen, en probeerde terug te zwemmen, maar hij wist niet meer welke kant hij opmoest. Toen zag hij niets meer.

'Help, help !' riep Anton. 'Jaap en Susanne, waar zijn jullie !'

Overal hoorde hij gegil en gekrijs. 'Er is een vliegtuig neergestort !' hoorde hij iemand roepen. Dat had dan natuurlijk die bosbrand veroorzaakt. 'Kom, kom !' hoorde hij iemand roepen. Hij zwom op het geluid af. 'Allemaal komen !' werd er geroepen. Na een tijdje was hij weer in de rivier, en toen kon hij steeds beter zien. Maar alles leek wel wit. Wat was er met zijn ogen gebeurd ? Het was alsof er een schuim op zijn ogen was, als een waas. 'Jaap, waar ben je ?' riep Anton. Opeens voelde hij handen op zijn schouders. 'Ik ben hier. Gaat het ?' vroeg Jaap.

'Waar is Susanne ?' vroeg Anton.

'Bij mij, achter me,' zei Jaap. 'Laten we terugzwemmen.'

Toen ze bij het zwembad aankwamen waren er allemaal mensen van de EHBO. Sommige zwemmers hadden last van benauwdheid. Sommigen moesten op de kant getrokken worden. Ze hadden geen kracht meer. Anton keek om zich heen of hij nog mensen kon helpen. Hij kon hier weer alles zien. Ook Jaap en Susanne hielpen mee. Ze ontfermden zich over wat huilende kinderen.

De baas van het zwembad was er ook. 'Ik vind dit verschrikkelijk,' zei hij. Hij nodigde iedereen uit om naar een zaaltje binnen het zwembad te komen. Daar zou hij de mensen toespreken. Anton, Jaap en Susanne liepen met hem mee naar het zaaltje. Er waren daar inmiddels veel mensen. De zaal was bijna vol. De baas van het zwembad liep naar de microfoon. 'Zodadelijk krijgt u uw geld terug. Ik vind dit verschrikkelijk,' sprak hij. 'Gelukkig doet de politie en de brandweer er alles aan om de schade minimaal te houden. Het is een ramp, beste mensen, een vliegtuig ramp, en tegelijkertijd een zwembad ramp. Maar wij laten het er niet bij zitten. Er zullen zo wat bussen komen, en u bent allen uitgenodigd om mee te reizen tot de raket-basis om de nieuwste raket te bezichtigen. Ik hoop dat dit de schrik wat zal verzachten.' Er werd geklapt in de zaal. Iedereen kon nu zich aankleden, om zo naar de bussen buiten het zwembad te gaan. Ook Anton, Jaap en Susanne gingen naar de kleedhokjes, en even later zaten ze alledrie in de bus. Ze waren wel benieuwd naar de raket. Ze hadden er al veel over gehoord.

De bus ging door vele weilanden, en kwam toen in een bos aan. Na lang reizen door het bos kwamen ze aan in een zandgebied met veel heides. In de verte was ergens de raket-basis. De

bus-chauffeur sprak hen toe. 'Zodadelijk zullen we de raket-basis binnenrijden, en dan zult u aan de rechterkant de basis met de nieuwe raket zien.' Anton keek uit het raam. Toen ze bij de basis waren aangekomen zagen ze de professor die de raket had uitgevonden. Hij liep daar rond in zijn lange witte jas. Hij heette iedereen welkom. Hij zou een rondleiding geven in de raket.

Iedereen moest hem volgen tot de ingang van de raket. De professor had een pijp in zijn mond en een brede glimlach. Je kon zien dat hij erg trots op zijn werk was. Anton, Jaap, Susanne en de andere mensen keken hun ogen uit. Er was zelfs een kleine bioscoop in de raket, in een klein zaaltje. Er werd een film gedraaid in de kleine bioscoop. Er verscheen een hand op het witte doek, en er waren wat aftelingen. Het was waarschijnlijk al afgelopen.

De professor liep zenuwachtig heen en weer. Niemand wist goed wat er aan de hand was. Hij had een telefoontje in zijn hand, als een soort walkie talkie. Hij knikte maar, en zweet stond op zijn voorhoofd. Toen richtte hij zich tot de mensen. 'Dames en heren, ik vraag u allen rustig te blijven. De bosbrand heeft zich snel verspreid, en ook onze velden branden nu. We zijn totaal omsingeld. Niemand weet hoe dit kan. Misschien door het hete weer, maar ook een oorlog is niet uitgesloten.'

'Een oorlog ?' riep Anton. 'Maar professor, wat loopt u nu allemaal te bazelen ?'

'Als we omsingeld zijn, start de motor dan, professor, waar wacht u nog op ?' riep Susanne.

'Ik wil eruit !' riep iemand.

'Niemand kan er uit,' zei de professor. 'We zijn omsingeld door grote vuurzeeën, maar dit is gelijk de gelegenheid om mijn raket te testen.'

Meer en meer mensen begonnen in paniek te raken, maar ze wisten dat het starten van de raket de enige oplossing zou zijn. De professor liep naar een kleine cabine en begon op de knoppen te drukken.

'Allemachtig,' zei Anton. 'Ik vertrouw dit voor geen cent. Die gek loopt volgens mij gewoon wat te verzinnen om zijn raket te kunnen uitproberen. Een oorlog ? Laat me toch niet lachen.'

'Hij zei niet dat het een oorlog is,' zei Jaap. 'Hij zei alleen dat een oorlog niet uitgesloten is. Zag je dan niet dat hij een telefoontje kreeg ? Er is meer aan de hand.'

Anton rende naar een klein raampje, en begon naar buiten te kijken. 'Mensen !' riep hij. 'Er is helemaal geen vuur ! Deze professor neemt iedereen in de maling.'

'Je bent gek !' riep de baas van het zwembad. 'Hoe durf je zo over de professor te spreken.'

'Kom het zelf dan zien, halve gek !' riep Anton. 'Kijk door dit kleine raampje, en vertelt u mij eens waar het vuur is !'

De baas van het zwembad liep op Anton af, en gluurde door het raampje. 'Je hebt gelijk. Er is helemaal geen vuur,' sprak hij. 'Kom op, mensen, deze raket en deze professor zijn niet pluis. We gaan eruit.' Met grote stappen liep hij af op de uitgang, maar de deuren waren op slot. 'Professor, ik gebied u de deuren te openen !' riep de baas van het zwembad woedend.

'Komt niks van in, toffe jongen !' riep de professor. 'Je zou ons allemaal laten omkomen. De raket is al opgestart, dus ik kan niets meer opendoen.'

'Maar er is helemaal geen vuur buiten !' schreeuwde de baas van het zwembad zo hard als hij kon.

'U gaat mij toch niet in de maling nemen !' riep de professor. Ook andere mensen hadden inmiddels door het raampje gekeken en zagen geen vuur. Ook de professor liep naar het raampje en gluurde naar buiten. 'Verhip, nee, je hebt gelijk. Er is helemaal geen vuur.'

'Doe die raket dan uit, malle man !' riep de baas van het zwembad. 'Wat sta jij hier nog te staan !'

'Mijn excuses,' zei de professor. 'Ik kan de raket niet uitzetten, want dan gaan we er allemaal aan. Hij is al op gang gebracht.'

'Wie heeft jou getelefoneerd met die draken-onzin ?' bulderde de baas van het zwembad. Anton keek naar het gezicht van de man wat helemaal rood was. Hij had nog nooit iemand zo boos gezien.

'Jax Bladerdeeg,' zei de professor. De baas van het zwembad greep een brandweer-bijl van de muur en rende naar de cabine om alles kort en klein te slaan. De professor keek verslagen toe. 'Mijn mooie kunstwerk naar de knoppen !' riep hij. 'Dit zal je duur komen te staan !'

'Maak jij je maar klaar voor een trip naar de gevangenis !' bulderde de baas van het zwembad. 'Aan één ramp hebben we vandaag wel genoeg, circus-clown. En nu mag jij ons vertellen wie die Jax Bladerdeeg wel niet is.'

'Mijn baas,' zei de professor.

Er werd op de deuren van de raket nogal hard geklopt, alsof er met gereedschap op werd geslagen. Even later werden de deuren ingetrapt, en gewapende mannen renden de raket binnen. Ze droegen geweren. 'Iedereen op de grond, dit is een overval !' Er klonken al wat schoten. Anton, Jaap en Susanne doken op de grond, en ook de andere mensen namen geen enkel risico. Een andere man in een lange witte jas en met een hoed liep de raket binnen. 'Goed werk, jongens,' zei hij. De baas van het zwembad keek op met open mond. 'Wel heb ik ooit,' zei hij. 'Hoe durf jij hier op zo'n smerige manier binnen te komen !' bulderde de baas van het zwembad.

'Snoer hem de mond !' riep de man met de hoed. Tegelijkertijd vlogen twee overvallers op hem af, en begonnen hem vast te binden, om vervolgens een grote prop in zijn mond te duwen. 'Laat me los !' probeerde de baas van het zwembad te schreeuwen, maar er kwam niet veel uit.

'Dit is Jax Bladerdeeg, mijn baas,' sprak de professor.

'Ja, ja, ja, houd nu maar op,' zei de man met de hoed. Anton probeerde voorzichtig naar de zijkant van de raket te kruipen, waar een trap was. Ook wenkte hij Jaap en Susanne. Voorzichtig kropen ze op de trap, maar de overvallers begonnen hen door te krijgen. 'Ren !' riep Anton. Ze stoven de trap op, terwijl ze al schoten hoorden. Bovenaan de trap was een

gordijn, waarachter een andere trap was. Die renden ze ook op. 'Jullie kunnen geen kant op!' werd er geroepen. Er waren hier vele trappen, die vaak door een deur of een gordijn van elkaar gescheiden waren, en soms was er een klein gangetje tussenin. 'We vinden jullie wel!' werd er geroepen. Na lang rennen op de trappen kwamen ze aan op een soort zoldertje van de raket. Anton sloeg een raam in en keek naar buiten, maar dat was veel te hoog. Er was ook een ander trappenstelsel waar ze naar beneden konden rennen, zonder dat ze de overvallers zouden tegenkomen. Nu moesten ze snel zijn. Ze hoorden al stemmen dichterbij. Anton sprong bijna van de eerste trap naar beneden af, en ook de anderen volgden hem snel na. Dit was een ander trappenstelsel. Een zware rook rookten ze hier. Ineens kwamen ze de buschauffeur tegen. Die was op eigen houtje de raket gaan onderzoeken, en wist nog niets af van wat er gebeurt was. 'Kom mee!' zei Anton hard fluisterend tegen hem. 'Er is een overval in de raket.' De buschauffeur wist een andere uitgang in dit trappenstelsel, en al snel waren ze uit de raket. Buiten de raket was er nog een trappenstelsel waar ze vanaf moesten rennen.

'Naar de bus!' riep Anton. Zo snel als ze konden renden ze de metalen trappen buiten de raket af, en renden naar de bus toe. Ook de overvallers waren al buiten, en begonnen te schieten. In de bus aangekomen startte de buschauffeur snel de bus. Direct belde hij de politie door een soort intercom. Ook de busmaatschappij werd op de hoogte gebracht, terwijl Anton duidelijk uitlegde wat er was gebeurd. 'Zovelen zijn gegijzeld!' riep de buschauffeur door de intercom.

De volgende dag stond het in de kranten. Jax Bladerdeeg had weer toegeslagen, een beruchte maffia baas. En de professor scheen voor hem te werken. Het zwembad in Deursen was helemaal afgebrand door criminelen. Jax Bladerdeeg was niet de echte naam van de maffia baas. Niemand wist zijn echte naam, maar hij werd ook wel Achtus Zudelknopfen genoemd.

Hoofdstuk 2. Het Vreemde Mannetje

Een week later zaten Anton, Jaap en Susanne weer op een terrasje. Ze hadden weer ijs besteld, en spraken na over wat er op de raket-basis was gebeurd. Niemand wist waar de gegijzelden waren, want de overvallers ontvoerden hen met de overgebleven bussen. Er werden nog steeds grote onderzoeken gedaan.

Inmiddels werd er een nieuw zwembad gebouwd en er kwam een nieuwe baas van het zwembad. Anton, Jaap en Susanne hadden het zwemmen niet afgeleerd. Nog steeds gingen ze zo nu en dan zwemmen, en nog steeds zwommen ze dan helemaal tot het bosmeer. Maar op een dag gebeurde er iets vreemds. Een klein mannetje met een lang paarsachtig jasje en een paars mutsje stond op de kant van het bosmeer. Hij had een grijs baardje. Ook had hij een munt in zijn handje. De munt was bijna groter dan zijn hand, en glom. 'Weet je wat dit is?' vroeg hij.

'Wie bent u eigenlijk, als ik vragen mag ?' vroeg Susanne.

'Gaat je geen snars aan,' zei het mannetje. 'En ik vroeg jou het eerst, dus je mag mij eerst antwoorden. Ik houd er niet van als mijn vragen genegeerd worden, en dat ik dan ineens vragen krijg in plaats van antwoorden.'

'Nee, ik heb geen idee wat u in uw hand houdt. Het lijkt op een munt,' zei Susanne.

'Mis !' schreeuwde het mannetje. 'Ik heb er een hekel aan als men mij verkeerde antwoorden geeft. Houd dan liever helemaal je mond. Je kon gewoon ja of nee antwoorden, want dat is alles wat ik vroeg, of je wist was het was.'

'Nou zeg,' zei Susanne, 'u hoeft er niet zo naar en moeilijk over te doen.'

'Ach, trut, houd nu je mond,' zei het mannetje.

'Dit gesprek is over,' zei Susanne. Maar ze merkte dat ze zich niet meer kon bewegen. Anton en Jaap waren verderop aan het zwemmen. Ze kon hen niet eens meer roepen. Het leek wel alsof haar stem vast zat.

'Ik ben er niet van gediend op zo'n manier toegesproken te worden,' zei het mannetje. 'Dus nu zul je luisteren in plaats van je mondje op zo'n vervelende, genieperige manier te gebruiken. Kom nu het water uit, en volg mij, dan zal ik je wat laten zien.'

Als gehypnotiseerd stapte Susanne het water uit en volgde het mannetje. Het mannetje leidde haar naar een boshutje. 'Hier woon ik,' snauwde het mannetje. 'Ik drink water met azijn, of gewoon slootwater. Ik eet mos en vuil. Ik eet de grond. Ga nu zitten, dan voer ik je wat.'

Susanne ging gehyponotiseerd in het gras zitten. 'Lekkere kevertjes en torretjes, sprinkhanen. Hier, doe je mond open.' Een vieze lepel met beestjes werd voor haar mond geschoven, maar Susanne hield haar mond stijf dicht.

'Ach, ik zie dat je geen honger hebt,' zei het mannetje, en stopte toen de smerige lepel in zijn eigen mond. 'Wat een ondankbaar meisje ben je, kindje. Iemand anders zou het maar wat graag willen eten.'

Susanne begon rood te worden, en bang. Ze kon zich nog steeds niet goed bewegen. Inmiddels hadden Anton en Jaap door dat Susanne was verdwenen, en gingen op onderzoek uit.

'Weet je wat ik met je ga doen?' vroeg het mannetje. 'Spek van katten, honden, muizen en ratten, dat ga ik je voeren.' Grote tranen biggelden over de wangen van Susanne, die nog steeds niet kon praten.

'Of heb je daar geen zin in, ondankbaar kind?' vroeg het mannetje. 'Ik kan je niet uitstaan, verwend nest.' Hij gaf haar een klap in haar gezicht. Nog steeds kon Susanne niet spreken. Haar tong zat helemaal vast. 'Wanneer vertrouw je mij eens,' snauwde het mannetje. Het mannetje begon steeds dwazer en woedender te worden. Hij raasde en schold dat het een lieve lust was. Ineens hoorden Anton en Jaap het woedende mannetje, en renden op het geluid af. 'Wat doe jij hier, Susanne?' vroeg Anton. Susanne beefde.

'En wie ben jij, mannetje?' vroeg Anton.

'Gaat je geen snars aan!' snauwde het mannetje kribbig. 'Ik doe dit niet voor jullie.'

'Nou, waar gaat dit nog over, irritante schelm,' zei Anton. 'En waarom ga jij met dit gespuis mee, Susanne?' vroeg Anton. Jaap was op haar af gelopen. 'Hey, wat is er. Waarom beef je zo, en waarom huil je?' Maar Susanne kon nog steeds geen woord uitbrengen. En toen was het mannetje weg, zomaar plotseling verdwenen. Susanne barstte in huilen uit. 'Ik kon me niet meer bewegen,' snikte ze. 'Ik kon zelfs niet meer praten,' hilde ze. Jaap sloeg een arm om haar heen. Anton wist niet wat hij zag. 'Waar is dat mannetje nu?'

'Weg,' zei Jaap.

'Dat kereltje was er net nog,' zei Anton. 'Dat kan toch niet?'

Jaap haalde zijn schouders op.

'Ik kan dit niet geloven,' zei Anton. 'Er gebeuren hier vreemde dingen. Er is altijd wat in het zwembad. Laten we teruggaan.' Susanne vertelde het verhaal terwijl ze terugliepen, en Anton en Jaap luisterden met open mond.

'Het spookt in Deursen,' zei Anton. 'We zijn hier niet meer veilig. Er is iets aan de hand.' Snel gingen ze naar de kleedhokjes om zich aan te kleden, en al gauw zaten ze in de auto om naar huis te rijden. Anton zat achter het stuur. 'Ik begrijp dit niet,' snauwde hij. 'Waarom moet ons dat altijd overkomen.'

'Nu praat jij ook al als dat mannetje,' zei Susanne een beetje kribbig. 'Daar hoeft je ons toch niet de schuld voor te geven, en ons af te snauwen?'

'Ik geef jullie niet de schuld,' bromde Anton verder. 'Ik ben gewoon moe van dit alles. En je hoeft mij dan ook niet zo kribbig toe te spreken. Ik snauw jullie niet af, maar ik ben gewoon boos op de omstandigheden. Het is niet meer zoals het was in Deursen.'

Bij een grote villa stopten ze. Hier woonde Anton. Jaap woonde naast hem, en Susanne woonde tegenover hen. Anton parkeerde de auto, en toen liepen ze naar Susanne's huis.

'Gaat het alweer een beetje beter met je?' vroeg Anton bezorgd. Susanne knikte. Ze opende de deur en even later zaten ze in de huiskamer. 'Wat een gekkenwerk is Deursen geworden,' mopperde Anton. 'We zijn ons leven niet eens meer zeker.'

'Ja, en nu ook al een mannetje dat ervoor zorgt dat je je niet meer kan bewegen en niet meer kan praten,' zei Susanne. 'En zomaar ineens was hij verdwenen.'

'Ja, het is raar,' zei Anton. 'Zou het allemaal met elkaar te maken hebben ? De vliegtuigramp, de overval en dat rare mannetje ?'

Ze besloten op onderzoek uit te gaan. Ze wilden het wrak van het vliegtuig weleens zien. Na wat gegeten te hebben gingen ze op pad. Het was al een beetje donker geworden, daarom hadden ze zaklampen meegenomen. Na een tijdje rijden door het bos kwamen ze bij het wrak aan. Het was nogal een groot vliegtuig, en daarom had het ook zo'n grote bosbrand veroorzaakt. Met hun zaklampen schenen ze op het wrak. Alles was afgebrand, maar tot hun verbazing zagen ze een vreemd kistje liggen tussen de afgebrande vliegtuig-stoelen. Anton nam het kistje in zijn armen, en droeg het weg van het wrak. Er was een groot dwars kruis op de deksel. Verder was de kist helemaal zwart. Hij tilde het deksel ietsje op en sloeg het toen direct weer dicht. 'Allemaal licht,' stamelde hij. 'Alle duivels, het spookt hier echt.' Ook Susanne tilde het deksel ietsje op, maar werd toen achteruit geslagen door een wind. 'Wel allebarstens,' gromde Anton. Susanne en Jaap waren ook met verbazing geslagen. 'Allemaal achteruit,' zei Anton. 'Kom niet dichterbij.' Hij pakte een tak die ergens lag, en van een afstand tilde hij het deksel op met de tak. Een spookachtige gestalte rees op van de geopende kist, met zacht licht. 'Allemachtig,' stamelde Anton. 'Wie bent u ?'

'Het is vast een truuk,' zei Susanne.

'Nee,' zei Anton, 'dit is je reinste spokerij. Ben je dat mannetje vergeten wat zomaar verdween ?'

'Wie heeft mij opgeroepen ?' sprak de gestalte met een langzame, lage stem die heel ijzig en ver weg klonk.

'Wie bent u ?' vroeg Anton weer. 'Wij hebben niets opgeroepen. We kwamen alleen naar het neergestorte vliegtuig kijken, en vonden deze kist.'

'Het is mijn kist,' zei de gestalte.

'Wie bent u ?' vroegen ze alledrie.

'Het spook van het uur,' sprak de gestalte. 'Elk uur is er een ander spook.'

'Hebben jullie misschien iets te maken met de vliegtuigramp, de bosbrand, de overval van de raket-basis en een vreemd mannetje dat mensen vastplakt en dan in het niets verdwijnt ?' vroeg Anton.

'Het is een mooie vraag,' zei het spook. 'Wonderschoon, zeer elegant.'

'Antwoord ons nu maar in plaats van je gebazel,' zei Anton een beetje ongeduldig.

'Maak anders gewoon dat je wegkomt,' gromde het spook. 'Ik ben jullie niets verschuldigd. Jullie zijn op mijn terrein.'

'Wij gaan niet weg,' zei Anton. 'Het bos is niet van jou.'

'Maar de kist wel,' sprak het spook beledigd, 'dus nu wegwezen !' En met een strakke en ijskoude wind werden ze alledrie weggeduwd.

'Blijf uit mijn buurt !' schreeuwde het spook. 'Je had dit nooit moeten doen.'

'Wij willen alleen een antwoord !' riep Susanne.

'Wat voor antwoord ?' vroeg het spook.

'Nou, of jullie iets te maken hebben met de vreemde dingen die de laatste tijd in Deursen gebeuren !' riep Susanne.

'Ik weet van niks,' zei het spook. 'Ik zat zolang opgesloten in deze kist, en ik vond het allemaal best, maar nu heb ik het koud. Jullie zijn me ook een stelletje.'

'Als u eerlijk antwoord geeft, dan stoppen we u weer toe in uw kist,' zei Susanne.

'Ik heb nergens iets mee te maken,' sprak het spook.

'Van wie is de kist dan ?' vroeg Susanne.

'Van ons,' zei het spook.

'Maar wie heeft de kist meegenomen in het vliegtuig ?' vroeg Susanne.

'Wij waren besteld ...' zei het spook.

'Door wie ?' vroeg Susanne nieuwsgierig.

Het spook wilde niets meer zeggen en trok zich terug in de kist, terwijl hij de deksel greep en op de kist legde. 'Zie, hij kan het zelf,' zei Anton. 'Ze proberen een rad voor ons ogen te dragen. Ik vertrouw ze voor geen cent.'

'Wegwezen !' bulderde het vanuit de kist. 'Of willen jullie nog een zwembad ramp ?'

'Zie, zij waren het,' zei Anton.

'Wat moeten we nu doen ?' vroeg Susanne die al een beetje begon te trillen.

'Waarom hebben jullie zoveel rampen veroorzaakt?' vroeg Anton. 'Het zou me niks verbazen als jullie nog meer rampen op jullie geweten hebben.'

'Wij zijn rampen-spoken. Men betaalt voor ons,' sprak het spook vanuit de kist.

'Wie betaalde jullie, en hoe gaat die betaling in zijn werk?' vroeg Susanne.

'Jax Bladerdeeg,' sprak het spook. 'En de betaling gaat door offers.'

'Wat voor offers?' vroeg Susanne.

'Kinderoffers,' sprak het spook.

'Wat?' vroeg Susanne. 'Zijn jullie gek geworden?'

'Wij roosteren en eten kinderen,' sprak het spook. 'Wat is daar zo abnormaal aan?'

'Ik geloof mijn oren niet,' zei Susanne. 'Weet je wel eens wat je zegt. Luister nu eens goed naar jezelf om te horen wat voor een soort onzin je loopt uit te kramen.'

Ook de anderen waren stomverbaasd.

'We veranderen toch niet voor jullie,' zei het spook. 'We hebben wel andere dingen te doen.'

Anton was een beetje wanhopig. Dit was echt zware misdaad, tenzij het spook hen maar wat zat voor te liegen.

'Moet je horen, spook,' sprak Anton. 'Ik heb een beetje genoeg van je praatjes, maar waar zijn die kinderen dan ?'

'We mesten ze vet ergens diep onder de grond in kooien,' lachte het spook.

'Maar dat kan toch niet !' riep Susanne. 'dat kun je toch niet maken tegenover hun ouders ?'

'Niks mee te maken,' zei het spook. 'En nu opdonderen,' bulderde het spook vanuit de kist. En weer werden ze als door een wind geslagen, maar ditmaal werden ze echt ver weggeslingerd. Verslagen strompelden ze terug naar de auto.

De volgende ochtend waren ze op weg naar het politie-bureau. Maar toen ze hun verhaal brachten werden ze uitgelachen. 'Ach, kom nou,' zei één van de agenten. 'Jullie gaan ons toch niet vertellen dat er hier mannetjes zijn die in het niets verdwijnen, en spoken die rampen veroorzaken en mensen door het bos heen slingeren. Kom eens met een beter verhaal.'

Anton was boos. 'Nou, dan geloven jullie ons toch lekker niet ?'

Boos liep hij het politie-bureau uit, terwijl de andere twee hem volgden. Anton had het helemaal gehad met Deursen.

'Volgens mij is de politie ook al onder invloed van de spoken,' zei Susanne. De broer van de professor van de vlieg-basis was een goede bekende van Anton. Ook hij was een uitvinder. Ze besloten naar hem te gaan om raad. Hij woonde boven een café. 'Oom Aart,' noemde Anton hem altijd. Ook hij was een professor, maar heel anders dan zijn broer. Hij nam hen direct serieus toen ze hem het verhaal vertelden. 'Interessant,' zei oom Aart. 'Weet je, ik vertrouw mijn broer voor geen cent. Het was altijd al een vreemd mannetje. Al van jongs af aan wist hij zoveel van techniek af dat hij al dieren kon laten praten. Ik ben ervan overtuigd dat hij de spook-kist heeft gemaakt.'

Alliedrie keken ze oom Aart met open mond aan. Oom Aart liet hen een boekje zien. Het was een boekje met bouw-instructies voor een spook-klok. De spook-klok zou de hele aarde verzwelgen, en alleen hen die goed zouden betalen zouden deel hebben aan de spook-klok om een nieuwe realiteit te creëren. 'Dit boekje schreef hij toen hij acht jaar was,' zei oom Aart.

'Het is een gevaarlijke jongen, altijd al geweest. Die spookklok moet dus ergens in die kist zitten.'

'Wat kunnen we eraan doen, oom Aart ?' vroeg Anton.

'Nou ja, ik ben niet zo genieus als mijn broer,' zei oom Aart, 'maar laat me eens denken. Even leek het alsof oom Aart pretlichtjes in zijn ogen had. Dat gaf hen alledrie weer wat hoop. 'Ik ken die spoken van mijn broer,' sprak oom Aart. 'Ze waren elk voor een uur, en hij had ze opgewekt uit hout. Het blijkt dat als je hout op een bepaalde manier bewerkt, dan begint het electriciteit af te geven, en daar heeft hij op een hele slimme manier gebruik van gemaakt. Eigenlijk heeft het helemaal niets met spokerij te maken, maar met de werkingen van de natuur. Ik kan me alleen nog herinneren dat hij zei dat de hele spookklok niet zou werken als er wolven in het spel zouden komen. Er zou een middernachts-wolf bestaan die opgeroepen kon worden vanuit een roos. Hij wist precies hoe dat zou moeten, maar het boekje wat hij daarover had geschreven heeft hij in vuur geworpen. Hij was te bang dat iemand het ooit eens zou gebruiken. De middernachts-wolf zou korte metten met zijn spookklok maken. Ik denk dat hij de spookkist heeft gemaakt voor extra veiligheid.'

Hoofdstuk 3. De Middernachts-Wolf

'Ik zal jullie een geheimpje vertellen,' sprak oom Aart. 'Ik ben de middernachts-wolf. Elke nacht om twaalf uur precies verander ik in een wolf.'

Anton keek oom Aart met grote ogen aan. 'En kunt u wat aan die spookklok doen, en misschien ervoor zorgen dat dit maffia mysterie wordt opgelost ?' Oom Aart knikte.

'De roos gaat het mij vertellen,' zei oom Aart.

'Wie of wat is de roos, oom Aart ?' vroeg Susanne.

'Een fee,' zei oom Aart. 'Zij raakt mij altijd aan in het midden van de nacht met haar toverstaf, en dan wordt ik een wolf.'

'Nog steeds ?' vroeg Susanne.

'Nee,' zei oom Aart, 'niet meer. Toen ik jong was, maar ik weet nog precies waar ze woont. Ze woont diep in het bos. Alleen om twaalf uur 's nachts zou ik naar haar toe kunnen gaan, maar niet ervoor of erna, want dan zou ze me verslinden.'

'Klinkt gevaarlijk,' zei Anton.

'Ze is een monster,' zei oom Aart, 'maar we hebben haar nodig.'

Toen het bijna nacht was besloten ze naar het bos te gaan. Ze gingen heel diep. Ze kwamen aan bij een diepliggende rivier. Er was een brug van touwen over de rivier. Het was hier bijna een oerwoud. Zo wild hadden ze het nog niet gezien. 'Daar achter de brug woont ze,' sprak oom Aart. Ze hadden er wel vertrouwen in. Oom Aart was een kundig en bezonnen man. Het was bijna twaalf uur. Oom Aart ging als eerste de brug op. De brug wiebelde een beetje, en het stormde. Ook begon het te onweren. Er was donder en toen veel bliksem. Het leek wel alsof de donkere lucht in tweeën begon te splijten. 'Wie heeft mij geroepen !' sprak een suizende stem.

'Ik, tante !' riep oom Aart met een bevende stem. Een lichtende gestalte kwam dichterbij op de brug. 'Volg mij,' sprak ze met een harde, fluisterende stem. Het was nu twaalf uur. Ze volgden haar naar een klein huisje. Er was dichte begroeiing hier. In het huisje gingen ze aan een tafeltje zitten. De fee schonk wat te drinken in. Even raakte ze oom Aart met haar toverstaf aan, en die begon direct in een wolf te veranderen. Wel had hij nog steeds zijn zwarte jas aan.

Anton vertelde de fee het hele verhaal, ook over de kinderooffers die aan de spoken gebracht zouden moeten worden, en dat de kinderen hiervoor diep in de aarde opgesloten werden gehouden.

'Ach welnee,' zei de fee. 'Dat zijn gewoon spookkinderen. En die zijn niet opgesloten. Ze maken jullie maar wat wijs.' Wel zag ze het gevaar van de spookklok in, en wist ze dat het veel rampen bracht, en dat er nog steeds mensen in handen van de maffia waren.

'Ik heb een goed idee,' sprak ze. Ze nam hen mee naar buiten, en leidde hen naar een bootje aan de rand van de rivier. Voorzichtig stapte ze in het bootje, en wenkte de anderen. Even later waren ze allemaal in het bootje, en ze begon te peddelen. Er hing een dikke mist over de rivier, maar ze konden de zijkanten van de rivier nog wel een beetje zien.

'Ik weet waar mensen opgesloten worden gehouden,' sprak ze. 'Onder het zwembad. De nieuwe baas van het zwembad is ook van de maffia.' De wolf begon te grommen. Wat had hij zin om te rennen en te bijten. Zijn ogen waren rood van woede. Het bootje ging richting het zwembad. Eerst kwamen ze bij het meertje aan, en toen gingen ze over de rivier achter het meertje naar het zwembad. Bij het zwembad aangekomen stapten ze uit.

'Dit is toch niet normaal meer,' zei Anton. 'Het lijkt wel alsof iedereen tegenwoordig van de maffia is.' De wolf gromde. Hij leek in de verste verten niet meer op oom Aart. 'Goedzo jongen,' sprak de fee. 'Je hebt zo heel wat te bijten.' Als eerste moest de wolf het slot van het zwembad doorbijten. Direct hoorden ze een alarm. De fee trapte verder de deur in, en al snel gingen ze over een trap naar beneden. Daar kwamen ze bij een lift. Met de lift gingen ze nog dieper onder de grond. Het leek wel uren te duren. Toen ineens ging de liftdeur open, en ze keken in een enorme grot. Daar stonden de kooien met de mensen erin die ontvoerd waren op de raket-basis. De wolf rende op de kooien af en begon de sloten los te kauwen en te bijten. Maar alweer hoorden ze alarms. Bewakers kwamen op hen afrennen en er ontstond een vuur gevecht. De fee kon nog net op tijd bescherming bieden. De wolf bleek immuun te zijn voor de kogels en vloog op de bewakers af, één voor één. De bewakers schreeuwden. Ze konden niet veel tegen de wolf beginnen.

'Als ik het niet dacht,' zei de fee, en wees omhoog waar een grote spook-klok hing in de grot. 'Spring, wolf!' riep ze. De wolf maakte een reuzensprong en greep de klok met zijn bek. De klok had vele spook-armen, die allemaal door de wolf werden gebeten.

'We moeten weg,' zei de fee. 'De betovering is bijna uitgewerkt.' Allemaal renden ze snel naar de lift, maar de lift ging niet open. De spookklok begon te lachen.

De wolf begon inmiddels weer te veranderen in oom Aart. De spookklok lachte heel gemeen, en met vele armen werd oom Aart gegrepen. 'Verslinden zullen we je,' lachte de spookklok.

'Oh nee,' zei de fee, 'dat gaat zomaar niet. Jullie vergeten dat ik er bij ben.'

'Jou zullen we ook verslinden, ouwe heks !' gierde de spook-klok. Met vele armen grepen ze haar ook. De fee begon te gillen. Anton, Jaap en Susanne stonden nog steeds met de bevrijde gegijzelden voor de lift. Anton drukte op de knopjes. 'Ga dan open, kreng,' fluisterde hij hard.

De armen van de spookklok begonnen flink te groeien en grepen wild om hen heen. Ook begon de klok sneller te draaien, als een tornado of draaikolk. Alles sleurden ze met zich mee. 'We gaan jullie vernietigen !' brulden ze.

Ook Jaap begon op de knoppen van de lift te slaan, maar de deur ging maar niet open. 'We zitten hier vast,' fluisterde hij hard.

'We zijn er geweest, Jaap,' zei Anton. De oude baas van het zwembad was woedend toen hij de spookklok zo zag razen. Hij was helemaal rood, en stond op ontploffen. Hij raapte stenen van de grond en begon naar de spookklok te gooien. Maar niets hielp. De spookklok werd razender en razender en kwam langzaam op hen af. 'We zijn er geweest,' zei Anton weer. Susanne had haar ogen stijf dichtgetrokken. Ze kon het niet meer aanzien.

Mensen begonnen tegen de liftdeur aan te trappen. De oude baas van het zwembad nam een aanloop en trapte de liftdeur open. Iedereen begon zich op te hopen in de lift, en toen iedereen binnen was drukte de oude baas van het zwembad de knoppen in om de lift omhoog te laten gaan. De spook-klok had inmiddels in woede de omhooggaande lift van onderen gegrepen met zijn vele armen, en probeerde zich naar binnen te wringen. De mensen krijsten. Het was gelukkig een hele grote, ruime lift, dus ze konden er allemaal in, maar de spookklok gaf zich niet gewonnen. Mensen begonnen op de binnengekomen armen te trappen. Het was een lange reis naar boven. Het leek wel alsof de lift nooit zou aankomen. Maar toen de lift was gestopt was het niet het zwembad waar ze naar binnen gingen. Neen. Iemand speelde een spelletje met hen. Het leek wel alsof ze zelfs dieper waren gegaan. Ze waren diep onder de aarde. Het leek wel een spooklift.

'Dit zwembad is niet pluis,' zei Anton. Allemaal stapten ze naar buiten. Het was hier donker, en op sommige plaatsen was vuur. 'We zijn hier diep onder de aarde,' zei Anton. Alles was rustig nu. De spookklok was nergens te bekennen. 'We mogen nog van geluk spreken dat we nog leven,' zei Susanne.

'Laten we rustig blijven, mensen,' zei de oude baas van het zwembad. 'We vinden wel een oplossing.' Sommige mensen waren aan het beven en trillen. De oude baas van het zwembad liep richting de vuren, waar het lichter was. De mensen volgden hem. Tussen de vuren waren wat metalen bruggen. Die bruggen gingen over lava heen. Verderop waren er veel meer lava-

rivieren. Er stonden hier grote ketels met lava erin. De mensen vroegen zich af waar ze terecht waren gekomen.

Ze gingen over een heleboel metalen bruggetjes, en kwamen toen in een ruimte waar een heleboel kisten stonden. Anton keek even in zo'n kist. Er zat een levensgrote pop in. Verderop hingen een heleboel van zulke poppen aan haken. De poppen konden bewegen en konden ook zachtjes praten. 'Wat is hier aan de hand ?' zei Anton. 'Het zijn levende poppen, net als mensen.'

'Wie zijn jullie ?' vroeg Anton aan de poppen.

'Wij zijn robotten,' zei één van de poppen. 'Wij zijn gemaakt om te werken voor de maffia.'

Opeens sprong het vreemde mannetje dat Susanne had lastiggevalen tevoorschijn. Anton kon zich direct niet meer bewegen en niet meer praten. 'Ik dacht jij zou ook vast wel zo'n mooie pop willen zijn,' grapte het mannetje. Toen Susanne het mannetje zag slaakte ze een kreet. 'Jullie zijn gekomen waar ik jullie wilde hebben !' krijste het mannetje schaterlachend. 'Jullie zullen snel allemaal mooie poppen worden zoals deze.' Ook Susanne kon zich niet meer bewegen. Jaap kon nog net op tijd wegrekken, en ook wat andere mensen. 'Ze zullen niet ver komen,' bromde het mannetje lacherig.

'Stop, stop !' riep het mannetje, bijna met een mechanische stem. Toen konden ineens de anderen zich ook niet meer bewegen. 'Poppen zullen jullie worden. Poppen zullen jullie zijn,' schaterde het mannetje. Sommige poppen begonnen te giechelen. 'Ja, poppen, jullie krijgen er wat nieuwe broertjes en zusjes bij.'

'Dank u wel,' zeiden sommige poppen. Sommige van die poppen praatten erg traag. Het mannetje begon om zijn gegijzelden heen te dansen, en werd steeds zotter. Ook begon hij hen met een staf te slaan. 'Ik zal jullie temmen !' riep hij. De staf leek onder stroom te staan. Eén voor één begon het mannetje zijn nieuwe aanwinsten naar de kisten te sleuren. 'Allemaal poppetjes, één voor één,' zong het mannetje. En toen begon hij nog meer vreemde liedjes en rijmpjes te zingen. 'Poppetje, poppetje, wat een pret, en we gaan nog niet naar bed.'

'Oh, moeder, wat zijn je poppetjes schoon. Morgen zit ik op de troon.'

'Ach vadertje kijk niet zo sip, ik maak poppetjes voor jou in een wip.'

'Ik zal ze, die vervelende krenge !' riep het mannetje, en begon toen te schaterlachen.
'Niemand die hen hier vinden kan, ha ha ha. Oh, wat ben ik toch duivels slim.'

Maar toen het weer middernacht was veranderde de door de spookklok opgeslokte oom Aart weer in een wolf. Ook de fee kwam vrij. Ze stormden op de spooklift af, en gingen de diepte in. 'Ik weet waar ze zijn,' sprak de fee, 'ik voel het.' Toen de lift stopte, renden ze er beiden uit. De wolf ging recht op zijn doel af. Hij dook op het mannetje af en beet het kapot als een pop. Direct kon iedereen zich weer bewegen en praten, en konden ze uit hun kisten komen. Ook de andere poppen begonnen weer mens te worden.

Anton was woedend, maar tegelijkertijd opgelucht. Hij nam Jaap en Susanne in zijn armen. Snel renden ze met z'n allen de lift in, maar er waren zoveel poppen weer tot mens geworden, dat ze er niet allemaal inpasten.

De volgende dag zaten Anton, Jaap en Susanne weer op een terrasje. Alles was goedgekomen. In Deursen was een groot feest, omdat zoveel vermisten waren teruggevonden.

Jax en zijn bende waren opgepakt. Zij gingen de gevangenis in voor hun streken. De oude baas van het zwembad werd weer de baas over het nieuwe zwembad, en zo leek alles weer wat rustiger te worden. Ook de broer van oom Aart, de professor van de raket-basis, was opgepakt en kreeg gevangenis-straaf. Oom Aart kon er niet om rouwen. Hij vond het altijd al een belhamel die hij liever achter de tralies zou zien. In zijn ogen was het altijd al een groot gevaarte met veel te veel vrijheid. Niemand wist waar de spookklok was. Maar op een dag tijdens een boswandeling kregen Anton, Jaap en Susanne de schrik van hun leven. De spookklok met zijn vele armen stond ineens voor hen, en begon hen te grijpen. De grond onder hen begon weg te vallen, en zo werden ze de diepte in getrokken. 'Zo snel komen jullie niet van me af !' snauwde de spookklok. De spookklok begon aan hun haren te trekken. 'Wat wil je van ons !' riep Anton.

'Dat zul je nog wel eens zien,' sprak de spookklok.

'Waar breng je ons naartoe ?' riep Anton.

'Niet zoveel vragen stellen,' sprak de spookklok.

Hij sleurde ze alle drie door een diepe tunnel dieper de grond in. Na een tijdje kwamen ze in een grote ondergrondse wildernis. Anton, Jaap en Susanne keken hun ogen uit. 'Maar dat kan toch helemaal niet ?' stamelde Anton. 'Hoe kan er nu een wildernis onder de grond zijn ?'

'Je ziet het toch dat het kan !' snauwde de spookklok. De spookklok begon hen toen door de wildernis te sleuren, totdat ze bij een groot kasteel aankwamen. 'De heks wil jullie zien ?' zei de spookklok. 'Het is bijna middernacht.'

'De heks ?' vroeg Anton. 'Wie is dat ?'

'Dat zul je wel zien,' sprak de spookklok. Hij trok ze alle drie naar binnen, en ze zagen een grote troon in de verte. Toen sleurde hij ze helemaal voor de troon. Op de troon zat een vrouw in een witte jurk met grijze haren. Achter haar was een grote rode schijf waar ze tegenaan leunde. 'Zo, eindelijk zijn jullie gekomen,' sprak de vrouw.

'Wat wilt u van ons ?' vroeg Anton een beetje kribbig.

'Jongen, daar hoeft u niet zo ellendig over te doen. Ik strijdt al tijden voor de wildernis onder de grond, want boven de grond is allemaal vervuiling,' sprak de vrouw.

'Heeft u soms die vliegcramp en al die verdere rampen veroorzaakt, sinds het er op lijkt dat mijnheer de spookklok en u dikke vrienden zijn, en hij voor u werkt,' vroeg Anton.

'Oh, de spookcramp ? Nee, die heb ik niet veroorzaakt,' sprak de vrouw.

Opeens konden ze zich niet meer bewegen, en praten was ook onmogelijk geworden, terwijl de heks begon te schaterlachen. 'Leidt hen tot de kooien, spookklok, wij kunnen ze nog goed gebruiken !' krioelde ze. De spookklok nam hen mee in een ruk, en ging een gang op die leidde naar een ruimte met kooien. Hij drukte ze allemaal in één kooi.

Nog steeds konden ze niet praten, hoeveel ze dat ook probeerden, en ze konden zich niet bewegen. Ze lagen als slappe lappenpoppen op de grond. Deze heks was erg gevaarlijk. Na een tijdje kwam de heks de kooi bezoeken, en grijnste. 'Wel, wel, wie hebben we daar,' zei de heks met een hoge, krijsende stem die pijn deed aan hun oren. 'Ik kan jullie wel gebruiken als gevechts-poppen. Dan gaan jullie aan het front. Levende schilden zullen jullie zijn !'

'Kijk me eens aan. Jullie zullen onder mijn hypnose zijn. Jullie zullen alleen denken en doen wat ik jullie gebiedt, begrepen ?'

'Ja,' zeiden ze alle drie traag.

'Ja, koningin moet dat zijn !' kraste ze.

'Ja, koningin,' zeiden ze alle drie traag. Ze nam Anton en Susanne's handen in haar handen, terwijl er een vreemde kracht door hen stroomde. En toen even later pakte ze de hand van Jaap. Alle drie begonnen ze een beetje waggelend op hun benen te staan. Anton trilde. 'Ja, heks,' sprak hij.

'Goedzo, jongen, je begint het al te leren,' kraste ze. 'Marcheer voor me. Kom achter me aan.' De heks liep de gang op en ging een andere gang in, terwijl Anton, Jaap en Susanne haar gehypnotiseerd volgden.

Op een tafeltje stond een glas met een glazen pot met water. 'Breng me wat water,' snauwde ze naar Anton. Anton liep gehypnotiseerd naar de tafel, en schonk water in het glas, en bracht het toen naar de heks, die er direct gulzig van begon te drinken. Aan de muur hingen wapens. Ze wees op de wapens en sprak : 'Die wapens zullen jullie gebruiken.'

Ze nam de wapens van de muur en begon ze uit te delen. 'Op het front zullen jullie vechten. De ondergrondse wildernis wordt aangevreten door vliegende reuzen-kevers, met grote, logge lichamen en piepkleine hoofdjes. Jullie zullen wachters op mijn toren worden, en niet alleen mijn kasteel verdedigen, maar ook ten aanval gaan,' sprak de heks. Anton, Jaap en Susanne keken naar hun geweren. Toen keken ze weer naar de heks. 'Begrepen, heks,' zei Anton. Toen leidde de heks hen naar de toren van het kasteel. Ze moesten een heleboel trappen op, en kwamen toen buiten op de toren, vanwaar ze een uitzicht hadden over de wildernis. 'Schiet,

schiet !' schreeuwde de heks. 'Als je goed kijkt kun je de reuzen-kevers al zien. En inderdaad vlogen er al snel heel wat vliegende reuzen-kevers om hen heen, en ze moesten vechten voor hun leven. Ook de heks vocht mee met haar toverkrachten. Ze begonnen een beetje in de gaten te krijgen wat er aan de hand was. Deze reuzen-kevers waren inderdaad verschrikkelijk, en al gauw waren ze trots en tevreden met hun taak.

'Goed voor nu,' sprak de heks na een tijdje, en ze moesten de toren weer in. Ze hadden een paar bijtewonden van de kevers, maar verder hadden ze goed gevochten.

'Ik heb jullie hier gebracht door rampen,' sprak de heks. Ze nam hen mee naar een eetzaal, waar hen de meest overheerlijke gerechten werden gebracht op een lange tafel, door een heleboel koks in wit gekleed met hoge witte mutsen. 'Eet, liefjes, dan zijn jullie straks weer klaar voor het gevecht.' Alle drie begonnen ze te eten totdat hun buiken vol waren. 'Pfff... ik kan niet meer,' zei Anton.

'Ik heb veel te veel gegeten,' zuchtte Susanne.

Ergens op een hogere verdieping in het kasteel kregen ze een kamer waar ze konden uitrusten. De hypnose begon een beetje uit te werken, want het was slechts het kasteel van een middernachts-heks, die alleen veel macht hebben in het diepste van de nacht. 'Dat mens is gek,' zei Anton ineens. 'Ik voel me weer normaal. Het lijkt wel alsof de betovering is verbroken. Laten we kijken wat er aan de hand is.'

Stilletjes liepen ze de kamer uit, en gingen over de trappen naar beneden. Ze verscholen zich achter een grote plant in een grote bak, en keken zo de troonzaal in. Ze zagen haar op haar troon zitten. Ze bewoog niet, maar trilde een beetje. 'Laten we ontsnappen nu het kan,' zei Susanne. Stilletjes liepen ze naar de poort van het kasteel, en renden toen de wildernis in. Maar de spookklok kwam achter hen aan. Hij krijste, en leek veel groter. 'Klim in een boom !' riep Anton. Snel klommen ze in een hoge boom, maar de spookklok klom er ook in. Met zijn vele armen kon hij goed klimmen. 'We zijn er geweest,' riep Anton.

'Nee !' riep Susanne, 'hier is een liaan. Houd vast.' Met z'n drieën hielden ze zich stevig vast aan de liaan, en zwiepten de wildernis in. De liaan ging helemaal over een rivier heen, en ze kwamen aan de andere kant terecht. Ze hoorden de spookklok brullen in de verte. Na lang rennen hoorden ze niets meer. Over heuveltjes kwamen ze steeds hogerop, totdat ze eindelijk door een gat boven de grond in het bos uitkwamen. Vermoeid, maar opgelucht slenterden ze naar huis. Thuisgekomen gingen ze direct slapen.

De volgende dag, ergens in de middag, werden ze wakker.

Hoofdstuk 4. Het Contract

'Deursen is een spookstad geworden,' gromde Anton.

'De spookklok zal ons overal vinden, volgens mij heeft het niks met Deursen te maken,' sprak Susanne.

'Nee, deze dingen gebeuren alleen in Deursen,' zei Anton.

'We moeten weg,' zei Jaap. 'We zijn hier niet veilig.'

'Zeg, ik laat me niet weggagen door een stuk speelgoed !' snauwde Anton.

'Het is geen speelgoed,' zei Jaap. 'Dat weet je best. Het is gevaarlijke militaire techniek.'

'Jaap, nu moet je ophouden,' sprak Anton geïrriteerd. 'Ik probeer mijn hoofd erbij te houden. We moeten het niet groter maken dan het is. We kunnen best dit mysterie oplossen.'

Ze besloten naar oom Aart te gaan, om hem te vertellen wat er gebeurd was. Oom Aart wilde naar de gevangenis gaan om zijn broer op te zoeken, om die om raad te vragen. 'Kunnen we die broer van u wel vertrouwen ?' vroeg Anton.

'We hebben niet veel keuze,' zei oom Aart. Zo gezegd zo gedaan. In de auto van oom Aart reden ze even later richting de gevangenis. Gauw zaten ze om de tafel met de broer van oom Aart. Ook de professor van de vlieg-basis, de broer van oom Aart die nu opgesloten was, kreeg het verhaal over wat de spookklok had gedaan te horen. 'Ik kan het niet helpen. Het is de natuur aan het werk,' zei de professor.

'Toe nou, broer,' zei oom Aart. 'Je weet vast wel wat te bedenken.'

'Ik heb de uiteindelijke spookklok niet gemaakt,' zei de professor. 'Ik heb de spoken uit hout opgewekt, en veel over de spookklok geschreven. Ik was er mee bezig, maar heb later het werk overgedragen aan Leo. Leo heeft het eindproduct gemaakt.'

'Wie is Leo ?' vroeg Anton.

'Leo is een zakenman,' zei oom Aart. 'Hij kwam vroeger veel bij ons thuis, en was een vriend van ons beiden, maar hij was een gevaarlijke jongen. Hij deugde niet.'

'Waarom deugde hij niet ?' vroeg Anton.

'Het was een misdadiger,' zei oom Aart.

'Voor veel geld kocht hij het project van mij over,' zei de professor. 'En hij was de uiteindelijke oprichter van de spookklok. Jullie moeten bij hem zijn als jullie meer willen weten.'

'Waar woont hij tegenwoordig ?' vroeg oom Aart. De professor krabbelde wat op een papiertje en gaf het aan oom Aart. 'Hier, ga daar maar eens kijken.'

'Kom op, jongens,' zei oom Aart, en liep het zaaltje uit. Even later zaten ze in de auto.

Leo had een groot laboratorium voor ziekenhuis-producten. Ze kwamen aan bij een groot gebouw waar oom Aart de auto parkeerde.

Even later kwamen ze aan in het kantoor van Leo. Leo zat achter een wit bureau. 'Nu moet jij eens horen, Leo. Ik hoorde van mijn broer dat jij het spookklok project van hem had overgekocht, en dat jij de spookklok hebt gemaakt. Heb jij enig idee wat de spookklok allemaal heeft aangericht ?' snauwde oom Aart.

'Maar natuurlijk,' zei Leo zonder blikken of blozen. 'En ik ben er zeer trots op. De spookklok is gemaakt om rampen te maken en allerlei ellende, zodat wij onze ziekenhuis-producten goed kunnen verkopen.'

'Maar dat is belachelijk,' snauwde oom Aart. 'Dus jij vindt jouw heilige producten en het geld wat je ermee kunt verdienen belangrijker dan het geluk van mensenlevens?'

'Daar betalen ze dan maar voor,' sprak Leo kalm. 'Geluk is altijd duur, en hoeft heus niet goedkoop te zijn. Daar worden mensen lui van.'

Oom Aart werd rood van woede. 'Jij bent levens aan het vernietigen met je spookklok, Leo.'

'Dan heeft de politie ook wat te doen,' grapte Leo. 'Ik zorg ervoor dat iedereen aan het werk komt.'

'Je bent een malloot, Leo,' bulderde oom Aart. 'Je denkt alleen aan jezelf en aan geld. Ze moesten jou ook opsluiten.'

'Dat gebeurt zomaar niet,' grijnsde Leo. 'De spookklok regeert ook over de politie. Alle beslissingen liggen bij mij. Ik heb het ding geprogrammeert, dus ik ben de baas over Deursen, en straks over de hele wereld.'

'Allemaal door rampen, Leo,' snauwde oom Aart. 'Je moet je schamen.'

'Hoe heeft u die spookklok gemaakt?' vroeg Anton.

'Waarom zou ik jou dat vertellen, jongetje,' zei Leo. 'Hoeveel betaal je ervoor?'

'Hoe kunnen we de spookklok onschadelijk maken?' vroeg Susanne.

'De spookklok zal jullie onschadelijk maken,' sprak Leo kalm. 'Er valt niet tegen op te boksen. Het is een genie.'

Oom Aart werd wat rustiger. Hij beseftte dat hij er niet veel mee opschoot door zo te snauwen. 'Hoe heb je die spoken zover gekregen voor je te werken ?' vroeg oom Aart.

'Ik heb ze alle twaalf ontmoet, en ik moest offers brengen,' zei Leo.

'Wat was het offer ?' vroeg oom Aart.

'Mezelf,' zei Leo. 'De spoken wonen in mij, als hun tweede huis.'

'Ach, Leo,' zei oom Aart. 'Doe toch niet zo mal. Waarom zou je dat doen ?'

'Ze beschermen mij goed, en mijn handel in ziekenhuis-producten loopt prima,' zei Leo.

'Ik denk dat zij eerder de baas over jou spelen,' zei oom Aart.

'Ach welnee,' zei Leo. 'We hebben een goed contract gesloten.'

'Hoe en waar hebt u de spoken ontmoet ?' vroeg Anton.

'Nou, kijk eens even,' zei Leo, 'ik kon het spookklok project alleen overkopen als ik de spoken zou hebben ontmoet en me aan hen bewezen zou hebben. Ik moest ze eerst geïnteresseerd maken om in de klok te gaan wonen.'

Het eerste spook ontmoette ik diep in het bos. Ik moest over een rivier in de nacht bij dichte mist, over een brug van touw. Hij wachtte me daar op. Hij was het spook van overstromingen. Hij kon rivieren en zeeën laten overstromen. Toen ik over de brug ging was er donder en bliksem. Hij riep mij van de andere kant. Hij had allemaal wit licht om zich heen. Hij woonde in een grot achter een waterval. Door de waterval gingen we naar binnen. Uit zijn vingers droop water, en toen begon het uit zijn hele lichaam te stromen, en het hield maar niet op. Ik rende weg, maar werd door de stroom ingehaald. Toen ging hij bij me naar binnen door mijn mond. Sindsdien ben ik een deel van hem, en is hij een deel van mij. De volgende dag was er een grote overstroming die ervoor zorgde dat Deursen aan zee kwam te liggen met zijn eigen strand- en duinengebied. Dankzij mijn vriendschap met het eerste spook was Deursen gespaard gebleven.

Het tweede spook woonde ook in het bos, en ik moest weer de rivier over, maar ditmaal over een andere brug van touw. Het spook wachtte mij al op. Het was het spook van vuurrampen. Hij veroorzaakte al direct een kleine bosbrand. Ik trilde als een rietje. Ik had nog nooit zoiets gezien. Ik dacht er direct aan hoeveel geld dit spook me zou opleveren. Het spook stak zijn hand uit, en ik schudde zijn hand. Hij leidde mij naar een boshutje. Hier woonde hij. Hij kon geld uit het niets tevoorschijn toveren. Hij sprak niet veel. Ook hij ging door mijn mond naar binnen, en door mijn oren. Mijn oren leken te piepen, en even leek het alsof ik in brand stond. Maar daarna werd alles rustig, en een zacht gevoel overstroomde mij. De volgende dag waren er veel bosbranden, en het kwam op de voorpagina van de krant. Ook het tweede spook wilde in mijn klok wonen, en we waren al snel dikke vrienden.

De derde spook was het ijs-spook ...'

Leo stopte met praten. Er begon allemaal ijs uit zijn mond te komen, en het bleef maar stromen. 'Och jongen,' zei oom Aart. 'Wat hebben ze jou toch goed te pakken.' Leo begon te bibberen als een hondje.

'Ik denk dat het voor jou beter is om ermee te stoppen,' zei oom Aart. 'Dit is toch niet meer normaal?' Het ijs bleef maar stromen, en na een tijdje lag de hele vloer eronder. 'Kom op, jongens,' zei oom Aart. 'Hier valt toch niet mee te praten.' Hij stond op en liep de deur uit, terwijl Anton, Jaap en Susanne hem volgden. 'Ik ben er klaar mee,' zei oom Aart. 'Het beste is dat we allemaal gaan verhuizen naar een andere plaats. Deursen is niet meer wat het geweest is.' En zo gebeurde het. Alle vier verhuisden ze naar een ander dorp. Ze gingen in Nunspeet wonen. Ze kwamen alle vier bij elkaar in de straat te wonen. Jaap kwam naast Anton te wonen, en tegenover hen woonden Susanne en oom Aart. Of ze ooit nog last hadden gekregen van de spookklok is niet bekend.

De Gokkoning van Ovven

Hoofdstuk 1.

Op de kermis sloeg hij toe. Hij was een dief. Hij stal van kinderen, en hij stal soms zelfs de kinderen zelf. Hij was een kinderdief. Hij maakte hun dromen kapot.

Elwin wist hier allemaal niets van.

Het reizen door de natuur kan op een kameel. Elwin heeft dat ook weleens gedaan. Op een kameel ging hij door riviertjes, en vlaktes met wat bosjes. De zon scheen fijn, en het was een fijne dag waarop hij een reis maakte op een kameel. Hij had zijn spulletjes vastgemaakt met een riem aan de bult van de kameel, en ging er toen opzitten.

Waarom Elwin op reis ging ? Hij had gehoord dat er in de bergen ergens een hele bijzondere steen zou zijn, gemaakt door dwergen, door kabouters. Het zou een heel bijzondere droom steen zijn, die de mensen hele bijzondere dromen zou kunnen geven. Voordat Elwin op reis ging had hij daar weleens over in boeken gelezen, en zelfs een paar keer in de krant. Alles zou misschien zoveel mooier zijn als de droom steen in Ovven zou zijn.

Elwin ging helemaal alleen op de kameel. Hij wist wel waar hij ergens moest zijn, en hij had de reismap meegenomen. Daar keek hij zo nu en dan op. Hij had weleens plaatjes van de steen gezien, met daarop elfjes en kabouters die rondom de prachtig flonkerende roze-rode steen dansten. Ook waren er op die plaatjes allemaal vlindertjes te zien.

Maar toen Elwin eindelijk aankwam bij de grot waar de steen moest wezen, werd hij tegengehouden door groene bewakers met bruine helmen en slag tanden. 'Halt,' zei één van de bewakers die zijn speer al had uitgestoken om Elwin tegen te houden. 'Wat wil je ? Niemand kan zomaar tot de droom steen komen.'

'Maar ik zag op plaatjes dat er allemaal elfjes, kabouters en vlindertjes omheen dansten,' zei Elwin.

'Niks mee te maken,' bromde de groene wachter.

'Nou, u bent ook niet echt in de stemming vandaag,' zei Elwin. 'Met al dat gesnauw.'

'Ik ben wel in de stemming,' zei de groene wachter. 'Het is mijn werk. Ik moet de droom steen met hand en tand bewaken. Alleen de koning bepaalt wie er bij de steen mag komen.'

'Zo zo,' zei Elwin die inmiddels van zijn kameel was afgestapt. 'En wie mag die koning dan wel niet wezen?'

'Koning Kabeljauw,' zei de groene wachter mopperend. 'En maak nu dat je wegkomt.'

'Kan ik de koning niet spreken?' vroeg Elwin. 'Ik zou graag de droom steen willen zien.'

'Daarvoor moet je bij Wat-Glim-Je-Mooi zijn, zij is een elfje met gele vleugels,' bromde de groene wachter.

De groene wachter legde Elwin even uit waar dat elfje woonde, en toen ging Elwin weer op pad. Na een tijdje kwam hij aan bij een klein bosje, aan de rand van de bergen. Bij een huisje klopte Elwin aan. Een klein elvenmeisje deed open. Ze had lang haar en ze had een gele jurk aan. 'Hallo, Wat-Glim-Je-Mooi,' zei Elwin.

'Dank je,' zei het elvenmeisje.

'Ik dacht dat dat je naam was,' zei Elwin.

Het elvenmeisje begon te giechelen. 'Ja, dat is ook zo. Wat kom je doen?'

'Ik zou graag koning Kabeljauw willen spreken voor het zien van de droom steen,' sprak Elwin.

'Dat is een vis met een kroontje, hier vlakbij in de rivier,' sprak het meisje. 'Ik kan je wel aan de koning voorstellen, maar dan moet je wel eerst glimmen.'

'Hoe moet ik glimmen dan?' vroeg Elwin.

Het elvenmeisje zuchtte. 'Jammer dat je nog niet glimt, want dan hadden we direct naar de koning gekunt. Ik zal het je wel even uitleggen : 'Je kunt alleen glimmen door de droom steen.'

'Ja, maar ik ben verboden de droom steen te zien, en daarvoor moest ik juist eerst met de koning spreken,' sprak Elwin.

'Tja,' zei het elvenmeisje, 'dan weet ik het ook niet.'

'Kan ik niet eerst de droom steen zien om te glimmen, en dan pas naar de koning gaan ?' vroeg Elwin.

'Onmogelijk,' sprak het elvenmeisje met een diepe zucht. 'Dat laat hij nooit toe. Eerst moet je glimmen, en dan kun je pas met de koning spreken, en dan pas naar de droom steen.'

'Ja, dan is het inderdaad onmogelijk,' zei Elwin. 'Ik glim niet, en mag niet bij de droom steen komen.'

'Helaas,' zei het elvenmeisje. 'Ik kan je niet helpen.'

'Wat een nare belevenis,' zei Elwin. 'Ik ben hiervoor speciaal naartoe gekomen. Ik heb een hele lange reis gemaakt, op mijn kameel, en nu dit.'

'Ik begrijp het,' zuchtte het elvenmeisje.

'Is er dan echt geen andere oplossing ?' vroeg Elwin.

Het elvenmeisje schudde haar hoofd. 'Nee, niet echt. Tenzij je ...'

Het elvenmeisje werd stil.

'Tenzij ik wat ?' vroeg Elwin.

'Laat maar zitten,' sprak het elvenmeisje. Ze ging aan een tafeltje zitten, en ging verder met haar naaiwerk.

'Wat ben je aan het maken ?' vroeg Elwin.

'Oh, iets voor de buurman,' zei het elvenmeisje.

'Maar ik zie helemaal geen ander huisje in de buurt,' sprak Elwin.

'Het is voor een mol, die net onder de grond woont, in een hol,' zei het elvenmeisje.

Elwin dacht na. Hij moest en zou bij die droom steen komen, maar die groene wachters waren natuurlijk ook een probleem. 'Zeg, wie hebben die steen eigenlijk gemaakt ?' vroeg Elwin.

'Kik en Kes,' zei het elvenmeisje.

Kik en Kes woonden helemaal aan de zee, en volgens het elvenmeisje zou dat de enige oplossing zijn, om daar naartoe te gaan. Elwin ging het huisje weer uit en klom op zijn kameel na het elvenmeisje bedankt te hebben. Het elvenmeisje wenste Elwin een goede reis en zwaaide hem na.

Door bosjes, langs rivieren en over bergen kwam Elwin na dagen reizen eindelijk aan bij de zee waar Kik en Kes woonden. Het waren twee kabouters. Ze huppelden en dansten om een kampvuur heen. Ze leken wel broertjes, en dat waren ze ook, en zij hadden beiden de droom steen gemaakt.

De broertjes kregen al snel in de gaten dat Elwin bij hen was gekomen, en begonnen hem aan te staren. 'Goedendag,' zei Elwin, en stapte van de kameel af. Al snel begon hij het verhaal te vertellen, en de kabouters luisterden aandachtig.

Aan het einde van het verhaal sprak Kes : 'Beste Elwin, de droomsteen is eens van ons gestolen door koning Kabeljauw, oftewel de gokkoning. Het is een smerige dief, die nu door de droomsteen de dromen van kinderen probeert te stelen.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' sprak Elwin. 'Hoe doet hij dat ?'

'Nou,' zei Kes, 'heel simpel. Hij lokt de kinderen naar zijn kermis en dan laat hij ze gokken, en als ze verliezen dan steelt hij hun dromen, en als ze winnen, dan neemt hij ze met hem mee. Natuurlijk laat hij dan wel een namaak-kind achter voor de ouders.'

'Maar is hij geen vis ?' vroeg Elwin verbaasd.

'Soms,' zei Kik. 'Hij kan van gedaante veranderen. Hij is een tovenaar.'

'Wat kunnen we eraan doen ?' vroeg Elwin.

'En nog eens iets,' zei Kik, 'de droomsteen in de grot waar je naar op zoek was is namaak om bandieten te misleiden. De echte droomsteen is in het gokpaleis van koning Kabeljauw, hoog in de bergen.'

Elwin zuchtte. 'Hoe ga ik daar ooit komen ? Waar is het ?'

'Het gokpaleis is goed verborgen, maar Utsmul, onze raaf, weet wel waar het is. Niemand waagt zich verder daar. Wij hadden de moed al opgegeven, totdat jij er weer over begon,' sprak Kes.

Elwin knikte. 'Ik wil er wel naartoe. Hij zal de gestolen droomsteen vast goed verborgen houden, maar ik wil het er op wagen.'

'Wees maar voorzichtig, Elwin,' waarschuwde Kes. 'Hij is niet zomaar voor een dubbeltje te vangen. Hij is erg ervaren in het toveren.'

'Ik begrijp het. Maar iemand moet hem tegenhouden,' sprak Elwin dapper.

'Goed dan, als je er op staat,' sprak Kes, en begon op zijn vingers te fluiten. Na een tijdje kwam er een grote raaf aanvliegen. Dat moest Utsmul wezen.

'Utsmul,' sprak Kes. 'Kun jij deze jongen afzetten bij het gokpaleis van koning Kabeljauw en dan direct weer terugkomen ?'

Elwin mocht op zijn rug klimmen, en na een kort afscheid steeg de grote raaf op, en ging richting de bergen. De raaf wist precies waar het was, maar eigenlijk wilden de kabouters hem daar niet hebben. Daarom moest hij ook direct weer terugkomen.

Het gokpaleis was gemaakt van een doorzichtig gesteente en was verlicht. Elwin wist dat van hieruit de gokkoning zijn grote toverij bedreef door de droomsteen. De raaf zette hem af, en vloog direct weer weg. Elwin hield zich goed verscholen achter een heuveltje. Er waren ook wat struiken. Ook hier kon hij zich achter verschuilen, en liep zo dichterbij en dichterbij naar het gokpaleis toe. Hij hoorde harde muziek vanuit het gokpaleis komen. Het leek wel alsof er een feestje was.

Elwin zag wachten staan bij de grote poort van het gokpaleis. Daar moest hij niet zijn. Achter struikjes liep hij helemaal naar de achterkant van het gokpaleis. Ergens door een achterdeurtje van de keuken ging hij naar binnen. Hier werkte een vrouw met een grote witte koksmuts op. 'Wat mot je !' snauwde de vrouw die aan de maalmachine stond. Elwin keek naar de plakjes ham en trok een vies gezicht. 'Wat doet u hier kan ik beter vragen,' sprak Elwin.

'Zeg, brutaal ventje,' sprak de vrouw. 'Zal ik jou eens een draai om je oren geven ?'

'Nou, dat hoeft nu ook weer niet,' zei Elwin. 'Het was gewoon een vraag.'

'Het antwoord op de vraag is : Gaat je geen klapperjanus aan, meneertje kwekgraag,' snauwde de vrouw.

'Okay, goed,' zei Elwin. 'Ik kan wel zien dat u een slecht humeur heeft. Is er soms iets gebeurd ?'

'Ophoepelen nou, ventje !' riep de vrouw die ineens stopte met de maalmachine. 'Of zou ik jou eens door de maalmachine halen, want je staat er nogal om te trappelen.'

'Nou,' zei Elwin, 'dat hoeft nu ook weer niet. Waarom doet u zo boos ? Iets verkeerd gegeten !' Nu werd de vrouw echt woedend en greep een slagersmes van de muur. 'Zeg, akelig ventje, vlegel, zal ik jou eens aan het mes rijgen ?' riep ze terwijl ze op Elwin afstapte. Elwin deed direct een stap achteruit. 'Nou, vertel op, oude heks, wat doe je daar ?' vroeg Elwin brutaal. 'U gaat me toch niet vertellen dat hier niets gebeurd is, hè ?' En toen begon Elwin het hele verhaal zonder een blad voor zijn mond te vertellen. Elwin was een openlijke en eerlijke jongen, en zei altijd alles recht voor zijn raap. De vrouw stond hem met open mond aan te kijken, terwijl het mes uit haar hand gleed. Zo slap waren haar handen geworden. Ze begon te stamelen : 'H... hoe weet jij dat allemaal ?'

'Ik heb met Kik en Kes gesproken,' sprak Elwin.

De vrouw wreef over haar kin. 'Hmmm, het is inderdaad waar dat hier een droomsteen verborgen wordt gehouden waar toverij mee wordt bedreven. Ik ben de kokkin hier. Eens won ik een gokspelletje op de kermis, en werd ik hier mee naartoe genomen. Sindsdien moest ik hier werken.

Elwin knikte. 'Jongen, je bent in groot gevaar,' sprak de vrouw. 'Als de koning erachter komt dan ga je eraan, ik zeg het je.'

'Ik moet die steen hebben,' sprak Elwin. 'Hij is van Kik en Kes, en de gokkoning moet stoppen met het lastigvallen van kinderen.'

'Ach,' sprak de vrouw. 'Je kunt toch niet tegen hem op, maar ik wens je geluk.'

Elwin liep door de grote keuken heen, en kwam toen door een deur op de gang. Direct ging hij weer terug, want hij had wachten gezien. 'Ga de kelder maar in,' sprak de kokkin, 'want hoogstwaarschijnlijk wordt de droomsteen ergens ondergronds verborgen gehouden of op een hogere verdieping. Zoek het maar uit, want in de kelder is een lift.'

De vrouw wees op de kelderdeur ergens aan de zijkant van de keuken, en daar liep Elwin toen naartoe en ging de kelder binnen door van de trap af naar beneden te gaan. Daar stond inderdaad de lift. De lift kon zowel dieper als omhoog.

'Eerst maar eens omhoog,' zei Elwin tegen zichzelf, en drukte op een rode knop voor de hogere verdieping. Na een tijdje stapte hij uit en keek direct goed om zich heen. Hier was ook een lange gang zoals op de begane grond waar hij de wachten zag. Gelukkig zag hij nu niemand. Er waren hier een heleboel deuren. Elwin was vastbesloten de droomsteen te vinden.

'Welke deur zal ik eens nemen?' dacht Elwin bij zichzelf. 'Hmmm,' zei hij, terwijl hij langs de deuren begon te lopen. Het leek maar niet op te houden. De gang was erg lang, en hij liep over een langwerpige rood tapijt. Het leek wel alsof de gang een beetje naar beneden liep, en daarna weer een beetje omhoog ging. 'Het lijkt wel alsof hier olifanten hebben gelopen,' dacht Elwin bij zichzelf. 'Het is hier een beetje ingezakt.' Ook ging de gang in een bocht, en toen ging de gang weer verder. Er leek echt geen einde aan te komen. Aan beide kanten waren er deuren. Toen ineens ging er een deur open. 'Wie is daar!' werd er geroepen. Het gebeurde ergens achter Elwin, en hij liep weer een beetje terug. Hij wist dat hij erg voorzichtig moest zijn. Er kwam een lange man met een lange hoed uit de deur-opening. Hij had een hele deftige jas aan. 'Wat moet dat hier, ventje,' zei de lange man.

'Wie bent u eigenlijk?' vroeg Elwin op een hele brutale manier. 'U doet zomaar de deur open en begint te roepen.'

'Ja, wat nou,' sprak de man, 'dit is mijn domein. Ik ben een kermisbaas.'

'Oh, toch niet de koning hoop ik,' sprak Elwin.

'Ach welnee, de koning is dood. Ik bedoelde deze kamer hier is mijn domein, en als ik geluid oppik vanuit mijn kamer dan wil ik graag weten wie het is,' sprak de man.

Elwin keek verbaasd. 'De koning is dood ? Dat wist ik niet. Wanneer is dat gebeurd, en is er inmiddels alweer een nieuwe koning ?'

De man keek hem met grote ogen aan. 'Eh, nee, er is geen nieuwe koning. De koning is allang dood, al wel vijfhonderd jaar.'

'Ik vraag me af of ik dan wel in het juiste paleis ben,' zei Elwin, en begon toen het verhaal over de droomsteen te vertellen.

De man begon hard te lachen. 'Ach jongen, wat zijn dat toch allemaal voor sprookjes. Er is hier geen droomsteen, en al helemaal geen gokkoning.'

Elwin wist niet of hij de man kon geloven. Het kon natuurlijk ook een valstrik zijn. Misschien had de man wel wat te verbergen, of misschien was hij de gokkoning wel.

'Eh, i... ik loop nog even verder,' zei Elwin. De man maakte even een vreemd gebaar en ging toen zijn kamer weer in. Elwin liep verder. Zou hij echt in het verkeerde paleis zijn, of werd hij door de man bedrogen ?

'Ik ben Emiel,' hoorde hij iemand zingen. 'Erg sterk, maar een beetje fragiel, zo mooi als een bloem, niet op zoek naar roem. Ik houd mij graag stil, maar soms geef ik een gil. Soms zing ik een lied, zo verdwijnt het verdriet.' Een man met een accordeon kwam ineens door een deur de gang op. Toen hij Elwin zag schrok hij. 'Wel alle kermisklanten !' riep hij. 'Wie ben jij !'

'Ik ben Elwin, en wie ben jij ?' vroeg Elwin.

'Emiel is de naam,' sprak de man, en stak zijn hand uit. 'Laat het handenschudden maar zitten,' zei Elwin brutaal. 'Wij zijn nog geen vrienden.'

'Beleefdheidsgebaar,' sprak de man. 'Ik ben van goede wil.'

Elwin begon zijn verhaal te vertellen, maar weer kreeg hij hetzelfde antwoord dat de koning al vijfhonderd jaar dood was, en dat er hier geen droomsteen was. De man scheen ook op de kermis te werken. 'Maar de kokkin zei dat het allemaal waar was,' sprak Elwin.

De man begon te schudden van het lachen. 'De kokkin ? Dat mens is hartstikke gek,' zei de man. 'Dat mens praat met iedereen mee, en je kan haar van alles wijsmaken. Zij is degene die dit soort zotte verhalen de wereld in helpt. Ze hebben me weleens verteld dat ze vroeger van een hooiwagen is afgevallen.'

'Hmm,' zei Elwin, 'maar ook Kik en Kes zeiden dat het waar was. In feite hebben zij mij gezegd dat hier de gokkoning woont en hier de droomsteen verborgen houdt waarmee hij kinderen betovert.'

'Ach welnee,' sprak de man. 'Kik en Kes ? Ik zou niet weten wie dat zijn, maar daarvan is geen sprake. Dit soort dingen gebeuren hier niet. Dit paleis is voor een ieder die op de kermis werkt, als een soort ontmoetings-plaats. Het heeft geen koning.'

Elwin trok zijn wenkbrauwen op. 'Okay, dan zijn we uitgepraat. Ik ga het nog even verder proberen, want ik krijg nu tegenstrijdige verhalen te horen.'

'Succes ermee, jongen,' sprak Emiel, en ging weer zijn kamer in. Elwin begon nu hard door de gang te rennen. Hij wilde weten wanneer de gang nu eens eindelijk zou ophouden, maar het leek niet op te houden. 'Is dat gebouw dan zo groot ?' dacht Elwin bij zichzelf. 'Van buiten leek het wel groot, maar ook weer niet zo groot, of zou het toverij zijn. Misschien ben ik al onder een betovering gekomen ?' Elwin rilde even, en rende toen verder. 'Ik ga gewoon wat deuren binnen,' zei Elwin tegen zichzelf, en trok een deur open. Weer zag hij een hele lange gang. En weer begon hij te rennen, en leek het wel alsof de vloer een beetje was ingezakt. 'Weer die olifanten,' dacht Elwin bij zichzelf, en toen ging de vloer weer een beetje opwaarts. Ook aan deze gang leek geen einde te komen. Hij ging weer een willekeurige deur naar binnen, en weer was het precies hetzelfde. Het was weer een lange, eindeloze gang. 'Ik ben goed verdwaald,' sprak Elwin tot zichzelf. 'Wat een doolhof is dit, zeg.'

Welke deur Elwin ook probeerde, het waren alleen maar gangen. Er waren hier helemaal geen kamers. Elwin begon erg moe te worden. 'Hoe kon ik ook zo dom zijn,' sprak Elwin tegen zichzelf. 'Is er iemand!' begon Elwin te roepen. Maar er was geen antwoord. Het bleef doodstil, en het leek steeds stiller te worden. Het leek wel alsof de muren en deuren hem aanstaarden. Elwin merkte dat hij niet goed kon ademen. Hij had frisse lucht nodig. 'Ik wil eruit!' riep hij. Na een tijdje stortte hij moe op de grond neer. Hij draaide zich om met zijn gezicht naar het plafond, waar hij een luik zag. Elwin kreeg weer een beetje hoop. Er hing een klein touwtje aan het luik. Maar Elwin kon er net niet bij. Toen sprong Elwin in de lucht, en greep het touwtje. Direct ging het luik open, en er gleed een trap naar beneden. Voorzichtig ging Elwin de trap op, die als een ladder was. Het was hier erg donker. Een zwart beest, als een zwarte kat, staarde naar hem. 'Wat kom je doen?' sprak de kat.

Direct begon Elwin zijn verhaal te vertellen. De kat begon te lachen. Elwin kreeg weer hetzelfde te horen, dat er geen koning was en al helemaal geen droomsteen. 'Hoe zou jij dat weten?' vroeg Elwin.

'Ik ken het paleis van binnenste buiten,' sprak de kat. 'Ik ben hier geboren en opgegroeid.'

'Oh,' zei Elwin. 'Waarschijnlijk ben ik dan echt in het verkeerde paleis, of jullie zijn allemaal bedriegers, kermis-bedriegers, oplichters.'

'Wat maakt het uit,' sprak de kat. 'Je komt hier toch niet meer weg.'

'Waarom niet?' vroeg Elwin. 'Wat is dat voor iets belachelijks, een paleis waar je niet meer uit weg kan.'

'Je had hier nooit moeten komen,' sprak de kat.

'Oh, nu begrijp ik het,' zei Elwin boos. 'Jij bent natuurlijk die gokkoning die het altijd maar weer op kinderen heeft gemunt.'

'Natuurlijk niet !' schreeuwde de kat plotseling. 'Ik bedoel als je hier niet bent uitgenodigd dan had je niet moeten komen. We hebben het niet zo op indringers en dieven. Die worden dan ook netjes in de val gelokt.'

'Oh, dus zo zit het !' schreeuwde Elwin woedend terug. 'Meneer de gokkoning mag de droomsteen stelen en het leven van kinderen zuur maken, en zij die daar wat aan willen doen hebben het ineens gedaan ?'

De kat begon te grijnzen. 'Kereltje, waarom zo moeilijk ? Ten eerste zoals ik al zei is er hier geen gokkoning of droomsteen, en ten tweede : Ook al ben je verkeerd ingelicht is dat nog geen goede reden om zo maar ergens in te breken en politie-agent te spelen. Daar zijn andere wegen voor. Je had het op z'n minst kunnen vragen.'

'Dat doe ik nu toch ?' zei Elwin.

'Nee,' zei de kat. 'Je had bijvoorbeeld eerst kunnen bellen of een brief kunnen schrijven.'

'Ja, zeg, doe me een lol,' zei Elwin. 'Ik had jullie telefoonnummer niet, ik wist het adres niet, en naar mijn informatie had ik te maken met zware criminelen, dus die vlieger ging niet op.'

'Je bent een valse beschuldiger !' brulde de kat. 'Daar zijn geen bewijzen voor. Wij zijn eerlijke kermiswerkers.'

'Wat is jouw taak dan ?' vroeg Elwin.

'Simpel,' zei de kat. 'Afrekenen met kermis-dieven zoals jij.'

'Ah, dus jij bent van de kermis-beveiliging ?' zei Elwin. De kat knikte.

'Ik begrijp het,' zei Elwin, die een beetje moedeloos begon te worden. 'Ik heb een fout gemaakt, een grote fout. Ik moest in een ander paleis zijn. Ik heb de verkeerde deur genomen. Hoe kom ik eruit ?'

'Dat had ik je al gezegd,' zei de kat. 'Je komt hier niet meer uit. Vergeet het maar. Dit is je verdiende loon.'

'Maar ik had goede bedoelingen,' sprak Elwin. 'Ik wilde de kinderen helpen, en Kik en Kes, en ik wilde van de kermis weer een veilige plaats maken.'

'Jij beledigt ons beroep,' sprak de kat. 'De kermis is de meest veilige plaats in Ovven, en Kik en Kes zijn leugenkabouters, treiterkabouters, trollen.'

'Okay, okay,' zei Elwin, die wist dat hij niet zomaar van de kat zou afkomen. 'Ik zal het niet meer doen. Laat me er nu alsjeblieft uit. Hoe lang zal ik hiervoor gestraft worden ?'

'Zoals ik al zei,' sprak de kat, 'kom je hier niet meer uit.'

'Dat is misdadig,' sprak Elwin. 'Jullie zijn criminelen.'

'Nu moet je de boel niet gaan omdraaien,' sprak de kat.

'Wat ga je met me doen ?' riep Elwin.

'Dat zul je nog wel zien,' sprak de kat. In grote woede trapte Elwin plotseling de kat van zich weg, en ging snel de ladder af, drukte de ladder terug, en gooide vliegensvlug het luik dicht. Snel trok Elwin het vloertapijt op om te zien of daar misschien ook een luik zat, en ja hoor. Elwin trok vliegensvlug het luik open, terwijl er een ladder uitschoof naar beneden. 'Ik krijg je nog wel, ellendeling !' hoorde hij de kat roepen. Elwin stoorde zich er niet aan, en ging over de ladder naar beneden. Hier was ook een gang. Dat zou de begane grond moeten zijn. Hier moest ergens de keuken zijn met de kokkin. Maar het waren weer veel gangen met allemaal deuren naar gangen, dus Elwin werd al snel duizelig. 'Je komt er toch niet meer uit !' hoorde

hij de kat krijsen. Elwin werd helemaal naar van het gekrijs. 'Houd je kop !' riep Elwin. Maar het gekrijs leek alleen maar erger te worden. Elwin stopte zijn vingers in zijn oren en begon te beven. Met zijn voet schoof hij het vloertapijt weg en zag weer een luik. Snel deed hij zijn vingers even uit zijn oren om het luik open te trekken, maar tot zijn grote schrik was daar weer alles donker. Hij hoopte maar dat hij hier geen tweede kat zou tegenkomen. Hij had zijn vingers weer in zijn oren gestopt vanwege het gekrijs, en direct toen hij over de uitgeschoven ladder de diepte was ingegaan werd hij door een hele groep zwarte katten aangevlogen.

'Nee !' jammerde Elwin, die om zich heen begon te slaan en te schoppen. 'Help !' riep hij. De katten beten hem en krabten hem. Elwin werd hoe langer hoe bozer, maar ook banger. Op de grond was alles nat. Er lag hier water en tot zijn grote schrik lag er dichtbij hem een krokodil. Elwin begon door het water te rennen, maar al gauw begon het water dieper te worden. Er stond hier een sterke stroming. Hij hoorde het water bruisen, alsof er ergens een grote waterval dichtbij was. Elwin gilte bijna van angst toen de sterke stroom hem meesleurde. 'Help !' schreeuwde hij, en toen ging hij kopje onder. Wat er toen gebeurde kon hij zich niet meer herinneren, maar hij werd even later wakker in een bed, terwijl een boerin zich over hem heenboog en bezorgd naar hem glimlachte. 'Je bent veilig hier,' sprak de vrouw. 'Je was op een gevaarlijke plaats.'

'Waar ben ik ?' vroeg Elwin.

'Op de boerderij,' sprak de vrouw.

'Welke boerderij ? Is dit nog steeds het gokpaleis ?' vroeg Elwin.

De vrouw knikte. 'Je ging door een gat heen. Het water zoog je erdoor, en toen kwam je hier. Dit is nog een verdieping lager. Het gebeurt wel vaker. Wij zorgen voor de slachtoffers. Er gebeuren vreemde dingen op de hogere verdiepingen.'

'E... en dit is een boerderij ?' Elwin keek om zich heen, en het leek inderdaad op een boerderij. Elwin begon zijn verhaal te stotteren en kon het niet laten de boerin te vragen of het gokpaleis ook een gokkoning had en een verborgen gehouden droomsteen. De vrouw begon te lachen. 'Dus je hebt het ook gehoord ?' vroeg ze.

'Ja, van Kik en Kes,' sprak Elwin, 'en van de kokkin in de keuken.'

'Luister goed,' sprak de boerin. 'Ja, het is waar dat er een gokkoning is, en een droomsteen die hij bewaakt, maar daar mag eigenlijk niet over gesproken worden.'

'Zie, dus het is toch waar !' riep Elwin.

'Shhhh !' zei de vrouw hardop, en legde haar vinger op zijn mond. 'Mondje dicht, jongen, want we willen niet in de problemen komen.'

'Okay,' zei Elwin, 'sorry.' De vrouw glimlachte naar hem. Elwin merkte dat hij droge kleren aanhad. Het was een pyjama. De vrouw had hem goed verzorgd. 'Weet u dan ook waar de droomsteen is ?' vroeg Elwin fluisterend. De vrouw schudde haar hoofd. 'Die wordt veel te goed verborgen gehouden,' sprak ze.

Elwin was erg moe, en viel al snel weer in slaap. Na een hele lange tijd, hij wist niet hoe lang, werd hij wakker. Het leek wel alsof hij verschillende dagen had geslapen, maar hij was ook zo moe geweest. Hij stapte uit bed, en keek rond in de boerderij. Het was een beetje donker, dus hij deed wat lampjes aan. Hij zag de boerin niet. Even later vond hij haar slaapkamer en zag dat ze sliep. Voorzichtig liep Elwin weer terug naar zijn kamer. Over een stoel hingen wat droge kleren die hij kon aantrekken. Nadat hij dat had gedaan ging hij de gang op. De gang was heel lang, en het deed hem denken aan de gangen van de hogere verdiepingen. 'Nee, niet weer,' zuchtte hij. 'Laat ik maar weer teruggaan.' Maar hoe ver hij ook terugliep, hij kon de boerderij niet meer vinden. 'Dat moet ik weer net hebben !' sprak hij luid. Hij begon de boerin te roepen, want angst begon weer over zijn rug te glijden. Alles was doodstil. 'Wat is er, jongen ?' werd er ineens geroepen. Het was de boerin. Na een korte tijd kwam ze eraan lopen, met een glimlach. Ze nam hem bij de hand en samen liepen ze terug naar de boerderij. 'Zij die hier niet wonen verdwalen altijd,' sprak de vrouw glimlachend.

Ze gingen naar de woonkamer, en de vrouw gaf hem wat te eten en te drinken. 'Hier, je zult wel honger hebben,' sprak ze.

'Eigenlijk niet,' zei Elwin. 'Ik weet niet hoe het komt.' In ieder geval nam hij wat te drinken. De vrouw glimlachte weer naar hem. 'Heeft u ook kinderen ?' vroeg Elwin.

'Nee,' zei de vrouw.

'En een boer ?' vroeg Elwin.

De vrouw schudde haar hoofd. 'Ik woon hier helemaal alleen. Toen ik een kind was won ik eens op de kermis, en toen werd ik hier mee naartoe genomen om als boerin te werken.'

'Dat moet heel eenzaam zijn,' sprak Elwin. De vrouw knikte. 'Wij zijn onder een betovering,' sprak ze. 'De gokkoning gebruikt de droomsteen voor zijn kwade doeleinden.'

'Daarom ben ik hier,' zei Elwin. 'Weet u ook wat onder deze verdieping is ?'

De vrouw schudde haar hoofd. Elwin dacht na. Hij wilde de vrouw graag helpen, maar hij wist niet hoe. Wat hij wel wist is dat de droomsteen zo snel mogelijk terugmoest naar Kik en Kes. Hij wilde het geheim kennen van het gokpaleis en de gokkoning. Hij wist dat het geen optie was om naar de hogere verdieping te gaan, want daar zouden de katten en de krokodillen hem al opwachten. Samen met de boerin wilde hij kijken of er ergens een luik zou zijn onder het vloertapijt op de gang. De boerin knikte, en nam zijn hand, stond op, en liep met hem de gang op. Met zijn voet schoof hij het vloertapijt weg, en zag inderdaad een luik. Samen maakten ze het luik open. Er kwam veel licht doorheen.

Hoofdstuk 2.

Er kwam een narretje door het luik heen naar boven. 'Bedankt,' zuchtte het narretje. 'Ik heb hier zolang opgesloten gezeten. Ik dacht dat ik er nooit meer uit zou komen.' Het mannetje was erg opgelucht. 'Wie bent u ?' vroeg Elwin.

'De naam is Rotenstein, en ik zing graag een refrein,' sprak het mannetje. Elwin keek hem verbaasd aan. 'Wat is daar beneden ?' vroeg Elwin.

'Oh, het is daar verschrikkelijk,' sprak Rotenstein. 'Allemaal krokodillen en katten, en water, veel water, en vaak donker.'

'Maar nu was het licht, en het klinkt wel een beetje als waar ik vandaan kwam,' sprak Elwin.

'Ja, licht, eens in de week ofzo, voor een paar uurtjes, veel licht,' sprak Rotenstein.

'Hoe kwam je daar ?' vroeg Elwin.

'Op de fiets,' zei het mannetje. Elwin was verbaasd. 'Daar ben je zo een keer ingefietst ?' vroeg Elwin.

'Nou, eigenlijk fietste ik gewoon eens een keer naar de kermis, won iets, en toen namen ze me op de fiets hier naartoe,' zei het mannetje.

'Wie waren dat ?' vroeg Elwin.

'Dat kan ik me niet meer herinneren,' sprak het mannetje. 'Het is al zo lang geleden, maar sindsdien moest ik nar zijn, mensen aan het lachen maken, maar dat ging niet echt goed, en toen hebben ze me hieronder gebracht.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' zei Elwin. 'Ik denk dat we hier nu allemaal vastzitten.'

'Oh, dus jij kunt ook niet weg ?' zei het mannetje. 'En u, boerin, ook niet ?'

De boerin schudde haar hoofd. 'Allemaal vast,' sprak ze.

'Wat een waardeloze bedoening, zeg,' sprak het narretje. 'Er moet toch iets op te vinden zijn ?'

'Ja,' zei Elwin, 'en er moet hier ook nog ergens een kokkin zijn, die zit in hetzelfde probleem als ons.'

'Nou, mooi is dat,' sprak het narretje. 'Hoeveel meer zouden er hier opgesloten zitten in dit reusachtige paleis ?'

'Ik heb geen idee,' zei Elwin.

'Maar we hebben in ieder geval elkaar,' sprak het mannetje. 'Laten we dichtbij elkaar blijven.'

'Ik wil hem hier niet hebben,' zei de boerin. 'Ik vertrouw hem niet. Hij lijkt op een kermiswerker.'

Elwin keek bedenkelijk. 'Echt niet, mevrouw !' riep het narretje. 'Ik zweer u dat ik nooit zo ben geweest. Ze hebben mij dit pakje aangetrokken en ik moest gek doen om de mensen aan het lachen te maken.'

'Ik vertrouw hem niet, Elwin,' zei de boerin. 'Ik wil weer terug. Ik voel me niet op mijn gemak.' De boerin draaide zich om en liep terug naar de woonkamer. 'Kom je, Elwin ?' zei ze nog, en toen verdween ze door de bocht van de gang. Elwin raakte in paniek, want hij wist dat hij de boerin nodig had om terug te komen in de boerderij. 'Boerin !' riep hij. Hij rende de bocht om, maar zag alleen maar een eindeloos lange gang. Elwin zuchtte, en ging weer terug naar het narretje. Hij hoopte dat de boerin snel weer zou terugkomen, maar dat gebeurde niet. 'Jij gelooft me toch, hè, Elwin ?' vroeg het narretje. Elwin keek het narretje aan en knipperde even met zijn ogen. 'Ik weet het niet, narretje,' sprak Elwin. 'Ik ken je niet lang genoeg om het zeker te weten.' Het narretje keek hem strak in zijn ogen. 'Je gelooft me toch wel, hè, Elwin ? Je gelooft toch niet die praatjes van die gekke, dikke boerin ? Hé Elwin !' zei het narretje die steeds harder begon te praten, en toen zelfs vlak voor Elwin begon te roepen. De rillingen vlogen Elwin over zijn rug. Plotseling haalde het narretje vanuit het niets een knuppel tevoorschijn, en sloeg Elwin op zijn hoofd. Na een tijdje werd Elwin wakker. Hij voelde een bult op zijn hoofd, en er was bloed aan zijn hand. Hij lag op het tapijt. Het luik was dicht, en er was geen narretje meer te bekennen. Trillend stond Elwin op, en begon verder te zoeken. Hij riep naar de boerin, maar tevergeefs.

Hij wist dat de gangen hier eindeloos waren. Naar boven wilde hij niet, en ook niet naar beneden. Maar als hij moest kiezen, dan toch liever naar beneden, maar eerst wilde hij wat anders proberen. Hij begon de muren te onderzoeken. Ook begon hij de deurknoppen te onderzoeken. Uiteindelijk begon hij te schreeuwen van ellende. Hij voelde zich bedregen, en hij was bang. Hij begon geklop te horen op de vloer, en toen ook op het plafond. Het spookte hier verschrikkelijk. Dit was niet zomaar een gokpaleis, maar een spookhuis. 'Wat moeten jullie van me !' riep Elwin.

'Ik kan het niet meer verdragen,' zei Elwin tegen zichzelf. 'Ik kan dit niet lang meer volhouden. Iemand moet me helpen.' Elwin begon op de muren te kloppen, om te zien of ergens misschien zwakke plekken waren, maar voor wat ? Na een tijdje was hij zo moedeloos dat hij weer het tapijt wegschoof met zijn voet. Er waren veel luiken onder het tapijt. Hij maakte er eentje jammerend open, niet wetende wat hij dit keer zou aantreffen. Alweer was er licht, en het narretje verscheen weer. Elwin schrok en hysterisch gooide hij het luik weer dicht. 'Dat was op het nippertje,' zuchtte Elwin, terwijl hij beefde van de schrik. 'Ik weet wel waar je bent !' krijste het narretje. 'Ik zal je wel krijgen !' Elwin begon te rennen, maar het narretje bleef krijsen. De boerin had gelijk had, maar hij wist niet of de boerin wel te vertrouwen was, want waar was ze gebleven ? Hij wenste dat hij gewoon dichtbij de boerin was gebleven. Of misschien kon hij wel niemand hier vertrouwen, en was alles één groot bedrog ? Elwin had zijn vingers in zijn oren gestopt terwijl hij bleef rennen. Hij wilde alles van zich afschudden. Alhoewel de gang eindeloos leek bleef hij toch rennen. Hij moest en zou hier doorheen komen. Hij moest een manier zien te vinden om de betovering te verbreken. Hij gooide alle deuren open aan beide kanten, en bleef allemaal gangen zien. Dit moest toch ergens een keer stoppen ?

Hij begreep nu waarom Kik en Kes niet meewilden en hem nog hadden gewaarschuwd. Oh, had hij nu maar naar hen geluisterd, maar eigenlijk wilde hij de moed nog niet opgeven. Iemand moest deze tovenaars een halt toeroepen. Alhoewel hij er aan twijfelde of hij daar wel de juiste persoon voor was. Hij begon te schelden op de vele deuren en de lange gangen, maar niets hielp. Opeens stond er een oude vrouw voor hem met een kaars. 'Geef de moed maar op, jongen,' sprak ze.

'Nooit !' riep Elwin. De vrouw leek op een oude boerin.

'U bent toch niet dezelfde boerin die ik al eerder was tegengekomen toch ?' vroeg Elwin. De vrouw schudde haar hoofd. 'Nee, Elwin, ik ben iets veel ergers.'

Elwin schrok. 'Hoe kent u mijn naam, en hoezo bent u iets veel ergers ?' Plotseling stond de vrouw in de vlammen, en donder en bliksem verscheen boven haar hoofd. 'Ik ben een heks !' krijste ze, terwijl ze geheel in een vuurvlam veranderde, en toen verdween ze. Elwin greep

naar zijn hoofd en jammerde. 'Wat is er toch met mij aan de hand. Zijn dit verbeeldingen ? Word ik straks gewoon weer wakker in mijn eigen bed ? Oh, was ik maar thuisgebleven. Ik ook altijd met mijn stomme ideeën.' Elwin begon uit pure wanhoop te springen op de vloer. Plotseling gingen alle deuren voor hem en achter hem open en door elke deur kwam er een clown met een mes uit. Allemaal begonnen ze langzaam op hem af te komen. Elwin aarzelde geen moment, schoof het tapijt met zijn voet opzij, opende vliegensvlug een luik en sprong naar binnen. 'Narretje of geen narretje,' zei hij tegen zichzelf. 'Hierboven moet ik niet meer wezen.' Alles was hier licht, en direct hoorde hij het narretje krijsen, maar hij viel dieper en dieper. 'Kom terug !' schreeuwde het narretje in de verte. Na een tijdje leek het wel alsof Elwin op een grote hoop kussens was gevallen. Alles was zo zacht hier. Hij begon zich direct een weg door de kussens te graven, nog steeds bang voor de clowns en het narretje.

Na een tijdje had hij de bodem bereikt, en baande zich een weg door de kussens heen. Hij begon steeds meer zand onder zijn voeten te voelen, en na een tijdje kwam hij aan in een woestijn. Hij kon zo eindelijk uit de hoop kussens stappen. Het was hier licht, en toch wist hij dat het slechts een verdieping was van het gokpaleis, diep onder de grond.

Er was een oase dichtbij, en verderop in de woestijn was een cafeetje. Elwin liep daar naar binnen, waar een lange cowboy, en twee kale mannen met een lange baard een spelletje met dobbelstenen deden. De cowboy hief even zijn grote hoed op, en sprak : 'Goedenavond, heer.' Ook de twee kale mannen met de lange baarden knikten naar hem. 'Wat zal het wezen, hoe kan ik je helpen ?' vroeg de lange cowboy met de grote hoed.

'Nou, als het zou kunnen,' zei Elwin, 'dan kunt u mij uitleg geven over waar ik terecht ben gekomen, en waar de gokkoning is en de droomsteen ?'

De cowboy en ook de twee kale mannen trokken hun wenkbrauwen op. 'Wat zeg je me daar ?' snauwde de cowboy. 'Alsof ik jou dat ga vertellen ! Dat is een groot geheim, en daar kun je ook beter niet over beginnen,' terwijl hij zijn twee revolvers trok. 'Ik daag je uit voor een duel !'

'Kalm maar, het is nog maar een kind,' zei één van de kale mannen, terwijl de andere knikte. Nu werd de cowboy pas echt woedend. 'Wat heb ik daar mee te maken ? Hij heeft zijn mond over zulke dingen te houden. Dat is niet goed voor mijn zaken. Straks komt niemand hier nog.'

'Luister,' zei de andere kale man. 'Ben je nu niet een beetje aan het overdrijven ?'

De cowboy trapte de tafel om, terwijl de dobbelstenen over de grond begonnen te rollen. 'Ik daag jullie ook uit voor een duel !' brulde hij. 'Ik kom hier over een uurtje terug, en als ik jullie hier dan nog zie, dan schiet ik een grote barst in jullie !' Toen rende hij scheldend het café uit.

'Die moet even afkoelen,' zei de andere kale man weer. 'En wie ben jij ?'

'Ik ben Elwin,' sprak Elwin, en begon toen zijn hele verhaal te vertellen. De kale mannen keken hem aan in grote verbazing. 'Laten we hier eerst weggaan,' sprak één van de kale mannen, 'anders komt dat heethoofd terug, en dan hebben we goed de poppen aan het dansen.' De andere kale man knikte, en sprak : 'Het is inderdaad nogal een heethoofd.'

'Waar moeten we nu naartoe ?' vroeg Elwin.

'De woestijn in natuurlijk,' zei één van de kale mannen. 'In de oase zal hij ons ook vinden.' En daar gingen ze, dieper de woestijn in. Ze hadden volgens de kale mannen geen andere keuze, en ze hoopten dat ze hem niet hier ergens tegen zouden komen. Er waren hier veel zanderige heuveltjes. 'Vertel me eens,' sprak één van de kale mannen, 'dus jij gelooft echt dat dit slechts een verdieping is van een gokpaleis, en nog wel onder de grond ?'

Elwin knikte. 'Ja,' sprak Elwin. 'Ik heb het zelf gezien, en ik ben er geweest, en kwam toen hier terecht toen ik dieper ging.' De oude kale mannen begonnen te lachen. Ze hadden bijna geen tanden meer. 'Wat een kletspraat,' zei één van hen. Dus als we hier dieper graven dan komen we misschien in een andere verdieping van dat zogenaamde gokpaleis ?' Elwin knikte weer. 'Ja, dat denk ik wel, tenzij dit de onderste verdieping is.' De oude mannen begonnen nog harder te bulderen van het lachen.

'Wees maar voorzichtig,' zei Elwin. 'Straks hoort de boze cowboy ons nog.'

Toen werden de oude mannen met de lange baarden wat stiller. 'Hij heeft gelijk,' zei één van hen. Toen sprak de ander : 'Jongen, kijk nu eens goed om je heen en naar boven. Lijkt dit op een verdieping van een paleis ? Zie je boven je een plafond hangen ?'

Elwin schudde zijn hoofd. 'Nee, maar vergeet niet dat het het gokpaleis is van een tovenaar.'

De oude mannen keken bedenkelijk. 'Hmmm, misschien heeft hij gelijk,' zei één van hen. 'Er gebeuren hier soms inderdaad vreemde dingen.'

'Ja,' zei de ander, 'en als die droomsteen echt bestaat en hier ook ergens ligt, misschien zijn er dan nog veel meer schatten.'

'Wees daar maar niet zo zeker van !' zei een stem opeens. Ze stonden ineens recht voor de lange cowboy en keken in de loop van zijn revolver. 'Ik daag jullie uit voor een duel !' riep hij weer. 'Ik doe dertig passen achteruit, en jullie doen hetzelfde, en dan zal het duel beginnen. Moge de beste winnen.'

De cowboy draaide zich om en begon de dertig passen al te maken. Hij nam lange passen. 'Kom,' fluisterde één van de oude mannen hard, en rende de andere kant op, om zo snel mogelijk uit de buurt van de gevaarlijke cowboy te komen. De anderen volgden hem. 'Graven nu,' zei de oude man luid, 'misschien dat de jongen gelijk heeft. We moeten van die cowboy af zien te komen. Alledrie begonnen ze haastig op dezelfde plek met hun handen te graven, en Elwin hoopte maar dat het een dunne laag zand was. Snel vonden ze een marmeren luik, en begonnen het zand ervan weg te halen zodat het geheel zichtbaar zou worden. Maar de cowboy stond al in de verte naar hen te kijken, en kwam steeds dichterbij. 'Het duel is begonnen !' riep de cowboy, en ze hoorden al schoten. Elwin's hart klopte in zijn keel. 'Sneller, sneller !' riep één van de oude mannen. Maar toen ze het luik wilde opentrekken merkten ze dat er een groot slot opzat. Eén van de oude mannen werd in zijn arm geraakt en schreeuwde van de pijn. 'We zijn verloren !' riep de andere kale man. Elwin begon al weg te rennen, maar ineens riepen de oude mannen hem terug. 'Kom terug, kom terug. Eén van de kogels heeft het slot van het luik opengesloten !' Haastig draaide Elwin zich om, en zag hoe de oude mannen door het luik heengingen. Hij rende naar het luik toe zo hard als hij kon, maar tot zijn grote schrik zag hij toen de cowboy die bij het luik was aangekomen. 'Dat doen we dus niet,' sprak de cowboy, en maakte het luik weer dicht.

'Kom, Elwin !' werd er weer door de oude mannen geroepen, maar Elwin zat in de val. 'Ik kan niet !' riep Elwin. 'De cowboy heeft het luik dichtgegooid, en staat hier voor me !' Toen werd het heel stil. De cowboy kwam dichterbij Elwin, en Elwin wist dat rennen geen zin meer had. Elwin keek recht in de loop van de revolver die de cowboy op hem gericht hield. 'Er gaat hier niks meer gebeuren,' sprak de cowboy. 'Alleen een klein kogeltje.' Toen begon hij te lachen. 'Zeg je laatste wens maar, doe een optelsom, of zing een versje, dat kan mij niet schelen. Je laatste minuut is geslagen. Ik wacht.'

Elwin begon te beven en te trillen. 'I... ik weet het niet,' zei Elwin.

'Wat weet je niet ?' vroeg de cowboy.

'Wat ik moet zeggen,' zei Elwin.

'Goed,' zei de cowboy, 'dan doen we het zonder ...'

Maar verder kon de cowboy niet komen. Eén van de oude mannen had hem van achteren met een grote koekepan op zijn hoofd geslagen. De cowboy zakte in elkaar. 'Kom nu vlug, Elwin,' zeiden de oude mannen. 'Er is een keuken onder de woestijn. Weer gingen ze door het luik, en dit keer samen met Elwin. Toen deden ze het luik achter zich dicht. Ze hoopten nu dat de cowboy hen niet meer zou kunnen kwellen.

Het was een reusachtige ondergrondse keuken waar ze in terecht waren gekomen, maar er was niemand. 'Laten we dit gebouw onderzoeken,' zei één van de oude mannen. Er waren hier overal pannen en potten, en er hingen overal messen en hakbijlen aan de muren. 'Het lijkt wel oorlog,' sprak één van de oude mannen. Ze gingen een deur door, en kwamen toen in een andere zaal. Er stonden een heleboel ovens en fornuizen. Ze gingen toen door een enorme metalen schuifdeur en kwamen in een grote witte eetzaal terecht waar een heleboel tafels stonden. Hier was ook niemand. Ze liepen de hele zaal door en gingen toen door een zijdeurtje, waardoor ze in een grote hal terecht kwamen. Hier was een grote trap naar boven, bekleed met rood fluwelen tapijt, en er was een lift, en nog een kleinere gang en wat deuren.

'De jongen heeft gelijk gehad,' zei één van de oude mannen. 'Waarschijnlijk heeft hij ook gelijk over de droomsteen. Die moet hier dus ergens zijn, of op een andere verdieping. Zijn verhaal klinkt aannemelijk. De andere oude man knikte.

'Die lift ga ik niet in. Dat brengt alleen maar narigheid,' sprak Elwin. Hij liep naar de kleinere gang, en sloeg daar een deur open, maar tot zijn grote schrik zag hij toen een hele lange gang die precies leek op de eindeloze gangen waar hij vandaan was gekomen. Snel gooide hij de deur dicht. 'Hier moeten we ook niet wezen,' beefde hij. Hij liep verder op het kleine gangetje en maakte geen deuren meer open. Aan het einde van het kleine gangetje was een trap naar boven. 'Laten we dit proberen,' sprak hij. De oude mannen volgden hem op de voet. Elwin was blij dat hij twee vrienden had gevonden. Op een hogere verdieping waar de trap naartoe leidde stond een deur open van een kamertje. Elwin en de oude mannen gingen er naar

binnen. Elwin keek door het raam en zag allemaal woestijn. 'Hmmm, daar komen we vandaan,' sprak één van de oude mannen. Elwin knikte. 'Laten we nog verder de trap op,' sprak Elwin. Op een verdieping hoger was weer een kamer, en een badkamer. Ook was er een grote hal. Hier stonden allemaal antieke spullen, zoals planeetbollen en oude stoelen. Ook hingen er antieke koninklijke gordijnen. 'Misschien woont de gokkoning hier ?' zei één van de oude mannen.

'Ik hoop het niet, want anders zouden we in grote problemen kunnen zijn,' sprak Elwin.

'Maar dat zou ook betekenen dat we dichterbij de droomsteen zouden kunnen zijn, en dat is toch wat we willen ?' zei de andere oude man. 'Dat is waar,' zei Elwin. Ze keken door een groot raam, en zagen een herfstbos buiten, als een koninklijke tuin. Ze hoorden gebrul in de verte. Even gingen de rillingen door Elwin heen. Hij hoopte echt dat ze dit keer niet in de problemen zouden komen. De oude mannen begonnen de kamer te doorzoeken, terwijl Elwin uit het raam bleef kijken. Het was alsof hij deze plaats ergens van kende. Buiten zag hij een tuinman de bladeren bij elkaar harken. Opeens stond er een dienstmeisje in de grote deur opening. 'Ah, de gasten zijn er al,' sprak ze opgewekt. 'Hoe kan ik jullie helpen ?'

'Eh, bedankt,' sprak één van de oude mannen. 'Wij komen voor de gokkoning, Hoe laat komt hij ?'

Het dienstmeisje hief haar wenkbrauwen op en begon te lachen. 'Meneer maakt zeker een grapje. Gokkoning ? Daar heb ik nog nooit van gehoord, tenzij u de gokautomaten in de kantine bedoeld.' De oude man kreeg een rood gezicht. Elwin begon haar toen het hele verhaal uit te leggen, maar het dienstmeisje begreep er niet veel van. 'Dat klinkt als een sprookje,' sprak ze. 'Dus als ik het goed begrijp heeft u deze kamer niet gereserveerd ?'

Opeens stond er een dikke man met een sigaar en een gestreept pak in de deur opening. 'Wat moet dit hier !' bulderde hij. 'Jullie komen me niet bekend voor, en hebben geen plaats in dit sjiek hotel. Nu, wegwezen, of ik laat jullie verwijderen met de harde hand. Maak dat je wegkomt nu.'

Maar dat liet Elwin niet op zich zitten. Hij stapte op de man af en gaf hem een stomp in zijn dikke buik. 'Wie heeft jou geleerd om zo tegen ons te praten ? En jullie hebben hier gokautomaten ? Dan moet hier vast en zeker ook de gokkoning ergens zijn en de droomsteen die hij verborgen houdt.'

Ruw greep de man Elwin bij zijn arm, en begon hem door elkaar te rammelen. 'Zeg, wat is dat, ventje ? Er woont hier geen koning, en al helemaal geen gokkoning. Droomstenen komen verder alleen in jouw praatjes voor.' Toen duwde de man Elwin weg. Nu begon Elwin echt kwaad te worden. 'Maar dit is een onderdeel van het gokpaleis !' riep Elwin boos naar de man.

'Ja ja,' lachte de man in het donkere gestreepte pak. Hij had ook een donkere hoed op, en zijn sigaar gleed bijna uit zijn mond. 'En mijn tante is een olifant, en mijn oom draagt driehonderd brillen. Zeg, kom nou, onderdeel van een gokpaleis ? Wie denk je wel niet dat je bent ? Allemaal hazentaal.' Ook de dikke man die de hotelbaas leek te zijn trok een revolver en richtte de loop op Elwin om hem onder schot te houden. 'Daar gaan we weer !' riep één van de oude kale mannen. 'Tegenwoordig wordt er bij het minste of geringste al naar een pistool gegrepen ! Belachelijk !'

'Houd je muil, ouwe,' sprak de dikke hotelbaas. 'En nu allemaal ophoepelen, want mijn pistool jeukt.' De dikke hotelbaas stond daar al rood van woede en begon al lampen kapot te schieten als waarschuwing.

Het dienstmeisje keek geschrokken. 'Weet u dat zeker dat u die dure porseleinen en kristallen antieke lampen kapot wil schieten vanwege een stel belhamels ?' riep ze.

'Ach klets niet, hoela hoep,' zei de hotelbaas. 'Dat laat ik hen allemaal betalen.'

Elwin begon de kamer uit te rennen, en de oude mannen volgden hem. 'En nu betalen voor de lampen !' gilte de hotelbaas. 'Ja !' riep het dienstmeisje. 'Het is jullie schuld !' Elwin rende de trap weer op naar een hogere verdieping. Hier waren een heleboel kamers in een cirkel waar allemaal Chinese meisjes stonden in zijden Chinese pyjama's en jurken. 'Het lijkt wel kerstfeest,' sprak één van de oude mannen. Achter zich hoorden ze schoten. Dat moest de hotelbaas zijn. 'Laten we nog hoger gaan,' zei Elwin luid tegen de oude mannen, en weer rende hij de trap op. Maar op de volgende verdieping waren de eindeloze gangen weer. 'Hier niet, hier niet !' riep Elwin. Maar ook de hotelbaas was verder de trap opgegaan, met het dienstmeisje achter hem. 'Jullie kunnen me nu niet meer ontkomen !' sprak hij gemeen. 'Hoezo niet ?' vroeg Elwin. 'Kijk eens naar al die gangen hier.' De hotelbaas begon te lachen. 'Het is mijn hotel,' zei de hotelbaas. 'Ik ken de weg. Jullie niet. Verstoppert heeft geen zin.'

'Oh, dus die eindeloze gangen zijn van jou ? Dan moet jij dus wel de gokkoning zijn !' riep Elwin. De hotelbaas kwam steeds dichterbij hem. 'Ren dan, ren,' sprak de hotelbaas. 'Als je wil leven.' De oude mannen begonnen al zo'n eindeloze gang op te rennen. 'Nee, nee, kom

terug !' riep Elwin. 'Die gangen zijn eindeloos, daar kom je nooit meer weg !' Maar ze hoorden hem al niet meer, en al snel verdwenen ze in een bocht.

Elwin keek de hotelbaas recht in zijn ogen. Wat waren die ogen gemeen. 'U moet de gokkoning wel zijn,' sprak Elwin. 'Wat gaat u met mijn vrienden doen ?'

'Welke vrienden ?' lachte de hotelbaas. 'Ze bestaan niet meer.'

'Hoe weet u dat ?' vroeg Elwin.

'Omdat ze goed in de val zijn gelopen, die indringers,' sprak de hotelbaas. 'Vooruit, ren dan.'

'Ren zelf,' zei Elwin.

'Ik heb de revolver hier, en het is mijn hotel,' zei de hotelbaas.

'Ik waag me er niet meer aan,' sprak Elwin. De hotelbaas bewoog de loop van de revolver helemaal tegen Elwin's kin aan en drukte er tegen. 'De droomsteen ligt daar ergens. Waarom zou je er niet op afgaan ?' sprak de hotelbaas.

'Ik ben niet gek,' zei Elwin.

'De droomsteen wacht al op je, ventje, nou, komt er nog wat van ?' sprak de hotelbaas.

Opeens werd de hotelbaas van achteren neegeslagen met een koekepan. Het was de cowboy. 'Zo, die had je nog van mij tegoed,' sprak de cowboy. Het dienstmeisje begon gillend weg te rennen. Toen richtte de cowboy zich op Elwin. 'Jij weer, hè ?'

Uit de zak van de hotelbaas die op de grond lag gleed een bos met sleutels. Elwin bedacht zich geen moment en greep de bos met sleutels. 'Nee !' krijste de cowboy. 'Doe die sleutels weg !' Elwin hield de bos sleutels voor de neus van de cowboy. Hij hield ze stevig vast en liet ze daar bungelen. De cowboy zakte slap in elkaar en begon te jammeren en te smeken : 'Ik smeeek je, haal die ellendige dingen van me weg. Ik kan er niet tegen, ik kan er niet tegen.' Zijn handen waren slap geworden, en de koekepan en de revolver gleden eruit weg en vielen op de grond. Elwin trapte ze weg met zijn voet. Met zijn andere hand haalde hij de tweede revolver weg van de cowboy, en toen ook een mes. 'Die sleutels zijn van mij nu,' sprak Elwin. 'Nu, maak dat je wegkomt !' De cowboy kruipte één van de eindeloze gangen op en begon toen hard en gillend weg te rennen, totdat hij in een bocht verdween.

'Ziezo,' zei Elwin, maar toen hij zich omdraaide werd hij onder schot gehouden door het dienstmeisje die één van de revolvers op de grond had gegrepen. 'Terug met die sleutels,' sprak ze streng. 'Op de grond ermee.' Elwin liet van schrik de sleutels vallen. 'Handen omhoog,' sprak ze. Elwin deed zijn handen omhoog. De andere revolver en het mes schopte ze bij hem weg, en bukte toen om de sleutelbos te pakken, terwijl ze hem strak bleef aankijken en onder schot hield.

'Hier ga je zwaar voor betalen,' sprak het dienstmeisje.

'Ik weet het,' zei Elwin. 'Dat was dom van mij.'

'Een beetje heel dom,' zei het dienstmeisje. Langzaam begon de hotelbaas bij te komen. 'Hmmm, goed werk,' zei hij tegen het dienstmeisje. 'Hij is nu van ons. Misschien kunnen we hem goed gebruiken.'

Maar daar zagen ze ineens de cowboy terugkomen vanuit de eindeloze gang die met een enorme snelheid op hen afkwam. Van schrik richtte het dienstmeisje de revolver op de aanstormende cowboy, terwijl Elwin dankbaar van het moment gebruik maakte en de benen nam. Hij ging de trap af naar beneden, en wist dat hij nu zo diep mogelijk weer moest, want boven liep het spoor dood. Hij hoorde de hotelbaas en de cowboy al op elkaar schelden, en ook het gekrijs van het dienstmeisje klonk er doorheen. Ze leken hem helemaal vergeten te zijn. In de hal naast de eetzaal zocht Elwin onder het tapijt naar een luik, maar dat scheen er niet te zijn. Hij liep toen naar de andere kant van de hal naast de eetzaal waar hij een deur opende, maar daar zag hij weer zo'n eindeloze gang. 'Dan de lift maar,' sprak Elwin tegen zichzelf en rende naar de lift. 'Dit zijn probleem-dingen,' mompelde hij. Hij drukte op een gloeiende rode knop voor een verdieping lager toen hij in de lift was.

'Ik ben benieuwd,' zei Elwin tegen zichzelf, terwijl hij rilde. Hij voelde zich niet echt goed. De lift leek maar niet te stoppen. Na een hele lange tijd, en dat leken wel uren te zijn, stopte de lift eindelijk. Maar toen Elwin uitstapte was hij weer op precies dezelfde verdieping als waar hij was ingestapt, namelijk van het hotel, in de hal dichtbij de eetzaal. Toch leek alles net iets anders. Hij stapte uit, en zag tot zijn grote schrik de hotelbaas, de cowboy en het dienstmeisje op hem afkomen. Hij wilde weer de lift instappen, maar de deur zat dicht, en hij kreeg de liftdeur met geen mogelijkheid meer open. Elwin begon op het knopje te rammen. 'Toe nou, ga open, kreng !' riep hij. Toen ineens voelde hij van achter een hand op zijn schouder. Het was de hotelbaas. Elwin kromp ineen toen hij zich omdraaide, en had erge buikpijn. Hij keek naar het dienstmeisje die breed glimlachte. Toen keek hij naar de cowboy die ook breed glimlachte, en de hotelbaas keek heel bezorgd naar hem.

'Ummm, wat is hier aan de hand ?' vroeg Elwin die er niets van begreep. Hij had eerder pistool onder zijn neus verwacht of een klap met een koekepan. 'Niets,' zei de cowboy glimlachend en vriendelijk. 'Helemaal niets. We vroegen ons af hoe het met je ging als onze gast.'

'Ttttt,' zei Elwin. 'Eerst loop je me nog achterna met een pistool en moest ik weg, en werd ik onder schot gehouden, enzovoorts, en nu zijn jullie ineens mijn vrienden ofzo ?' Elwin was heel verbaasd.

Ook de cowboy, het dienstmeisje en de hotelbaas waren heel verbaasd, en keken hem bezorgd en liefdevol aan. 'Maar jongen toch, waar haal je dat toch allemaal vandaan ? Pistolen ? Heb je soms eng gedroomd ?' vroeg de hotelbaas vriendelijk en vol interesse.

'I... ik weet het niet meer,' sprak Elwin, en begon het hele verhaal te vertellen. 'Oh, jij komt van boven,' zei het dienstmeisje met een aardige stem. 'Nu begrijpen wij het. Daarboven is alles omgekeerde wereld. Daar moet je ook niet komen, jongen.'

'Maar die lift dan ?' vroeg Elwin. 'Leidt die dan niet naar boven, want daar kom ik vandaan.'

'Die lift gaat alleen maar door de verdiepingen van het hotel, maar niet hoger,' sprak de cowboy. 'Jij moet van heel hoog zijn gekomen, waar je alleen maar van kan komen, maar nooit naartoe kan gaan.'

'Ik snap het niet,' zei Elwin. 'Ik kan dus nooit meer terug ?'

'Precies,' zei de hotelbaas. 'En gelukkig maar, want daar is alles omgekeerde wereld.'

'Ja maar, Kik en Kes dan ?' vroeg Elwin. 'Zij moeten hun droomsteen terugkrijgen, en er zijn zoveel kinderen door de gokkoning naar die plaats ontvoerd, en die moeten daar werken.'

'Oh,' zei de hotelbaas, 'maak je maar niet ongerust, hoor. Die zullen ook hun weg hier naartoe wel vinden.'

'Ik kan ze toch niet zomaar aan hun lot overlaten ?' vroeg Elwin. 'En waar is die droomsteen dan ?'

'Tja,' zei de cowboy. 'Dat weten we niet, en dat weet niemand, alhoewel sommigen zeggen dat deze verdieping de droomsteen is.'

'En wat is hier onder dan ?' vroeg Elwin.

'Oh, hieronder moet je ook niet wezen,' sprak het dienstmeisje vriendelijk. 'Dit hier is een verdieping uit duizenden. De rest is allemaal omgekeerde wereld. Ook wij vonden ooit onze weg naar deze plaats, en we wilden sindsdien nooit meer weg. Voor ons is dit de droomsteen.'

'Maar ik zou graag over deze plaats willen vertellen aan mijn vrienden, de kokkin, de boerin, de twee oude mannen en Kik en Kes,' sprak Elwin.

'Ze moeten daar zelf achter komen, Elwin,' sprak de cowboy. 'Iedereen moet die reis voor zichzelf maken en de juiste lessen leren en de juiste beslissingen maken.'

'Maar toch wil ik ze helpen,' sprak Elwin.

'Dat kan niet,' zei de cowboy. 'Dat is te gevaarlijk. Je wilt toch niet dat de verkeerde personen deze plaats vinden ? Het is te riskant, en daarom kan niemand ooit nog terug naar waar ze vandaan kwamen. Begrijp je dat ?'

'Ik begrijp het wel,' zei Elwin, 'maar we zitten hier toch niet opgesloten ?'

De cowboy schudde liefdevol zijn hoofd. 'Elwin, Elwin, Elwin. Jongen, het heeft niets met opgesloten te maken, maar met beveiliging. Dat is toch een goede zaak dan ?'

Elwin boog zijn hoofd. 'Maar is er dan niets wat we voor hen kunnen doen ? Helemaal niets ?'

'Helemaal niets,' sprak het dienstmeisje.

Elwin keek haar even aan en boog toen zijn hoofd weer. 'Maar Kik en Kes zullen hier nooit komen. Ze zijn veel te bang voor het gokpaleis. Ik moet ze gaan opzoeken. Ik kan het niet over mijn hart halen om hen in de steek te laten.'

'Goed,' zei de cowboy plotseling. 'Er is één manier om je vrienden te bezoeken, maar dan zullen we allemaal gaan. We zullen jou nooit in de steek laten. Jij bent één van ons.'

Het dienstmeisje en de hotelbaas keken de cowboy verbaasd aan. 'Wat is die manier dan, cowboy ?' vroeg de hotelbaas vriendelijk en vol interesse. 'Oh,' zei de cowboy, 'ik moet gewoon even de lift anders instellen. Ik ben de mechanicus, dus dat komt wel goed. Het is voor mij een koud kunstje. Ik heb ook ooit eens het hele gokpaleis voor de gokkoning gemaakt.'

Elwin keek verbaasd. 'Dus jij hebt dit alles gemaakt ? Wacht eens even. Betekent dat dat er op deze verdieping ook een aardige gokkoning is, net zo aardig als jullie ?'

De hotelbaas begon breed te glimlachen en ook het dienstmeisje. 'Die is nog wel aardiger dan wij allemaal bij elkaar,' lachte de hotelbaas.

'Hmmm,' zei Elwin, 'dus als ik het goed begrijp heeft de cowboy alle andere verdiepingen gemaakt om alles te beveiligen tegen gespuis ?' De anderen knikten. 'Hmmm,' zei Elwin. 'Betekent dat dat de cowboy onaantastbaar is, omdat hij alles gemaakt heeft ?'

'Was dat maar zo,' sprak de cowboy. 'Ik heb alles zo lang geleden gemaakt, en er houdt zich daar zoveel verschrikkelijk tuig op, en alles slaat soms echt op hol.'

Elwin zuchtte. 'We moeten toch echt naar Kik en Kes gaan.'

'Komt voor de bakker,' zei de cowboy. 'Stap allemaal in de lift, dan stel ik hem even bij, en dan kunnen we hoger.'

'Spannend,' zei Elwin.

Toen ze allemaal in de lift waren schroefde de cowboy even een kastje open, draaide even wat hier en daar, en schroefde toen het kastje weer dicht. Toen drukte hij op een rood gloeiende knop, en daar gingen ze. De lift begon na een tijdje zwaar te piepen. Ze keken allemaal even verschrikt, behalve de cowboy, die glimlachte wat. 'Ach, negeer dat gepiep maar. De lift is er niet aan gewend, dus die protesteert even, maar als het goed is houdt hij zich zo wel stil, want ik heb hem nu anders ingesteld.'

'Dat hoop ik maar,' sprak Elwin. Het gepiep werd alleen maar erger, zo erg dat Elwin zijn vingers in zijn oren had gestopt. En toen opeens stopte het geluid. Elwin en de anderen haalden opgelucht adem. Toen na een tijdje de liftdeur open ging keken ze recht in een eindeloze gang. 'Daar ga ik dus niet in !' riep Elwin geschrokken.

'Elwin, de maker van de eindeloze gang is hier,' zei de hotelbaas, 'dus we hebben niets te vrezen,' terwijl hij op de cowboy wees. De cowboy glimlachte een beetje. 'Volg mij,' sprak hij. De cowboy liep de gang op, en de anderen volgden hem. 'Er zit een code in,' sprak de cowboy. 'We nemen eerst de tiende deur aan de linkerkant, en dan in de volgende gang nemen we weer de tiende deur aan de linkerkant, en in de volgende gang doen we precies hetzelfde.'

'Interessant,' zei Elwin, die alweer een beetje hoop kreeg. Ze telden tien deuren aan de linkerkant van de gang, en gingen toen door de tiende deur binnen. Toen telden ze op de volgende gang weer tien deuren aan de linkerkant om door de tiende deur heen te gaan. Daarna telden ze op de volgende gang weer tien deuren aan de linkerkant om door de tiende deur heen te gaan. Zo kwamen ze in een kamer terecht. 'Geweldig !' riep Elwin. 'Dus alleen zij die deze code kennen hebben een kamer in het gokpaleis ?' De cowboy knikte.

'Geniaal, en zo goed tegen dieven !' lachte Elwin.

'Dat dacht je maar,' sprak de cowboy. 'Er zijn genoeg bandieten die deze code kennen, en daarom zit het gokpaleis vol met vagebonden.'

'Had ik die code maar gekend toen ik naar het gokpaleis kwam,' lachte Elwin, 'dan was het allemaal zo erg niet geweest.'

'Er zijn wel meer codes,' sprak de cowboy.

'Dat geloof ik graag,' lachte Elwin, die zich al een stuk opgeluchter voelde.

'Als je drie keer de zevende deur aan de linkerkant neemt, dan vind je daar iemand die verdwaald is in de gangen,' sprak de cowboy.

Elwin rende de kamer uit. Hij kon niet wachten om het uit te proberen, want hij wilde de oude mannen weer zien. Hij wilde ze graag verrassen. Hij rende naar de zevende deur aan de linkerkant, en toen weer naar de zevende deur aan de linkerkant, en toen weer. Tot zijn grote verbazing kwam hij toen op een gang waar de twee oude mannen waren. Ze zaten vermoeid op de grond, en keken verbaasd en verrast op naar Elwin. 'Ik heb ze gevonden !' riep Elwin.

'Eindelijk heb je ons gevonden !' riep één van de oude mannen, en stond op om Elwin te omhelzen. Ook de andere oude man stond op en omhelsde Elwin. 'Daar zijn we blij mee,' sprak hij. 'We dachten dat we hier nooit meer uit zouden komen.' Ook de cowboy, de hotelbaas en de dienstmaagd kwamen, en Elwin begon het hele verhaal te vertellen.

'En hoe komen we uit het gokpaleis ?' vroeg één van de oude mannen.

'Simpel,' sprak de cowboy. 'Neem drie keer de derde deur aan de linkerkant, en je komt op de gang die naar de paleispoort leidt. Kom, ik zal het je laten zien.' De cowboy nam de derde deur aan de linkerkant geteld vanaf de deur waardoor ze op deze gang kwamen. De anderen volgden hem. Toen nam hij weer de derde linker deur, en toen weer. Zo kwamen ze in een grote hal terecht die naar de poort van het paleis leidde, maar er stonden wachten daar.

'Problemen,' sprak de cowboy. 'Ik ken die wachters niet.' Maar de wachten hadden hen al gezien en kwamen met speren op hen af. 'Wat moet dat daar ?' riep een wacht, die snel dichterbij kwam. 'En wie zijn jullie ?' Ze waren met z'n tweeën en ze hadden zware zwarte pakken aan, en hadden vreemde, angstaanjagende helmen op.

'Genoeg praatjes,' sprak de cowboy. 'Ik ben de maker van het gokpaleis.' Hij boog naar de anderen toe en sprak : 'Nu zijn we in de problemen.' Elwin verstijfde van de schrik.

De wachten deden net alsof ze de cowboy niet hoorden. 'Wie zijn jullie ?' vroeg de wacht weer.

'Gaat je niks aan,' sprak de cowboy. 'Ik heb dit gokpaleis gemaakt. Nou, maak dat je wegkomt.'

De wachten begonnen te lachen en elkaar aan te stoten. 'Dat zeggen ze allemaal dat ze het paleis hebben gebouwd.' Plotseling grepen ze de cowboy vast.

'Hey, laat hem los !' riep Elwin.

'Waarom zouden we ?' zei één van de wachten. 'Hij is een onbevoegde, net zoals jullie. Dit is verboden terrein voor onbekenden.'

'Laat maar, Elwin,' sprak de cowboy. 'Ze zullen er nog wel achter komen.' De cowboy werd afgevoerd, en was al snel verdwenen met de twee wachten. 'Laten we dit spookpaleis uitgaan

nu het nog kan,' sprak Elwin, en rende toen op de poort af. De anderen renden achter hem aan. Daarna stonden ze allemaal buiten. Elwin blies op zijn vingers op dezelfde manier als Kes eens deed. Niet lang daarna kwam er een grote raaf aanvliegen. Het was Utsmul. 'Fijn dat je er bent, Utsmul !' riep Elwin. 'Breng ons snel naar Kik en Kes !' Elwin en de anderen klommen op de raaf, die direct richting de zee vloog waaraan Kik en Kes woonden. Toen ze daar aankwamen waren Kik en Kes weer aan het dansen rondom een kampvuur. 'Kijk,' zei Kes tegen Kik, 'daar komt Utsmul. Hij heeft Elwin met wat anderen meegenomen.' Kik en Kes waren blij hen te zien. 'Ha, Elwin !' riep Kes, 'wat een verrassing ! We hopen dat je met goed nieuws komt. Heb je de droomsteen inmiddels gevonden ?' Elwin stapte van de vogel af, en ook de anderen. Hij liep op Kik en Kes af en omhelsde hem. Elwin begon direct het hele verhaal te vertellen.

Hoofdstuk 3.

'Dus de droomsteen is een bepaalde verdieping in het gokpaleis, en de cowboy heeft alle andere verdiepingen gemaakt om de droomsteen te beveiligen ?' vroeg Kes. Elwin knikte.

'Hmmm,' zei Kes. 'Dan is dat vast een andere soort droomsteen, want onze droomsteen is gewoon een steen, een flonkerende roze-rode steen,' terwijl hij een plaatje van de steen uit zijn broekzak haalde.

'Er loopt veel gespuis rond in het spookpaleis,' sprak Elwin. 'Misschien houden zij de steen daar wel verborgen. De cowboy had het er ook over dat er veel bandieten zijn daar.'

'Waarom heeft hij het gokpaleis dan gemaakt ?' vroeg Kek. 'Dat klinkt nogal dom.'

'Het gokpaleis zit vol met valstrikken,' sprak Elwin, 'en alles werkt daar door codes. Nu kunnen sommige bandieten misschien wat codes kennen, maar lang niet allemaal. Uiteindelijk zal het gokpaleis dus wel met hen afrekenen.'

'Dat hoop ik maar,' sprak Kes. 'Maar wat kunnen we doen om die arme cowboy te helpen, want het lijkt erop alsof hij in één van zijn eigengemaakte valstrikken is gelopen ?'

'De cowboy zal zich wel redden,' sprak de hotelbaas glimlachend en vol vertrouwen en zekerheid. 'Hij is slim genoeg om er iets voor te vinden. Hij heeft immers alles gemaakt, en waarschijnlijk test hij nu alles uit, en zal die twee vagebonden van wachten flink op hun nummer zetten.' Ook het dienstmeisje knikte glimlachend.

Plotseling zagen ze vanaf de bergen een enorm lange clown komen. Zijn benen bleven gewoon in de bergen staan, en zijn enorm lange lichaam schoof zich naar hen toe. In zijn armen droeg hij de flonkerende roze-rode droomsteen, en de cowboy zat erop. 'Dat is de gokkoning !' riep de hotelbaas, 'de gokkoning van onze droomsteen-verdieping !' De clown zette de steen met de cowboy erop bij hen neer, en stapte toen met zijn lange benen naar hen toe, terwijl zijn benen weer kleiner werden. Hij was als elastiek. 'Hoera !' riepen Kik en Kes toen ze de droomsteen weer terughadden.

'De gokkoning heeft mij van de valse wachten bevrijd,' lachte de cowboy. Elwin maakte een buiging voor de gokkoning, en de clown nam hem in zijn armen en knuffelde hem. Elwin herkende de clown. Heel lang geleden had Elwin eens over deze clown gedroomd, die hem overal mee naar toe nam in zijn armen, en heel snel ging, van plaats naar plaats. Hij kon inderdaad heel lang worden. 'Elwin, dit is nu het geheim van de droomsteen,' sprak de cowboy glimlachend.

Einde